

SÉANCE DU JEUDI 15 JANVIER 1998
VERGADERING VAN DONDERDAG 15 JANUARI 1998

SOMMAIRE :

EXCUSÉS :

Page 4167.

COMMUNICATIONS :

Page 4167.

1. Cour d'arbitrage.
2. Conférence mondiale sur les femmes à Pékin 1995.

ÉVOCATIONS :

Page 4168.

COMPOSITION DE COMMISSIONS :

Page 4168.

PÉTITIONS :

Page 4168.

PROPOSITIONS (Dépôt) :

Page 4168.

Mmes Willame-Boonen et Delcourt-Pêtre. — Proposition de loi complétant l'article 3, § 1er, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973.

MM. Bourgeois et Loones. — Proposition de loi portant extension du cadre des juges au Tribunal de première instance de Furnes.

M. Mahoux :

- a) Proposition de loi relative à l'étiquetage des produits transgéniques;
- b) Proposition de résolution sur l'Algérie.

Mme Milquet. — Révision de l'article 150 de la Constitution.

DEMANDES D'EXPLICATIONS (Dépôt) :

Page 4168.

M. Anciaux au vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur sur «le dossier des opérations 'swap'».

M. Ph. Charlier au ministre de la Santé publique et des Pensions sur «la limitation du nombre de kinésithérapeutes et l'avenir de leur profession».

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1997-1998
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1997-1998

INHOUDSOPGAVE :

VERONTSCHULDIGD :

Bladzijde 4167.

MEDEDELINGEN :

Bladzijde 4167.

1. Arbitragehof.
2. Wereldvrouwenconferentie in Peking 1995.

EVOCATIES :

Bladzijde 4168.

SAMENSTELLING VAN COMMISSIES :

Bladzijde 4168.

VERZOEKSCRIFTEN :

Bladzijde 4168.

VOORSTELLEN (Indiening) :

Bladzijde 4168.

De dames Willame-Boonen en Delcourt-Pêtre. — Wetsvoorstel tot aanvulling van artikel 3, § 1, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De heren Bourgeois en Loones. — Wetsvoorstel houdende uitbreiding van de personeelsformatie van de rechters in de Rechtbank van Eerste Aanleg te Veurne.

De heer Mahoux :

- a) Wetsvoorstel betreffende de etikettering van transgene producten;
- b) Voorstel van resolutie over Algerije.

Mevrouw Milquet. — Herziening van artikel 150 van de Grondwet.

VRAGEN OM UITLEG (Indiening) :

Bladzijde 4168.

De heer Anciaux aan de vice-eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel over «het Swap-dossier».

De heer Ph. Charlier aan de minister van Volksgezondheid en Pensioenen over «de beperking van het aantal kinesitherapeuten en de toekomst van hun beroep».

M. De Decker au ministre des Affaires étrangères sur « la situation en Algérie: mesures à l'échelon belge et européen ».

M. Goris au ministre de la Défense nationale sur « la modernisation et le remplacement des avions F-16 ».

M. Loones au vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications sur « l'entreposage des déchets nucléaires de faible radioactivité ».

M. Hostekint au vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur « la politique en matière d'asile à l'égard des personnes de nationalité rwandaise ».

Mme Mayence-Goossens au Premier ministre sur « la reprise des relations avec le gouvernement rwandais ».

M. Hostekint au ministre de la Justice sur « l'extradition de Rwandais soupçonnés de complicité de génocide ».

PROPOSITIONS (Prise en considération):

Pages 4169 et 4196.

M. Erdman et consorts. — Proposition de loi modifiant l'article 631 du Code judiciaire.

Mme Van der Wildt. — Proposition de loi modifiant la loi du 12 avril 1985 chargeant le Fonds d'indemnisation des travailleurs licenciés en cas de fermeture d'entreprise du paiement d'une indemnité de transition, de la loi du 30 juin 1967 portant extension de la mission du Fonds d'indemnisation des travailleurs licenciés en cas de fermeture d'entreprises et de la loi hypothécaire du 16 décembre 1851.

Mme Leduc et M. Vergote. — Proposition de loi modifiant la loi provinciale.

M. Erdman et consorts. — Proposition de loi modifiant l'article 46 de la loi du 10 avril 1971 sur les accidents du travail.

M. Verreycken. — Proposition de loi abrogeant la loi du 15 février 1993 créant un Centre pour l'égalité des chances et la lutte contre le racisme.

M. Caluwé et consorts. — Proposition de loi modifiant l'article 5 de la loi du 27 décembre 1994 portant assentiment de l'Accord relatif à la perception d'un droit d'usage pour l'utilisation de certaines routes par des véhicules utilitaires lourds, signé à Bruxelles le 9 février 1994, entre les Gouvernements de la République fédérale d'Allemagne, du Royaume de Belgique, du Royaume du Danemark, du Grand-Duché de Luxembourg et du Royaume des Pays-Bas et instaurant une Eurovignette, conformément à la directive 93/89/C.E.E. du Conseil des Communautés européennes du 25 octobre 1993.

Mme de Bethune et consorts. — Proposition de résolution relative à la problématique de l'égalité des chances entre les femmes et les hommes dans le cadre de la réorganisation de la police.

QUESTIONS ORALES (Discussion):

Question orale de M. Verreycken au ministre des Affaires étrangères sur « les livraisons d'armes par la Belgique à la Turquie ».

Orateurs: M. Verreycken, M. Derycke, ministre des Affaires étrangères, p. 4169.

Question orale de M. Destexhe au ministre des Affaires étrangères sur « le protocole du Conseil de l'Europe interdisant le clonage humain ».

Orateurs: M. Destexhe, M. Derycke, ministre des Affaires étrangères, p. 4170.

De heer De Decker aan de minister van Buitenlandse Zaken over « de situatie in Algerije: maatregelen op Belgisch en Europees niveau ».

De heer Goris aan de minister van Landsverdediging over « de modernisering en vervanging van de F-16's ».

De heer Loones aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie over « de berging van laagradioactief kernafval ».

De heer Hostekint aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over « het asielbeleid ten opzichte van personen van Rwandese nationaliteit ».

Mevrouw Mayence-Goossens aan de eerste minister over « de hervatting van de betrekkingen met de Rwandese regering ».

De heer Hostekint aan de minister van Justitie over « de uitlevering van Rwandezen die verdacht worden van medeplichtigheid aan de genocide ».

VOORSTELLEN (Inoverwegingneming):

Bladzijden 4169 en 4196.

De heer Erdman c.s. — Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 631 van het Gerechtelijk Wetboek.

Mevrouw Van der Wildt. — Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 12 april 1985 waarbij het Fonds tot vergoeding van de in geval van sluiting der ondernemingen ontslagen werknemers, belast wordt met de uitbetaling van een overbruggingsvergoeding, van de wet van 30 juni 1967 tot vernieuwing van de opdracht van het Fonds tot vergoeding van de in geval van sluiting van ondernemingen ontslagen werknemers en van de hypotheekwet van 16 december 1851.

Mevrouw Leduc en de heer Vergote. — Wetsvoorstel tot wijziging van de provinciewet.

De heer Erdman c.s. — Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 46 van de wet van 10 april 1971 betreffende de arbeidsongevallen.

De heer Verreycken. — Wetsvoorstel tot opheffing van de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van een Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding.

De heer Caluwé c.s. — Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 5 van de wet van 27 december 1994 tot goedkeuring van het Verdrag inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ondertekend te Brussel op 9 februari 1994 door de Regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en tot invoering van een Eurovignet overeenkomstig richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993.

Mevrouw de Bethune c.s. — Voorstel van resolutie betreffende de gelijke kansen voor vrouwen en mannen bij de reorganisatie van de politie.

MONDELINGE VRAGEN (Bespreking):

Mondelinge vraag van de heer Verreycken aan de minister van Buitenlandse Zaken over « de Belgische wapenleveringen aan Turkije ».

Sprekers: de heer Verreycken, de heer Derycke, minister van Buitenlandse Zaken, blz. 4169.

Mondelinge vraag van de heer Destexhe aan de minister van Buitenlandse Zaken over « het protocol van de Raad van Europa betreffende het verbod op het klonen van mensen ».

Sprekers: de heer Destexhe, de heer Derycke, minister van Buitenlandse Zaken, blz. 4170.

Question orale de Mme Leduc au vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «l'attaque du transport de fonds à proximité de Waremmé».

Question orale de Mme Jeanmoye au vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «la criminalité liée aux transports de fonds».

Orateurs: **Mmes Leduc, Jeanmoye, M. Vande Lanotte**, vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur, p. 4171.

Question orale de M. Hatry au vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur sur «la présence de hauts fonctionnaires à un colloque consacré à la fraude fiscale».

Orateurs: **M. Hatry, M. Derycke**, ministre des Affaires étrangères, p. 4172.

Question orale de M. Staes au vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications sur «le projet-Phoenix».

Orateurs: **M. Staes, M. Di Rupo**, vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications, p. 4173.

Question orale de M. Happart au ministre de la Santé publique et des Pensions et au ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises sur «le commerce et la détention d'hormones à destination de l'engraissement bovin».

Orateurs: **M. Happart, M. Colla**, ministre de la Santé publique et des Pensions, p. 4174.

Question orale de M. Vandembroeke au ministre de la Santé publique et des Pensions sur «la liaison des pensions au bien-être».

Orateurs: **M. Vandembroeke, M. Colla**, ministre de la Santé publique et des Pensions, p. 4174.

Question orale de M. Hostekint au ministre de la Santé publique et des Pensions sur «la suspension de médecins par l'Ordre des médecins».

Orateurs: **M. Hostekint, M. Colla**, ministre de la Santé publique et des Pensions, p. 4175.

Question orale de Mme Delcourt-Pêtre au ministre de l'Emploi et du Travail sur «le lien entre l'allocation de chômage ou d'attente octroyée aux jeunes et une obligation de formation».

Oratrices: **Mme Delcourt-Pêtre, Mme Smet**, ministre de l'Emploi et du Travail, p. 4176.

Question orale de M. Poty au ministre des Transports sur «le respect de la législation relative à l'interdiction de fumer dans les lieux publics».

Orateurs: **M. Poty, M. Daerden**, ministre des Transports, p. 4177.

PROJET DE LOI (Discussion):

Projet de loi prorogeant les dispositions temporaires des articles 1^{er}ter et 1^{er}quater de l'arrêté royal n° 20 du 20 juillet 1970 fixant le taux de la taxe sur la valeur ajoutée et déterminant la répartition des biens et des services selon ces taux (Évocation).

Discussion générale. — *Orateurs*: **MM. Coene**, rapporteur, **Hatry, Loones, Verreycken, M. Van Rompuy**, vice-Premier ministre et ministre du Budget, p. 4178.

Examen d'articles, p. 4183.

CONSEIL D'ÉTAT:

Page 4184.

CAISSE DES DÉPÔTS ET CONSIGNATIONS — COMMISSION DE SURVEILLANCE:

Page 4184.

Mondelinge vraag van mevrouw Leduc aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de overval op het geldtransport in de buurt van Borgworm».

Mondelinge vraag van mevrouw Jeanmoye aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «de criminaliteit en het geldtransport».

Sprekers: **de dames Leduc, Jeanmoye, de heer Vande Lanotte**, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken, blz. 4171.

Mondelinge vraag van de heer Hatry aan de vice-eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel over «de aanwezigheid van hoge ambtenaren op een colloquium over fiscale fraude».

Sprekers: **de heer Hatry, de heer Derycke**, minister van Buitenlandse Zaken, blz. 4172.

Mondelinge vraag van de heer Staes aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie over «het Phoenix-project».

Sprekers: **de heer Staes, de heer Di Rupo**, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, blz. 4173.

Mondelinge vraag van de heer Happart aan de minister van Volksgezondheid en Pensioenen en aan de minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen over «de handel in en het bezit van hormonen voor het vetmesten van runderen».

Sprekers: **de heer Happart, de heer Colla**, minister van Volksgezondheid en Pensioenen, blz. 4174.

Mondelinge vraag van de heer Vandembroeke aan de minister van Volksgezondheid en Pensioenen over «de welvaartvastheid van de pensioenen».

Sprekers: **de heer Vandembroeke, de heer Colla**, minister van Volksgezondheid en Pensioenen, blz. 4174.

Mondelinge vraag van de heer Hostekint aan de minister van Volksgezondheid en Pensioenen over «de schorsing van geneesheren door de Orde van Geneesheren».

Sprekers: **de heer Hostekint, de heer Colla**, minister van Volksgezondheid en Pensioenen, blz. 4175.

Mondelinge vraag van mevrouw Delcourt-Pêtre aan de minister van Tewerkstelling en Arbeid over «het verband tussen de werkloosheidsuitkering of het wachtgeld voor jongeren en de verplichting om een opleiding te volgen».

Sprekers: **mevrouw Delcourt-Pêtre, mevrouw Smet**, minister van Tewerkstelling en Arbeid, blz. 4176.

Mondelinge vraag van de heer Poty aan de minister van Vervoer over «de naleving van de wetgeving op het rookverbod in publieke ruimten».

Sprekers: **de heer Poty, de heer Daerden**, minister van Vervoer, blz. 4177.

WETSONTWERP (Bespreking):

Wetsontwerp tot verlenging van de tijdelijke bepalingen van artikel 1ter en artikel 1quater van het koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970 tot vaststelling van de tarieven van de belasting over de toegevoegde waarde en tot indeling van de goederen en de diensten bij die tarieven (Evocatie).

Algemene bespreking. — *Sprekers*: **de heren Coene**, rapporteur, **Hatry, Loones, Verreycken, de heer Van Rompuy**, vice-eerste minister en minister van Begroting, blz. 4178.

Bespreking van artikelen, blz. 4183.

RAAD VAN STATE:

Bladzijde 4184.

DEPOSITO- EN CONSIGNATIEKAS — COMMISSIE VAN TOEZICHT:

Bladzijde 4184.

ORDRE DES TRAVAUX :

Page 4184.

PROJET DE LOI (Votes) :

Projet de loi prorogeant les dispositions temporaires des articles 1^{er}ter et 1^{er}quater de l'arrêté royal n° 20 du 20 juillet 1970 fixant le taux de la taxe sur la valeur ajoutée et déterminant la répartition des biens et des services selon ces taux (Évocation).

Votes réservés, p. 4185.

Vote sur l'ensemble, p. 4186.

DEMANDES D'EXPLICATIONS (Discussion) :

Demande d'explications de M. Mahoux au ministre des Affaires étrangères et au ministre de la Défense nationale sur «la demande de l'O.N.U. à la Belgique en vue de participer à une force armée internationale».

Demande d'explications de M. Goris au ministre des Affaires étrangères et au ministre de la Défense nationale sur «la demande, adressée à la Belgique, de prendre part à une force internationale de paix au Sahara occidental».

Orateurs : **MM. Mahoux, Goris, M. Derycke**, ministre des Affaires étrangères, p. 4186.

Demande d'explications de M. Happart au Premier ministre sur «la circulaire BA-97/22 du ministre flamand Peeters sur l'emploi des langues dans les administrations communales de la région linguistique néerlandaise».

Demande d'explications de M. Van Hauthem au Premier ministre sur «l'application du régime des facilités».

Orateurs : **MM. Happart, Van Hauthem, Desmedt, Mme Willame-Boonen, M. Loones, M. Van Rompuy**, vice-Premier ministre et ministre du Budget, p. 4188.

Demande d'explications de M. Ph. Charlier au vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications sur «la réglementation et le contrôle des appareils émetteurs de rayons ultraviolets».

Orateurs : **M. Ph. Charlier, M. Di Rupo**, vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications, p. 4193.

Demande d'explications de Mme Nelis-Van Liedekerke au ministre des Affaires sociales sur «le problème du remboursement des prothèses endoluminales».

Oratrices : **Mme Nelis-Van Liedekerke, Mme De Galan**, ministre des Affaires sociales, p. 4194.

Demande d'explications de Mme Milquet au secrétaire d'État à la Sécurité et secrétaire d'État à l'Intégration sociale et à l'Environnement sur «la restructuration du service 100».

Orateurs : **Mme Milquet, M. Peeters**, secrétaire d'État à la Sécurité et secrétaire d'État à l'Intégration sociale et à l'Environnement, p. 4195.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN :

Bladzijde 4184.

WETSONTWERP (Stemmingen) :

Wetsontwerp tot verlenging van de tijdelijke bepalingen van artikel 1ter en artikel 1quater van het koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970 tot vaststelling van de tarieven van de belasting over de toegevoegde waarde en tot indeling van de goederen en de diensten bij die tarieven (Evocatie).

Aangehouden stemmingen, blz. 4185.

Stemming over het geheel, blz. 4186.

VRAGEN OM UITLEG (Bespreking) :

Vraag om uitleg van de heer Mahoux aan de minister van Buitenlandse Zaken en aan de minister van Landsverdediging over «de vraag van de UNO aan België om aan een internationale krijgsmacht deel te nemen».

Vraag om uitleg van de heer Goris aan de minister van Buitenlandse Zaken en aan de minister van Landsverdediging over «het verzoek van de VN aan België om deel te nemen aan een internationale vredesmacht in de Westelijke Sahara».

Sprekers : **de heren Mahoux, Goris, de heer Derycke**, minister van Buitenlandse Zaken, blz. 4186.

Vraag om uitleg van de heer Happart aan de eerste minister over «de omzendbrief BA-97/22 van de Vlaamse minister Peeters over het gebruik van de talen in de gemeentebesturen van het Nederlandse taalgebied».

Vraag om uitleg van de heer Van Hauthem aan de eerste minister over «de toepassing van de faciliteitenregeling».

Sprekers : **de heren Happart, Van Hauthem, Desmedt, mevrouw Willame-Boonen, de heer Loones, de heer Van Rompuy**, vice-eerste minister en minister van Begroting, blz. 4188.

Vraag om uitleg van de heer Ph. Charlier aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie over «de reglementering en de controle inzake de toestellen die ultravioletstraling veroorzaken».

Sprekers : **de heer Ph. Charlier, de heer Di Rupo**, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, blz. 4193.

Vraag om uitleg van mevrouw Nelis-Van Liedekerke aan de minister van Sociale Zaken over «het probleem van de terugbetaling van coronaire stents».

Sprekers : **mevrouw Nelis-Van Liedekerke, mevrouw De Galan**, minister van Sociale Zaken, blz. 4194.

Vraag om uitleg van mevrouw Milquet aan de staatssecretaris voor Veiligheid en staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie en Leefmilieu over «de herstructurering van de dienst 100».

Sprekers : **mevrouw Milquet, de heer Peeters**, staatssecretaris voor Veiligheid en staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie en Leefmilieu, blz. 4195.

PRÉSIDENCE DE M. SWAELEN, PRÉSIDENT
VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER SWAELEN, VOORZITTER

Le procès-verbal de la dernière séance est déposé sur le bureau.
De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

La séance est ouverte à 15 h 10.
De vergadering wordt geopend om 15.10 uur.

EXCUSÉS — VERONTSCHULDIGD

Mmes Dua, pour devoirs professionnels; Dardenne, MM. Busquin, Jonckheer et Urbain, en mission à l'étranger, demandent d'excuser leur absence à la réunion de ce jour.

Afwezig met bericht van verhindering: de dames Dua, wegens ambtsplichten; Dardenne, de heren Busquin, Jonckheer en Urbain, met opdracht in het buitenland.

— Pris pour information.

Voor kennisgeving aangenomen.

MEDEDELINGEN — COMMUNICATIONS

Arbitragehof — Cour d'arbitrage

De voorzitter. — Met toepassing van artikel 77 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, geeft de griffier van het Arbitragehof aan de voorzitter van de Senaat kennis van:

1. de prejudiciële vraag over artikel 56bis, § 2, eerste lid, van de samengeordende wetten betreffende kinderbijslag voor loonarbeiders (koninklijk besluit van 19 december 1939), gesteld door de Arbeidsrechtbank te Gent (rolnummer 1201);

2. de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 620 en 621 van het Gerechtelijk Wetboek, gesteld door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven (rolnummer 1209);

3. de prejudiciële vraag over artikel 8, § 2, vierde lid, van de wet van 10 juli 1996 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel (rolnummer 1210);

4. de prejudiciële vraag over artikel 29bis van de wet van 21 november 1989 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, zoals ingevoegd bij artikel 45 van de wet van 30 maart 1994 en gewijzigd bij artikel 1 van de wet van 13 april 1995, gesteld door de Politie rechtbank te Brussel (rolnummer 1243).

En application de l'article 77 de la loi spéciale du 6 janvier 1989 sur la Cour d'arbitrage, le greffier de la Cour d'arbitrage notifie au président du Sénat:

1. la question préjudicielle relative à l'article 56bis, § 2, premier alinéa, des lois coordonnées relatives aux allocations familiales pour travailleurs salariés (arrêté royal du 19 décembre 1939), posée par le Tribunal du travail de Gand (numéro du rôle 1201);

2. la question préjudicielle concernant les articles 620 et 621 du Code judiciaire, posée par le Tribunal de première instance de Louvain (numéro du rôle 1209);

3. la question préjudicielle relative à l'article 8, § 2, alinéa 4, de la loi du 10 juillet 1996 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, posée par le Tribunal de première instance de Bruxelles (numéro du rôle 1210);

4. la question préjudicielle concernant l'article 29bis de la loi du 21 novembre 1989 relative à l'assurance obligatoire de la responsabilité en matière de véhicules automoteurs, tel qu'il a été inséré par l'article 45 de la loi du 30 mars 1994 et modifié par l'article 1er de la loi du 13 avril 1995, posée par le Tribunal de police de Bruxelles (numéro du rôle 1243).

— Voor kennisgeving aangenomen.

Pris pour notification.

Wereldvrouwenconferentie in Peking 1995

Conférence mondiale sur les femmes à Pékin 1995

De voorzitter. — Met toepassing van artikel 3 van de wet van 6 maart 1996 zendt de minister van Tewerkstelling en Arbeid aan de Senaat over, het verslag aan het Parlement naar aanleiding van de indiening van de wet strekkende tot controle op de toepassing van de resoluties van de Wereldvrouwenconferentie van Peking.

En application de l'article 3 de la loi du 6 mars 1996, le ministre de l'Emploi et du Travail a transmis au Sénat, le rapport au Parlement suite à l'introduction de la loi visant au contrôle de l'application des résolutions de la Conférence mondiale sur les femmes de Pékin.

— Verzending naar de commissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden en naar het Adviescomité voor Gelijke Kansen voor Vrouwen en Mannen.

Envoi à la commission des Affaires étrangères et au Comité d'avis pour l'égalité des chances entre les femmes et les hommes.

EVOCATIES — ÉVOCATIONS

De voorzitter. — De Senaat heeft bij boodschappen van 9 en 12 januari 1998 aan de Kamer van volksvertegenwoordigers ter kennis gebracht dat tot evocatie is overgegaan, op die datum, van:

1° Wetsontwerp houdende afwijkende bepalingen van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 wat betreft de uitvoering van het Zetelakkoord tussen het Koninkrijk België en de Groep van Staten in Afrika, het Caraïbisch Gebied en de Stille Zuidzee, ondertekend te Brussel op 26 april 1993.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden.

2° Wetsontwerp houdende sociale bepalingen.

— Het wetsontwerp werd verzonden naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

Par messages des 9 et 12 janvier 1998, le Sénat a informé la Chambre des représentants de la mise en œuvre, ce même jour, de l'évocation:

1° Projet de loi portant dispositions dérogatoires au Code des impôts sur les revenus 1992 en ce qui concerne l'exécution de l'Accord de siège entre le Royaume de Belgique et le Groupe des États d'Afrique, des Caraïbes et du Pacifique, signé à Bruxelles le 26 avril 1993.

— Le projet de loi est envoyé à la commission des Finances et des Affaires économiques.

2° Projet de loi portant des dispositions sociales.

— Le projet de loi est envoyé à la commission des Affaires sociales.

SAMENSTELLING VAN COMMISSIES

COMPOSITION DE COMMISSIONS

De voorzitter. — Bij de Senaat is een voorstel ingediend om in de commissie voor de Sociale Aangelegenheden de heer Bock als plaatsvervangend lid te vervangen door mevrouw Cornet d'Elzuis.

Le Sénat est saisi d'une demande tendant à remplacer M. Bock par Mme Cornet d'Elzuis comme membre suppléant au sein de la commission des Affaires sociales.

Geen bezwaar?

Pas d'opposition?

Dan is aldus besloten.

Il en sera donc ainsi.

VERZOEKSCRIFTEN — PÉTITIONS

De voorzitter. — Bij verzoekschrift uit Brussel stelt de heer Dusart de beschermingsmechanismen aan de kaak die te wijten zijn aan ernstige disfuncties van het gerechtelijk apparaat en waarvan hij het slachtoffer meent te zijn.

Par pétition établie à Bruxelles, M. Dusart met en évidence les mécanismes de protection provenant de dysfonctionnements graves dans l'appareil judiciaire dont il estime être victime.

— Verzending naar de commissie voor de Binnenlandse en Administratieve Aangelegenheden, belast met de verzoekschriften.

Envoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives, chargée des pétitions.

VOORSTELLEN — PROPOSITIONS

Indiening — Dépôt

De voorzitter. — De volgende voorstellen werden ingediend:

A. Wetsvoorstellen

Artikel 77

1° Wetsvoorstel tot aanvulling van artikel 3, § 1, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (van de dames Willame-Boonen en Delcourt-Pêtre).

2° Wetsvoorstel houdende uitbreiding van de personeelsformatie van de rechters in de Rechtbank van Eerste Aanleg te Veurne (van de heren Bourgeois en Loones).

Artikel 81

3° Wetsvoorstel betreffende de etikettering van transgene producten (van de heer Mahoux).

Deze voorstellen zullen worden vertaald, gedrukt en rondgedeeld.

Er zal later over de inoverwegingneming worden beslist.

B. Voorstel van resolutie

1° Voorstel van resolutie over Algerije (van de heer Mahoux).

Dit voorstel zal worden vertaald, gedrukt en rondgedeeld.

Er zal later over de inoverwegingneming worden beslist.

C. Voorstel tot herziening van de Grondwet

1° Herziening van artikel 150 van de Grondwet (van mevrouw Milquet).

Dit voorstel zal worden vertaald, gedrukt en rondgedeeld.

Het zal worden verzonden naar de commissie voor de Institutionele Aangelegenheden.

Les propositions ci-après ont été déposées:

A. Propositions de loi

Article 77

1° Proposition de loi complétant l'article 3, § 1er, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973 (de Mmes Willame-Boonen et Delcourt-Pêtre).

2° Proposition de loi portant extension du cadre des juges au Tribunal de première instance de Furnes (de MM. Bourgeois et Loones).

Article 81

3° Proposition de loi relative à l'étiquetage des produits transgéniques (de M. Mahoux).

Ces propositions seront traduites, imprimées et distribuées.

Il sera statué ultérieurement sur la prise en considération.

B. Proposition de résolution

1° Proposition de résolution sur l'Algérie (de M. Mahoux).

Cette proposition sera traduite, imprimée et distribuée.

Il sera statué ultérieurement sur la prise en considération.

C. Proposition de révision de la Constitution

1° Révision de l'article 150 de la Constitution (de Mme Milquet).

Cette proposition sera traduite, imprimée et distribuée.

Elle sera envoyée à la commission des Affaires institutionnelles.

VRAGEN OM UITLEG — DEMANDES D'EXPLICATIONS

Indiening — Dépôt

De voorzitter. — Het bureau heeft volgende vragen om uitleg ontvangen:

1. van de heer Anciaux aan de vice-eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel over «het Swap-dossier»;

2. van de heer Ph. Charlier aan de minister van Volksgezondheid en Pensioenen over «de beperking van het aantal kinesitherapeuten en de toekomst van hun beroep»;

3. van de heer De Decker aan de minister van Buitenlandse Zaken over «de situatie in Algerije: maatregelen op Belgisch en Europees niveau»;

4. van de heer Goris aan de minister van Landsverdediging over «de modernisering en vervanging van de F-16's»;

5. van de heer Loones aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie over «de berging van laag-radioactief kernafval»;

6. van de heer Hostekint aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken over «het asielbeleid ten opzichte van personen van Rwandese nationaliteit»;

7. van mevrouw Mayence-Goossens aan de eerste minister over «de hervatting van de betrekkingen met de Rwandese regering»;

8. van de heer Hostekint aan de minister van Justitie over «de uitlevering van Rwandezen die verdacht worden van medeplichtigheid aan de genocide».

Deze vragen worden naar de plenaire vergadering verzonden.

Le bureau a été saisi des demandes d'explications suivantes :

1. de M. Anciaux au vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur sur «le dossier des opérations 'swap' »;

2. de M. Ph. Charlier au ministre de la Santé publique et des Pensions sur «la limitation du nombre de kinésithérapeutes et l'avenir de leur profession»;

3. de M. De Decker au ministre des Affaires étrangères sur «la situation en Algérie: mesures à l'échelon belge et européen»;

4. de M. Goris au ministre de la Défense nationale sur «la modernisation et le remplacement des avions F-16»;

5. de M. Loones au vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications sur «l'entreposage des déchets nucléaires de faible radioactivité»;

6. de M. Hostekint au vice-Premier ministre et ministre de l'Intérieur sur «la politique en matière d'asile à l'égard des personnes de nationalité rwandaise»;

7. de Mme Mayence-Goossens au Premier ministre sur «la reprise des relations avec le gouvernement rwandais»;

8. de M. Hostekint au ministre de la Justice sur «l'extradition de Rwandais soupçonnés de complicité de génocide».

Ces demandes sont envoyées à la séance plénière.

PROPOSITIONS DE LOI — WETSVOORSTELLEN

Prise en considération — Inoverwegingneming

M. le président. — L'ordre du jour appelle la discussion sur la prise en considération de propositions de loi.

Aan de orde is thans de bespreking over de inoverwegingneming van wetsvoorstellen.

La liste des propositions de loi à prendre en considération, a été distribuée, avec indication des commissions auxquelles le bureau envisage de les envoyer.

Je prie les membres qui auraient des observations à formuler, de me les faire connaître avant la fin de la séance.

Sauf suggestions divergentes, je considérerai les propositions de loi comme prises en considération et envoyées aux commissions indiquées par le bureau.

De lijst van de in overweging te nemen wetsvoorstellen met opgave van de commissies waarnaar het bureau van plan is ze te verzenden, is rondgedeeld.

Leden die opmerkingen mochten hebben, gelieven mij die voor het einde van de vergadering te doen kennen.

Tenzij er afwijkende suggesties zijn, neem ik aan dat die wetsvoorstellen in overweging zijn genomen en verzonden naar de commissies die door het bureau zijn aangewezen.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VERREYCKEN AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «DE BELGISCHE WAPENLEVERINGEN AAN TURKIJE»

QUESTION ORALE DE M. VERREYCKEN AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES SUR «LES LIVRAISONS D'ARMES PAR LA BELGIQUE À LA TURQUIE»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Verreycken aan de minister van Buitenlandse Zaken.

Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mijnheer de voorzitter, begin oktober 1997 stelde ik schriftelijke vragen aan de minister van Buitenlandse Zaken en aan zijn collega's van Financiën en Buitenlandse Handel. Ik vroeg naar de aard van de goederen waarvoor in het kader van wapenuitvoer vergunningen werden afgeleverd. Slechts een minister van de drie ministers verantwoordelijk voor wapenvergunningen reageerde op mijn vragen en verwees daarbij naar de vertrouwelijkheid van de gegevens om geen antwoord te moeten geven.

Gisteren las ik dan in een krant dat België in 1996 voor 152 miljoen frank wapens uitvoerde naar Turkije. België levert dus zelf de wapens waarmee de Koerden worden verdreven om zich nadien te beklagen over de Koerden die hier asiel vragen. België verdient dus aan de wapenverkoop, maar moet de winst driedubbel terugbetalen voor de opvang van asielzoekers. Meent de minister niet dat de wapenlobby een macaber spelletje speelt op kosten van de belastingbetaler?

Het bewuste krantenartikel maakt geen melding van de tijdelijke uitvoervergunningen die mogelijk werden afgeleverd voor wapenleveringen aan Turkije. Kan de minister mij meedelen of er dergelijke tijdelijke vergunningen zijn afgeleverd, voor welk bedrag en voor welk soort goederen? Of zal hij ook eerst deze informatie aan de krant meedelen en pas dan aan het Parlement?

Wanneer zal België niet langer zwichten voor de voornamelijk Waalse wapenlobby en niet langer tijdelijke of permanente uitvoervergunningen afleveren voor landen die het niet nauw nemen met de wederuitvoer van wapens zoals Saudi-Arabië dat mogelijk wapens doorverkocht aan de moordenaars van Belgische paracommando's of zoals Turkije dat alle volkerenrechten aan zijn laars lapt?

De voorzitter. — Het woord is aan minister Derycke.

De heer Derycke, minister van Buitenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, de problematiek van de wapenhandel gaf vooral in de kamercommissie voor de Buitenlandse Betrekkingen aanleiding tot heroïsche discussies. De statistische gegevens over de uitvoer van militair materieel werden aan het Parlement doorgegeven nadat vice-eerste minister Maystadt had uitgeklaard dat er geen wettelijk bezwaar bestond op grond van de wetgeving inzake de statistische gegevens. Het Parlement dringt aan op cijfers over wapenleveringen, soorten wapens en bestemmingen, maar de wetgeving is erg streng op dit vlak. De wet bepaalt immers dat publicatie niet mag geschieden «indien ingevolge het beperkt aantal aanveers de onthulling van individuele toestanden mogelijk is». Na nader onderzoek van deze wet komen we tot het besluit dat deze informatie wel mag worden vrijgegeven. De cijfers waarover we het nu hebben betreffen echter geen individuele, maar globale cijfers over een land. Bijgevolg is de wet hierop niet van toepassing. De kamercommissie voor de Buitenlandse Betrekkingen wilde overigens vooral weten of België wapens uitvoert naar Centraal Afrika.

De uitvoercijfers per land werden op 6 januari 1996 verstrekt aan de voorzitters van de kamercommissie voor de Buitenlandse Betrekkingen en de senaatscommissie voor de Buitenlandse Aangelegenheden. Desgewenst wil ik de heer Verreycken de betreffende brief onverhandigen. Het Parlement werd dus wel degelijk geïnformeerd vóór de gegevens in de pers verschenen. We hadden gehoopt deze kwestie in alle vertrouwelijkheid in de kamercommissie te kunnen bespreken. Amper zes dagen nadat ik de gegevens aan de voorzitters heb bezorgd, figureren ze echter reeds in krantenartikels. Ik betreuf dat ten zeerste.

Ik wil hier even uitleggen hoe we uitvoervergunningen behandelen. Iedere aanvraag tot het verkrijgen van een vergunning maakt het voorwerp uit van een nauwgezette evaluatie door een commissie op het niveau van het ministerie van Buitenlandse Zaken. De leden van de commissie zijn onder meer ambtenaren van de geografische dienst, de dienst mensenrechten en de dienst gevoelige exportcontrole. Indien de commissie van oordeel is dat een verwerpingsgrond te vinden is in de wet van 5 augustus 1991, dan wordt de aanvraag geweigerd. Ik herinner eraan dat België inzake de wapenuitvoer één van de strengste wetten in de wereld heeft.

Bij tijdelijke uitvoervergunningen gaat het om materieel dat na demonstratie terug wordt ingevoerd. Dit materieel verandert bijgevolg niet van eigenaar.

De kwestie van de uitvoer naar Saudi-Arabië werd door ons nader onderzocht. Er was op een bepaald ogenblik inderdaad sprake van dat er in Centraal-Afrika FAL-geweren waren gevonden die zouden zijn geleverd aan Saudi-Arabië. Deze geschiedenis is zelfs aanleiding geweest tot enige heibel in de wapencommissie van de Verenigde Naties. Het onderzoek wijst uit dat het hier gaat om welgeteld één aanvalsgeweer van FN dat in Rwanda werd aangetroffen en waarvan het serienummer overeenstemde met een wapen dat door FN-Herstal aan Saudi-Arabië werd geleverd. Door de militaire attaché werd de visu vastgesteld dat dit wapen zich nog steeds in Saudi-Arabië bevond. Een eventuele trucage diende volgens hem te worden uitgesloten. Vermoedelijk werd het in Rwanda aangetroffen wapen in het buitenland onder licentie van FN geproduceerd.

Wat Turkije betreft wordt de wapenuitvoer even streng gescreend als die naar om het even welk ander land. Turkije is wel een NAVO-land, maar inzake wapenleveringen bestaat er ook in NAVO-verband een consensus. We zijn er ook van overtuigd dat de wapens die aan Turkije zouden zijn geleverd niet werden gebruikt in de ongelukkige omstandigheden van de Koerden die we allemaal kennen.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Verreycken voor een repliek.

De heer Verreycken (Vl. Bl.). — Mijnheer de voorzitter, we kunnen gerust aannemen dat Turkije de wapens die het van België krijgt niet uitsluitend voor defensieve, maar ook voor offensieve opdrachten gebruikt, zowel in Koerdisch gebied als buiten zijn landsgrenzen. Wanneer een land wapens bezit, gebruikt het die ook. Het Turkse leger gebruikt zijn wapens vooral in de strijd tegen de Koerden.

Ik apprecieer het dat cijfers hieromtrent aan de Kamer werden doorgegeven. Samen met de minister, betreuf ik tegelijkertijd dat die cijfers zes dagen nadien reeds door de media publiek werden gemaakt. Indien die cijfers inderdaad betrouwbaar waren, dan hadden de collega's van de Kamer ze ook zo moeten behandelen. Ik ga ervan uit dat de minister mij in antwoord op mijn drie schriftelijke vragen probleemloos diezelfde cijfers zal doorgeven zodat ik mijn dossier kan vervolledigen. Het is immers onvoorstelbaar aan een senator te verklaren dat de cijfers te betrouwbaar zijn, maar ze wel aan kamerleden te overhandigen.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

QUESTION ORALE DE M. DESTEXHE AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES SUR «LE PROTOCOLE DU CONSEIL DE L'EUROPE INTERDISANT LE CLONAGE HUMAIN»

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER DESTEXHE AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «HET PROTOCOL VAN DE RAAD VAN EUROPA BETREFFENDE HET VERBOD OP HET KLONEN VAN MENSEN»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Destexhe au ministre des Affaires étrangères.

La parole est à M. Destexhe.

M. Destexhe (PRL-FDF). — Monsieur le président, le Conseil de l'Europe a ouvert à la signature un texte international interdisant le clonage humain. Ce protocole, qui se veut un instrument juridique contraignant dans le domaine de la bioéthique, est en fait un complément à la Convention européenne sur les droits de l'homme et la biomédecine. Seuls les pays ayant déjà signé cette convention européenne sont autorisés à signer le nouveau texte. Parmi les premiers signataires, on compte dix-neuf pays européens, dont notamment la France et le Danemark. Ce n'est pas le cas de l'Allemagne qui n'avait pas signé la convention européenne sur la biomédecine, mais ce refus se justifie par le fait que sa législation en la matière est beaucoup plus contraignante.

Pouvez-vous me dire, monsieur le ministre, pourquoi la Belgique n'a pas signé la Convention européenne sur les droits de l'homme et la biomédecine alors que les principaux pays européens l'ont fait ?

Votre collègue, le ministre de la Santé publique, Marcel Colla, prétend que la Belgique attend l'avis du Conseil consultatif de bioéthique avant de signer la convention. La raison n'est-elle pas plutôt les difficultés à ratifier des conventions internationales vu l'organisation fédérale de la Belgique, comme vous l'avez vous-même évoqué à plusieurs reprises ?

M. le président. — La parole est à M. Derycke, ministre.

M. Derycke, ministre des Affaires étrangères. — Monsieur le président, comme le souligne à juste titre l'honorable sénateur, la Belgique n'a pas été en mesure de signer le «Protocole du Conseil de l'Europe interdisant le clonage humain» car seuls les pays ayant signé la «Convention-cadre sur les droits de l'homme et la biomédecine» étaient autorisés à signer le nouveau texte.

De nombreuses concertations ont été organisées avec tous les milieux intéressés pour arriver à un accord sur la signature par la Belgique de cette convention.

Comme vous le savez, le ministre des Affaires étrangères sert d'intermédiaire entre les ministres compétents afin de tenter de parvenir à un accord qui pourrait ensuite être traduit au niveau du Conseil de l'Europe par le biais de nos services diplomatiques.

La communauté scientifique est partagée quant à la signature par la Belgique de cette convention. Le Conseil consultatif de bioéthique n'a pas été en mesure de donner un avis unanime sur cette question. En cause, principalement, l'article 18 de cette convention.

Ce dernier stipule, au premier paragraphe : «Lorsque la recherche sur les embryons in vitro est admise par la loi, celle-ci assure une protection adéquate de l'embryon.» Le deuxième paragraphe est ainsi libellé : «La constitution d'embryons humains aux fins de recherche est interdite.» Il s'agit donc d'une règle très sévère et aucune exception n'est prévue.

Les juristes sont d'avis que la Belgique ne peut procéder à la signature de la Convention-cadre sur les droits de l'homme et la biomédecine qu'après avoir introduit une législation nationale sur la recherche sur les embryons. Jusqu'à présent, cette législation fait défaut. La discussion se poursuit à la lumière des propositions législatives en la matière.

Je tiens à assurer à l'honorable sénateur que l'organisation fédérale de la Belgique n'est pas à la base des difficultés rencontrées pour la ratification par la Belgique de cette convention.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW LEDUC AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN OVER «DE OVERVAL OP HET GELDTRANSPORT IN DE BUURT VAN BORGWORM»

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW JEANMOYE AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN OVER «DE CRIMINALITEIT EN HET GELDTRANSPORT»

QUESTION ORALE DE MME LEDUC AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR SUR «L'ATTAQUE DU TRANSPORT DE FONDS À PROXIMITÉ DE WAREMME»

QUESTION ORALE DE MME JEANMOYE AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTÉRIEUR SUR «LA CRIMINALITÉ LIÉE AUX TRANSPORTS DE FONDS»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van mevrouw Leduc alsmede die van mevrouw Jeanmoye aan de vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken.

Het woord is aan mevrouw Leduc.

Mevrouw Leduc (VLD). — Mijnheer de voorzitter, bij de jongste overval op een geldtransport vielen weer twee doden; de misdadigers konden ontkomen. De reconstructie van de feiten leert ons dat er problemen rezen bij het onmiddellijk opsporen van de gangsters. De overval gebeurde op nauwelijks 500 meter van de grens van de IPZ van Borgloon, tussen de Vlaamse gemeente Heers en het Waalse stadje Borgworm. De politie- en rijkswachtdiensten van het kanton Borgloon werden niet verwittigd, zodat zij geen onmiddellijke maatregelen konden nemen. Pas om twintig over acht werd een algemeen provinciaal politiealarm afgekondigd. De politiediensten kregen dus maar beperkte informatie en konden de juiste draagwijdte van het voorval niet inschatten.

Volgens getuigen ontsnapten de gangsters via de gemeente Heers. Het is aberrant te vernemen dat er geen enkel radiocontact was tussen de politiediensten van Vlaanderen en Wallonië. Dat creëert toch ideale vluchtmogelijkheden voor dit soort van misdadigers.

Is de vice-eerste minister op de hoogte van de slechte coördinatie tussen de verschillende diensten en meent hij niet dat de georganiseerde misdaad dit systeem uitbuit? Wat is hij van plan hiertegen te doen?

M. le président. — La parole est à Mme Jeanmoye.

Mme Jeanmoye (PSC). — Monsieur le président, la criminalité liée aux transports de fonds connaît une expansion inquiétante. On constate en effet que les malfrats emploient des moyens de plus en plus importants pour atteindre leurs fins, même pour des butins dérisoires. Faut-il rappeler qu'il y eut récemment un mort à Woluwe-Saint-Lambert pour trois millions et deux assassinats gratuits, cette semaine, à Waremme?

Par ailleurs, d'importants vols de matériel militaire ainsi que de véhicules de même type que ceux employés par la gendarmerie ont eu lieu ces derniers mois, ce qui ne laisse rien présager de bon.

Monsieur le ministre de l'Intérieur, malgré les négociations en cours dans le secteur des transports de fonds, je souhaiterais vous poser les questions suivantes.

Vous présentez la valise intelligente comme étant la panacée. Celle-ci serait obligatoire à dater de 1999. Selon vous, l'emploi de cette valise nécessitera-t-elle encore la présence d'un troisième homme dans les fourgons, et si oui, contraindrez-vous les firmes de transports de fonds à se plier à cette obligation?

En outre, à partir de lundi prochain, les fonds seront transportés d'un point central vers un autre point central avant d'être acheminés vers chaque client. Cette modification nécessitera une présence accrue de la gendarmerie. Monsieur le vice-Premier ministre, les gendarmes sont-ils formés, équipés et suffisamment armés pour assurer parfaitement l'escorte de ces transports? Perçoivent-ils une prime spéciale pour ces missions? Ne faudrait-il pas confier cette escorte à des corps spécialisés, soit de l'armée soit de la gendarmerie?

Actuellement, en vertu de l'arrêté ministériel du 12 mai 1997, quel est le montant ristourné par les sociétés de transports de fonds à l'État en rétribution des missions d'accompagnement de la gendarmerie? Ce montant couvre-t-il tous les débours?

Une des pistes pour lutter contre cette délinquance consisterait à promouvoir les paiements électroniques. N'est-il pas paradoxal de constater qu'actuellement, les organismes bancaires sont en train de taxer de plus en plus ces opérations? Monsieur le vice-Premier ministre, envisagez-vous des mesures pour lutter contre ce phénomène?

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, de informatie van mevrouw Leduc over de politiediensten komt niet overeen met de informatie waarover ik beschik. De eerste berichten over de overval kwamen binnen om 7.14 uur op het algemeen commando van de rijkswacht. Hierop werd een brigade uitgestuurd. Om 7.23 uur was de correcte informatie over de draagwijdte van het incident beschikbaar. Deze informatie is per radio naar alle rijkswachtbrigades, dus ook de Vlaamse, gestuurd samen met het verzoek deze informatie door te geven aan de gemeentelijke politiekorpsen. Het politiebureau van Heers was op dat ogenblik echter nog gesloten. Men kon de politie dus niet verwittigen, hetgeen de burgemeester en de politiecommissaris hebben toegegeven.

De gemeentepolitie van Heers is beginnen werken nadat de vluchtauto reeds was gevonden. Het was niet nodig om de politie hiervan op de hoogte te brengen aangezien ze het bericht van de overval niet had ontvangen, omdat het commissariaat nog niet open was. Bijgevolg werd ze niet geacht een zoekactie te ondernemen.

Om 8.10 uur is er een tweede nationaal rijkswachtbericht gekomen. Ook op dat ogenblik was het politiebureau van Heers nog niet geopend en heeft men het bericht bijgevolg niet ontvangen. Men kan dus niet beweren dat er geen radiocontact is tussen Vlaanderen en Wallonië. Alle rijkswachteenheden zijn verwittigd en hebben het bericht doorgegeven. Om het bericht te ontvangen moet het politiecommissariaat wel open zijn. Vlaanderen en Wallonië hebben de berichten op hetzelfde moment gekregen.

En ce qui concerne la requête de Mme Jeanmoye, il convient d'établir une comparaison entre les systèmes adoptés par La Poste et les sociétés privées de transport. Depuis huit ans, La Poste utilise des valises intelligentes peu sophistiquées et des voitures peu blindées nécessitant la présence de deux personnes non armées. Les sociétés privées de transport, quant à elles, travaillent avec trois personnes armées et des voitures fortement blindées, mais sans valises intelligentes.

On constate que le nombre d'attaques a sensiblement diminué à La Poste et, dans une moindre mesure, dans les sociétés privées. Ainsi, trente attaques ont eu lieu en 1995 et six seulement en 1997.

Durant cette dernière année, les Pays-Bas ont connu trente attaques, soit cinq fois plus. Les résultats sont donc encourageants. Toutefois, au cours des trois dernières années, cinquante à soixante personnes travaillant pour des sociétés privées ont été blessées tandis qu'à La Poste, qui transporte des sommes considérables, on n'a déploré pratiquement aucune victime. Or, comme je l'ai dit, La Poste travaille avec seulement deux personnes, mais avec des valises intelligentes.

Je crois qu'en cette matière, nous devons nous baser sur les faits. L'utilisation de trois personnes portant des vestes pare-balles et de véhicules blindés donnera de bons résultats pendant quelques mois, mais guère davantage. J'essaie de faire passer ce message auprès des employés des sociétés privées et de leurs dirigeants, mais je constate qu'ils ne veulent rien entendre.

On a encore pu constater ce lundi que le système basé sur l'utilisation de trois personnes n'offrait pas toutes les garanties. Le troisième homme a essayé de défendre les deux autres. Face à des gangsters utilisant des armes de guerre, l'augmentation des effectifs n'aura pour seule conséquence que d'augmenter le nombre de blessés et de morts. J'essaie de convaincre le secteur que la solution ne réside pas dans la formule qu'il a adoptée. Les résultats atteints par La Poste, malgré des effectifs moindres, sont bien meilleurs.

La Poste a décidé que pour fin 1999, toutes les voitures seront équipées de valises intelligentes de la deuxième génération, que nous avons agréées. Des leçons doivent être tirées de la pratique sur le terrain et les résultats peuvent être calculés en nombre de blessés dans les deux secteurs.

En ce qui concerne les escortes supplémentaires, un groupe de 133 personnes spécialement formées a été institué à la gendarmerie. Pour pouvoir assurer toutes les escortes nécessaires, ce nombre devra être porté à 200 personnes, ce qui sera sans doute prochainement chose faite.

Le problème se pose principalement en termes de nombre de véhicules, lesquels ne pourront plus être utilisés à d'autres fins. Comme les banques participent au financement, nous pourrions rapidement atteindre le nombre requis.

En ce qui concerne le personnel affecté aux escortes, nous sommes tributaires des procédures de recrutement. Ainsi, treize personnes supplémentaires ont été recrutées ce trimestre. D'autres recrutements sont prévus au cours des prochains semestres. Cependant, un certain nombre d'agents sont, à titre transitoire, indisponibles pour d'autres missions. Concrètement, la réserve attachée aux unités provinciales compétentes pour les autoroutes n'est plus en mesure de les aider.

Toutefois, l'augmentation des recrutements permettra, à terme, de résoudre le problème.

En ce qui concerne l'année 1997, le montant des factures s'élève à 186 millions de francs — dont 120 ont déjà été liquidés — ce qui devrait normalement couvrir l'ensemble, si je me réfère aux informations de la gendarmerie qui, selon moi, dispose d'une certaine marge de manœuvre.

Les frais relatifs à l'argent électronique créent de sérieuses difficultés. À cet égard, à l'occasion d'une rencontre avec les distributeurs affiliés à la Fedis et les représentants des banques, j'ai constaté que les positions en présence restaient très éloignées. Le gouvernement devra s'efforcer de concilier les points de vue mais, quoi qu'il en soit, je pense qu'il sera indispensable d'augmenter le plus rapidement possible les paiements électroniques car j'observe que notre pays se distingue par l'importance excessive de ses transports de fonds.

De voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Leduc voor een repliek.

Mevrouw Leduc (VLD). — Mijnheer de voorzitter, in Heers is er zowel een rijkswachtpost als een politiekantoor. Op het ogenblik van de feiten waren er twee combi's met radio aan boord aan het patrouilleren. Zij hebben geen enkele oproep ontvangen. De vice-eerste minister beschikt wellicht over onvolledige informatie. Het eerste bericht terzake hebben zij pas om twintig over acht van Genk ontvangen.

Voorts wil ik erop wijzen dat het de tweede keer is dat op deze plaats een geldtransport wordt overvallen. Aangezien deze plaats blijkbaar zeer aantrekkelijk is voor gangsters, moeten er dringend speciale veiligheidsmaatregelen worden genomen.

Men heeft mij uitdrukkelijk verklaard dat er geen enkele communicatie is tussen Wareme en de IPZ van Borgloon.

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Vande Lanotte.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, de bewering van mevrouw Leduc houdt geen steek. Ze zegt zelf dat de wagens op patrouille waren, dit betekent dus dat er geen permanentie was in het commissariaat. Bij een nationaal alarm is het niet mogelijk elke wagen te verwittigen die ergens in België aan het patrouilleren is. Er is nationaal alarm geslagen en alle politie- en rijkswachtdiensten in Vlaanderen en Wallonië werden per fax van de toestand op de hoogte gebracht.

Mevrouw Leduc (VLD). — Dat gebeurde pas om twintig over acht, dus een uur na de feiten.

De heer Vande Lanotte, vice-eerste minister en minister van Binnenlandse Zaken. — Ik kan het niet verhelpen dat er op dat ogenblik niemand aanwezig was. Was het politiekantoor om twintig over zeven open?

Mevrouw Leduc (VLD). — Wanneer het politiekantoor niet open is, wordt de oproep onmiddellijk doorgeschakeld naar het politiekantoor van Genk. Daar werd men pas om tien over acht op de hoogte gebracht.

Ik dring erop aan dat de minister deze situatie grondig onderzoekt en de nodige maatregelen neemt.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

QUESTION ORALE DE M. HATRY AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DES FINANCES ET DU COMMERCE EXTÉRIEUR SUR «LA PRÉSENCE DE HAUTS FONCTIONNAIRES À UN COLLOQUE CONSACRÉ À LA FRAUDE FISCALE»

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER HATRY AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN FINANCIËN EN BUITENLANDSE HANDEL OVER «DE AANWEZIGHEID VAN HOGE AMBTENAREN OP EEN COLLOQUIUM OVER FISCALE FRAUDE»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Hatry au vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur.

M. le ministre des Affaires étrangères répondra en lieu et place de son collègue.

La parole est à M. Hatry.

M. Hatry (PRL-FDF). — Monsieur le président, la firme Édition, Formation, Entreprise — E.F.E. — compte organiser les 24 et 25 mars prochains un colloque, au titre agressif et sensationnaliste, consacré à «La fraude fiscale, l'évasion et le contentieux».

Parmi les orateurs annoncés figurent un substitut du procureur du Roi spécialisé dans les problèmes financiers, lequel avait d'ailleurs travaillé pour mon cabinet à une certaine époque, un membre du cabinet du ministre de la Justice, particulièrement qualifié dans le domaine du droit économique et qui a participé aux débats sur la faillite et le concordat organisé dans cette assemblée, deux conseillers appartenant au cabinet du ministre des Finances et qui accompagnent très souvent ce dernier lorsqu'il se joint aux travaux de la commission des Finances et, enfin, l'admini-

nistrateur général adjoint des Impôts, autrefois président de l'Office de contrôle des assurances, et lui aussi, souvent présent au Sénat.

Le ministre des Finances ne pense-t-il pas qu'il est particulièrement ambigu de voir ces hauts fonctionnaires participer à un colloque dont le rôle essentiel est d'informer les participants sur la fraude fiscale? Même si ces personnalités ne traitent pas de thèmes directement consacrés à la fraude, elles seront directement ou indirectement associées à des problèmes ou à des questions se posant à ce sujet et leur choix n'est certainement pas anodin. On laisse d'ailleurs entrevoir aux participants la possibilité d'obtenir des «recettes» pour frauder ou éluder l'impôt. Un contribuable poursuivi par l'administration fiscale comprendrait mal la présence de ces personnes à un tel colloque qui jouirait dès lors d'un crédit inattendu dans un domaine aussi controversé.

La question que je pose au ministre des Finances, et qui aurait pu être adressée à d'autres ministres, notamment celui en charge de la Justice, est la suivante: n'est-il pas maladroit de la part du ministre des Finances d'avoir autorisé des personnes dépendant de son cabinet ou de son administration à participer à un tel colloque?

M. le président. — La parole est à M. Derycke, ministre.

M. Derycke, ministre des Affaires étrangères. — Monsieur le président, je vous livre le contenu de la réponse qui m'a été communiquée par mon collègue en ce qui concerne la participation de divers collaborateurs du cabinet du vice-Premier ministre et ministre des Finances ainsi que de l'administrateur général adjoint des impôts à un colloque organisé par une firme privée.

«Le colloque prévue pour les 24 et 25 mars 1998 à Bruxelles sur la fraude fiscale, l'évasion et le contentieux n'est certainement pas le premier colloque abordant ce sujet.

Ce n'est donc pas la première fois que le secrétaire général du département ou moi-même sommes confrontés à des demandes de participation de certains de nos collaborateurs sur un tel thème. Il s'agit chaque fois d'un véritable dilemme.

Refuser la participation à un tel colloque équivaut à laisser le champ libre aux «diseurs de bonne aventure fiscale». Accepter cette participation, c'est courir le risque d'accorder un «verniss de vertu» aux organisateurs. Telle n'est certes pas mon intention, d'autant plus que la pratique montre que ceux-ci, pour appâter le client, publient bien souvent des dépliants agressifs à l'égard de l'administration.

Ce que j'attends de mes collaborateurs en l'occurrence est double.

Ils doivent être des «interfaces» chargés de répercuter vers l'administration des informations sur les pratiques nouvelles qui se répandent en vue, d'une part, d'y apporter les réponses législatives si une modification de la loi s'impose et, d'autre part, de faire en sorte que des mesures de contrôle soient prises.

Ils doivent exprimer fermement le point de vue du ministre et de l'administration et rappeler quelles sont les exigences légales et les moyens dont dispose l'administration pour lutter contre la fraude et l'évasion fiscales; généralement, ils interviennent en fin de séance, ce qui leur permet, le cas échéant, d'exprimer leurs réserves à l'égard des exposés qui ont précédé et de faire les mises au point nécessaires.»

M. le président. — La parole est à M. Hatry pour une réplique.

M. Hatry (PRL-FDF). — Monsieur le président, je remercie le ministre des Affaires étrangères de sa réponse. Comme il est le porte-parole du vice-Premier ministre et ministre des Finances, je n'attends pas de lui une réponse aux propos que je vais ajouter maintenant. Je constate que les autorisations requises ont été données et que le séminaire joue un double rôle. Premièrement, il sert à améliorer les connaissances de ces fonctionnaires dans les techniques de fraude fiscale et deuxièmement, il permet de s'infiltrer dans le «milieu» — comme des sous-marins — et d'essayer de saboter un certain nombre d'initiatives malencontreuses dans ce domaine. Ce sont ces deux points que j'ai retenus de l'intervention de M. le ministre.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER STAES AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN ECONOMIE EN TELECOMMUNICATIE OVER «HET PHOENIX-PROJECT»

QUESTION ORALE DE M. STAES AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'ÉCONOMIE ET DES TÉLÉCOMMUNICATIONS SUR «LE PROJET-PHOENIX»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Staes aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie.

Het woord is aan de heer Staes.

De heer Staes (CVP). — Mijnheer de voorzitter, enige tijd geleden werd het Phoenix-project afgewezen door het sociaal-economisch comité, bestaande uit ambtenaren. Daarop heeft de Raad van State de vier ministers die bij het project betrokken waren onbevoegd verklaard om besluiten te nemen die zouden tornen aan de conclusie van dat comité.

Sommigen zijn van mening dat de procedure moet worden gewijzigd en dat het de betrokken ministers om democratische redenen toch mogelijk moet zijn in te grijpen.

Werden intussen stappen gedaan om die procedure te wijzigen? Betekent dit dat het project in zijn vroegere vorm opnieuw kan worden ingediend? Is men van plan dit te doen of gebeurde dit intussen reeds?

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Di Rupo.

De heer Di Rupo, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie. — Mijnheer de voorzitter, ziehier de inlichtingen die ik van het sociaal-economisch comité heb ontvangen.

Het is correct dat het comité het onderzoek heeft gestart van de aanvraag voor handelsvestiging, die door de NV Stadium Phoenix werd ingediend. Tot op heden heeft het comité echter nog geen advies uitgebracht. Dit moet evenwel vóór 1 februari 1998 gebeuren.

Dat advies zal vervolgens aan de gemeente worden meegedeeld, die een beslissing zal nemen. Deze beslissing zal aan de betrokken partijen worden medegedeeld volgens de gebruikelijke procedure.

Comme vous l'avez dit, actuellement, la loi n'autorise pas un recours devant le comité interministériel lorsque le comité socio-économique a rendu un avis négatif. Pour ce faire, une modification de la loi est nécessaire.

J'ai chargé deux équipes universitaires d'examiner la problématique du comité interministériel pour essayer d'objectiver la manière dont les décisions ont été prises ces dernières années et pour voir de plus près la situation des grands magasins installés en Belgique et à la frontière de notre pays, puisque cela a des conséquences directes.

Nous avons élaboré un avant-projet de loi pour prévoir des délais et surtout la possibilité de faire appel au niveau ministériel en cas de décision administrative négative.

Pour le moment, je mène des discussions avec mon collègue responsable des P.M.E., également concerné par cette matière. J'attends une réponse de ce dernier; dès que je l'aurai reçue, j'espère que nous pourrions élaborer un projet de loi pour recréer un cadre avec des procédures beaucoup plus claires, notamment en matière de délais.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Staes voor een repliek.

De heer Staes (CVP). — Mijnheer de voorzitter, uit het antwoord van de vice-eerste minister maak ik op, dat de bepalingen die in het verleden golden in geval van een negatief advies van de commissie, onverminderd van kracht blijven waardoor elke vorm van beroep is uitgesloten.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.
L'incident est clos.

QUESTION ORALE DE M. HAPPART AU MINISTRE DE LA SANTÉ PUBLIQUE ET DES PENSIONS ET AU MINISTRE DE L'AGRICULTURE ET DES PETITES ET MOYENNES ENTREPRISES SUR «LE COMMERCE ET LA DÉTENTION D'HORMONES À DESTINATION DE L'ENGRAISSEMENT BOVIN»

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER HAPPART AAN DE MINISTER VAN VOLKSGEZONDHEID EN PENSIOENEN EN AAN DE MINISTER VAN LANDBOUW EN DE KLEINE EN MIDDELGROTE ONDERNEMINGEN OVER «DE HANDEL IN EN HET BEZIT VAN HORMONEN VOOR HET VETMESTEN VAN RUNDEREN»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Happart au ministre de la Santé publique et des Pensions et au ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises.

La parole est à M. Happart.

M. Happart (PS). — Monsieur le président, des informations parues dans la presse l'année dernière ont dénoncé le commerce et la détention d'hormones pour l'engraissement de bovins. Les noms des personnes ou firmes liées à ce trafic sont déjà connus dans ce secteur comme dans celui du trafic de viande en provenance d'Angleterre.

Qu'attendez-vous, messieurs les ministres, pour prendre vos responsabilités à l'égard de ces personnes ou sociétés — par exemple la société Tragex Gel — afin de mettre un terme à des attitudes commerciales de fraude qui ternissent sans arrêt l'image de l'agriculture et de la santé publique de notre pays et mettent en danger les consommateurs?

Messieurs les ministres, que comptez-vous faire pour enrayer cette situation?

De voorzitter. — Het woord is aan minister Colla.

De heer Colla, minister van Volksgezondheid en Pensioenen. — Mijnheer de voorzitter, mijn antwoord is gebaseerd op nota's van collega Pinxten enerzijds en van de diensten van Volksgezondheid anderzijds. De vraag had immers betrekking op het bestrijden van zowel de fraude in het algemeen als van de hormonenzwendel meer in het bijzonder.

Je pense qu'il serait utile de procurer aux sénateurs, notamment aux membres de la commission des Affaires sociales, un inventaire de toutes les mesures qui ont déjà été prises dans le domaine spécifique des hormones et qui ont pour but d'enrayer des systèmes de fraude comme ceux qui ont été mis au jour voici quelques mois.

En matière d'hormones, tant en ce qui concerne le *screening* que les enquêtes, les animaux provenant des entreprises reprises sur une liste noire sont systématiquement examinés. Grâce aux nombreuses mesures qui ont été prises, nous constatons déjà une nette diminution du nombre de bêtes infectées.

De vermindering van het aantal positieve vaststellingen bij zowel het screenen als bij de gerichte onderzoeken in de slachthuizen, moet ons niet per se euforisch stemmen. Het probleem heeft zich immers verplaatst. Uit de enquêtes van het ministerie van Landbouw blijkt immers dat het aandeel van de positieve vaststellingen bij de vetmesters, uitgedrukt in procenten van het aantal bedrijven, stijgt. De nieuwe techniek bestaat erin de dieren op

dieper gelegen plaatsen in te spuiten en ze langer op het bedrijf te houden zodat bij hun aankomst op het slachthuis de vaststelbare gevolgen van de hormonenbehandeling nagenoeg verdwenen zijn.

Om hieraan het hoofd te bieden is het nu ook wettelijk mogelijk om de verdachte karkassen te laten opensnijden. Verscheidene proefprojecten op dat vlak lopen reeds.

Ik zou een lijst kunnen bezorgen van alle inspanningen die inzake de hormonenbestrijding sinds 1992 werden gedaan. Het gaat van de hormonen-equipen I en II in 1992, over de interdepartementale cel in 1993, de wijziging van de wet van 1994 in 1995, de invoering van een zwarte lijst vanaf 1995, de invoering van libero's bij de keuring in de slachthuizen vanaf 1996, de speciale contacten met de kalversector in 1996 en de eruit voortvloeiende maatregelen goedgekeurd door het Parlement in 1997 tot de nieuwe hormonenwet die ook de poging tot wanbedrijf strafbaar stelt en de publicatie oplegt van de vonnissen evenals het onderzoek van de in beslag genomen stoffen door een referentielaboratorium.

Ik herhaal dat er geen reden is tot euforie. Om twee zaken ben ik bekommerd en mijn collega van Landbouw deelt deze bekommernis. Allereerst is het probleem verplaatst naar de landbouwbedrijven. We mogen onze acties dus zeker niet verminderen, omdat het probleem zou zijn opgelost, integendeel. Over de vleesfraude in het algemeen wil ik het volgende zeggen.

Une série de décisions ont été prises afin de combattre plus efficacement les fraudes. Nous disposons maintenant d'un arsenal législatif qui nous permet de retirer les agréments aux entreprises en cas de fraude et d'augmenter les contrôles.

Un projet de loi, soumis actuellement à l'examen du Conseil d'État, prévoit en outre de faire supporter les frais encourus par les entreprises incriminées.

J'espère que les cinq retraits d'agrément qui viennent d'être décidés auront un effet psychologique et dissuasif. Il est important que le secteur sache que nous agissons rapidement et avec force.

En outre, il convient — et je l'ai dit à nos partenaires européens — que tous les pays agissent dans le même sens. Pour reprendre l'exemple, déjà cité, de cette entreprise fermée à Anvers, il est tout à fait choquant que, dans le même temps, les camions de deux sociétés hollandaises impliquées dans cette affaire continuent à circuler dans les rues de la ville sans que leur agrément leur soit retiré.

Enfin, je tiens à informer M. Happart qu'il recevra dès que possible une liste des mesures prises tant en ce qui concerne le trafic d'hormones que les fraudes dans le domaine de la viande.

M. le président. — L'incident est clos.
Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VANDENBROEKE AAN DE MINISTER VAN VOLKSGEZONDHEID EN PENSIOENEN OVER «DE WELVAARTVASTHEID VAN DE PENSIOENEN»

QUESTION ORALE DE M. VANDENBROEKE AU MINISTRE DE LA SANTÉ PUBLIQUE ET DES PENSIONS SUR «LA LIAISON DES PENSIONS AU BIEN-ÊTRE»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Vandembroeke aan de minister van Volksgezondheid en Pensioenen.

Het woord is aan de heer Vandembroeke.

De heer Vandembroeke (VU). — Mijnheer de voorzitter, de voorbije weken werden we verwend met enkele schitterende studies van het Planbureau. Aan de hand van tal van simulaties werden daarin de effecten van de vergrijzing van de bevolking in de eerstvolgende decennia doorgelicht. Meteen werd de conclusie getrokken dat de pensioenen nog lang betaalbaar zullen blijven, een bijzonder optimistische inschatting die in een vlotte publicatie met de titel *Pensioenwijzer* op de markt werd gebracht.

Uiteraard is de mij toegemeten tijd te kort om uitvoerig op deze bijzonder complexe materie in te gaan. Dat piekeren over de betaalbaarheid van het pensioenstelsel als doemdenken moet worden afgedaan, lijkt me toch wel een te verre gaande conclusie.

Er is echter meer. Zo worden onder meer banken en verzekeringsinstellingen geïnviseerd, omdat ze door het lanceren van sombere boodschappen ten onrechte klanten zouden lokken. De inschrijvingen voor pensioenspaarfondsen zijn de voorbije jaren inderdaad fors gestegen. In 1997 namen ze toe met maar liefst 10 %.

Graag kreeg ik van de minister een antwoord op volgende concrete vragen. Neemt hij werkelijk aan dat het succes van het pensioensparen eigenlijk het gevolg is van kunstmatig opgeklopte doemdenkerij? Wordt effectief overwogen om reclame voor pensioensparen te verbieden of te bestraffen, zoals de minister in akkoord met vice-eerste minister Di Rupo liet uitschijnen? Op grond van welke argumenten kan de welvaartvastheid — en dus niet de betaalbaarheid — van de pensioenen in de eerstvolgende jaren worden gegarandeerd?

De voorzitter. — Het woord is aan minister Colla.

De heer Colla, minister van Volksgezondheid en Pensioenen. — Mijnheer de voorzitter, ik ben de heer Vandembroeke dankbaar voor de manier waarop hij zijn vraag heeft geformuleerd. Het is intellectueel niet correct en oneerlijk te beweren dat de wettelijke pensioenen in de toekomst onbetaalbaar zullen worden. Niet alleen het Planbureau, maar ook internationale instellingen tonen aan dat de pensioenen betaalbaar zullen blijven door de combinatie van drie factoren: ten eerste, door de bijdragen van de toekomstig gepensioneerden; ten tweede door de pensioenproblematiek te situeren in het globaal beheer van de sociale zekerheid, rekening houdend met de sectoren die voorwerp zijn van vergrijzing; ten derde door de verdere schuldafbouw. Wiskundige zekerheden zijn er natuurlijk nooit, maar er is wel opnieuw een perspectief in de zin van financiële haalbaarheid.

De welvaartsvastheid is een andere zaak. Ook in het verleden was er geen automatische welvaartsaanpassing. Die is er nu nog niet voor alle aspecten. Er is wel een automatische aanpassing van de nieuwe minimumrechten aan de evolutie van de nieuwe minimumlonen. Er is eveneens om de twee jaar een aanpassing van het loonplafond rekening houdend met het mechanisme van de loonmarge. Bovendien is het mechanisme van een selectieve welvaartsaanpassing in de wet opgenomen.

Ik heb niets tegen het pensioensparen als dusdanig. Het gaat overigens niet om een pensioen. Het is een vorm van langetermijnsparen. We mogen echter niet uit het oog verliezen dat, wie aan pensioensparen kan doen, van de gemeenschap een niet te onderschatten fiscaal cadeau krijgt. Het belastingkrediet schommelt immers tussen 30 en 40% van het gespaarde bedrag — maximum 22 000 frank. Ik heb er ook geen bezwaar tegen dat financiële instellingen reclame maken voor producten die ze op de markt brengen, waaronder pensioensparen. Ik ben er wel tegen gekant dat ze daarbij de bevolking angst aanjagen door te stellen dat het wettelijk pensioen niet meer betaalbaar zal zijn. Dat is oneerlijke voorlichting. Daar kan tegen worden gereageerd krachtens de wetgeving van 1991.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER HOSTEKINT AAN DE MINISTER VAN VOLKSGEZONDHEID EN PENSIOENEN OVER «DE SCHORSING VAN GENEESHEREN DOOR DE ORDE VAN GENEESHEREN»

QUESTION ORALE DE M. HOSTEKINT AU MINISTRE DE LA SANTÉ PUBLIQUE ET DES PENSIONS SUR «LA SUSPENSION DE MÉDECINS PAR L'ORDRE DES MÉDECINS»

De voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Hostekint aan de minister van Volksgezondheid en Pensioenen.

Het woord is aan de heer Hostekint.

De heer Hostekint (SP). — Mijnheer de voorzitter, gisteren stelde mijn fractiegenoot in het Vlaamse Parlement, de heer Devilder, een gelijkaardige vraag aan de Vlaamse minister van Volksgezondheid, mevrouw Demeester. Deze antwoordde dat zij niet bevoegd is voor deze materie en dat de Orde van Geneesheren een nationale materie uitmaakt. Zij gaf mijn collega de wijze raad de vraag door te spelen aan een federaal parlementslid en hem de vraag te laten stellen aan de federale minister van Volksgezondheid, de heer Colla. Wat ik bij deze dan ook doe.

In de gemeente Zelzate dreigen 3 500 inwoners op een totale bevolking van 12 000 hun geneeskundige verzorging te verliezen door een beslissing van de Provinciale Raad van de Orde van Geneesheren. Drie dokters van Zelzate worden geschorst voor een periode van drie maanden, tijdens welke zij de geneeskunde niet mogen uitoefenen. Ook twee andere dokters krijgen een sanctie, van wie één van de lijst werd geschrapt. Allen wordt ten laste gelegd dat zij hun lidgeld aan de orde niet hebben betaald. Het feit dat de drie in een groepspraktijk werken, dat zij onder de prijs werken en dat zij bovendien lid zijn van de Partij van de Arbeid heeft allicht ook meegespeeld. Wij leven echter in een democratie waarin ieder het recht heeft zich aan te sluiten bij om het even welke partij.

Deze beslissing brengt de volksgezondheid van 3 500 patiënten in de gemeente Zelzate in het gedrang. Bovendien is dit geen alleenstaand geval. Een lange reeks dokters was in het verleden eveneens het slachtoffer van wat ik niet anders dan een beroepsverbod kan noemen.

Ik wil de minister dan ook de drie volgende precieze vragen stellen. Kan hij akkoord gaan met een dergelijke beslissing tot schorsing, waardoor 3 500 patiënten verstoken blijven van medische verzorging? De patiënten kunnen zich natuurlijk altijd tot een andere dokter wenden, maar dit stoot op het praktische bezwaar dat hun medisch dossier bij hun huisarts berust. Heeft de minister reeds initiatieven genomen om de Orde van Geneesheren ertoe aan te zetten deze schorsing ongedaan te maken? Is de minister niet van oordeel dat het stilaan tijd wordt om de archaische wetgeving op de Orde van Geneesheren aan te passen aan de noden van de huidige samenleving en vooral aan de rechten van de patiënt?

De voorzitter. — Het woord is aan minister Colla.

De heer Colla, minister van Volksgezondheid en Pensioenen. — Mijnheer de voorzitter, ook ik heb mij verwonderd over de maatregel van de Provinciale Raad van de Orde van Geneesheren. Huisartsen sanctioneren omwille van het niet betalen van lidgeld leek mij stilaan een oude kwaal die de jongste tijd door niemand meer ter sprake werd gebracht, ook niet door de orde zelf.

De Provinciale Raad van de Orde van Geneesheren van Oost-Vlaanderen vond het nodig in te grijpen in het geval van drie geneesheren werkzaam in een groepspraktijk en in het geval van een geneesheer die meestal in het buitenland actief is als ontwikkelingsmedewerker. Toen deze voor een korte periode terug in België was, vernam hij zijn schorsing als geneesheer, wat voor hem op het sociale vlak zwaarder weegt dan voor de drie anderen.

België telt tamelijk veel geneesheren. De verzorging van de patiënten uit Zelzate loopt dus geen gevaar, de continuïteit van de zorgen vormt wel een probleem.

Er kwam net een dialoog op gang met vertegenwoordigers van de Orde van Geneesheren met de bedoeling langs wettelijke weg de democratisering en de openheid van de orde te bevorderen.

Volgens het huidige koninklijk besluit kan de orde geneesheren schorsen wanneer ze hun lidgeld niet betalen. Ik kan in dat geval als minister van Volksgezondheid niet ingrijpen behalve als er een procedurefout is gemaakt. In mijn brief aan de Nationale Raad van de orde heb ik duidelijk gesteld dat ik dergelijke sanctie niet opportuun acht en ze niet in verhouding vind tot de feiten. Reagerend op de motivering heb ik een schrijven gericht tot de Nationale Raad van de orde, daar die in het huidige wettelijke kader wel beroep kan aantekenen. Ik heb er ook op gewezen dat de maat-

regel van de orde tegengesteld is aan de positieve gesprekken over een wijziging van de wetgeving, onder meer wat betreft de inning van het lidgeld.

Ten slotte, wijs ik er in mijn brief op dat de maatregel van de orde de goede verstandhouding in het gedrang brengt en vraag ik de Nationale Raad van de orde beroep aan te tekenen tegen de beslissing.

Verder laat ik onderzoeken of er in het geval van de vierde geneesheer procedurefouten zijn gemaakt. Indien dit het geval is kan ik in cassatie gaan.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Hostekint voor een repliek.

De heer Hostekint (SP). — Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord. Hij is tot mijn tevredenheid druk bezig met het dossier en wijst de Orde van Geneesheren op haar plichten. De Orde van Geneesheren houdt zich vooral bezig met de financiële belangen van de geneesheren. Ze is niet bekommerd om de rechten van de patiënten of om de vraag of de patiënten al of niet worden verzorgd.

De minister heeft mijn eerste twee vragen beantwoord, maar mijn derde nog niet. Heeft de minister plannen om nog in de loop van de zittingsperiode de totaal verouderde wetgeving aan te passen?

De voorzitter. — Het woord is aan minister Colla.

De heer Colla, minister van Volksgezondheid en Pensioenen. — Mijnheer de voorzitter, ik zal binnenkort een ontwerp indienen tot wijziging van de huidige wetgeving.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.
L'incident est clos.

QUESTION ORALE DE MME DELCOURT-PÊTRE AU MINISTRE DE L'EMPLOI ET DU TRAVAIL SUR «LE LIEN ENTRE L'ALLOCATION DE CHÔMAGE OU D'ATTENTE OCTROYÉE AUX JEUNES ET UNE OBLIGATION DE FORMATION»

MONDELINGE VRAAG VAN MEVROUW DELCOURT-PÊTRE AAN DE MINISTER VAN TEWERKSTELLING EN ARBEID OVER «HET VERBAND TUSSEN DE WERKLOOSHEIDSUITKERING OF HET WACHTGELD VOOR JONGEREN EN DE VERPLICHTING OM EEN OPLEIDING TE VOLGEN»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de Mme Delcourt au ministre de l'Emploi et du Travail.

La parole est à Mme Delcourt.

Mme Delcourt-Pêtre (PSC). — Monsieur le président, divers articles de presse ont fait état des réflexions de Mme la ministre sur l'obligation qu'auraient les jeunes bénéficiant d'allocations de chômage ou d'attente de suivre des formations sous peine de voir leurs allocations amputées d'un certain montant.

De nombreuses réactions, majoritairement négatives, ont fusé de toutes parts et m'incitent à poser les questions suivantes, et d'abord, cette obligation de formation ne serait-elle imposée qu'aux seuls jeunes bénéficiaires d'allocations d'attente ou le serait-elle également aux jeunes bénéficiaires d'allocations de chômage?

Ensuite, les jeunes, même universitaires, trouvent difficilement un emploi et le revenu qu'il procure. Mme la ministre pense-t-elle qu'en limitant encore les allocations d'attente — qui ne sont déjà que de l'ordre de 10 000 francs par mois — tout en obligeant les jeunes à une formation, ceux-ci auront plus de chances de trouver un emploi? Ce type de décision ne pourrait-il avoir pour conséquence de voir un transfert important de jeunes chômeurs vers le statut de minimexés?

La période d'attente a aujourd'hui des effets pervers puisque les employeurs attendent la fin de cette période pour bénéficier des avantages liés à l'engagement de chômeurs. Mme la ministre peut-elle me dire si des formules plus propices à l'engagement des jeunes dès la sortie des études sont actuellement en discussion?

Des statistiques ont-elles été établies pour connaître le nombre de jeunes n'ayant pas fait un niveau d'études plus élevé que le secondaire inférieur et n'ayant pas suivi de formation complémentaire offerte par le F.O.R.E.m. ou par une autre institution de formation?

Puisque Mme la ministre étudie la possibilité de lier le montant de l'allocation de chômage à la formation, quelles mesures spécifiques autres que les réductions de cotisations sociales compte-t-elle prendre pour garantir un emploi à la sortie de la formation?

M. le président. — La parole est à Mme Smet, ministre.

Mme Smet, ministre de l'Emploi et du Travail, chargée de la Politique d'égalité des chances entre hommes et femmes. — Monsieur le président, quel est en fait le centre du débat? C'est que trop de jeunes quittent l'enseignement prématurément et se présentent sur le marché du travail sans aucune qualification. Leurs chances d'insertion sur le marché de l'emploi sont très faibles, aussi bien à court qu'à long terme. Et même s'ils parviennent à percer sur le marché du travail, ils se retrouvent souvent au chômage par la suite.

Si l'on veut éviter que ces jeunes ne deviennent, demain, des chômeurs de longue durée et si l'on veut leur donner les bases nécessaires et suffisantes pour une future carrière, il faut les inciter à obtenir l'une ou l'autre qualification. Faillir à ce devoir d'aider les jeunes chômeurs non qualifiés serait le signe d'un manque de courage et d'engagement.

Veiller à ce que tous les jeunes non qualifiés suivent cette formation, requiert deux choses. D'un côté, il faut que les autorités prennent leurs responsabilités pour développer de manière suffisamment vaste un ensemble de possibilités de formation. D'un autre côté, il faut stimuler tous ces jeunes à participer à cette mesure.

Cette formation peut notamment consister tout d'abord en un retour à l'enseignement normal, par exemple en reprenant une formation interrompue. Mais il peut également s'agir de programmes de formation spécifiquement conçus à cet effet et, dans certains cas, de programmes individualisés. Telle est la philosophie du projet danois qui prévoit pour les jeunes de moins de 25 ans, sans qualification et après six mois de chômage, un droit et un devoir à une formation.

Il ressort de l'expérience acquise qu'un tiers des jeunes chômeurs non qualifiés, qui étaient au chômage depuis six mois, ont spontanément repris une formation, avant même l'entrée en vigueur de la mesure. Un autre tiers de ce groupe-cible a trouvé un emploi avant l'entrée en vigueur de la mesure. La simple annonce de cette dernière a donc eu un effet stimulant.

Un tiers des jeunes chômeurs non qualifiés a donc été intégré dans une formation de 18 mois. L'objectif premier est de les porter au plus vite au niveau minimum nécessaire pour reprendre l'enseignement, mais il est également possible de poursuivre la formation tout au long des 18 mois prévus.

Au cours de cette formation, le jeune chômeur perçoit la moitié de l'allocation maximum pour les jeunes chômeurs, ce qui correspond au montant de l'intervention de l'État que perçoivent les étudiants dans le régime d'enseignement normal. Cela signifie qu'il n'y a plus de différence entre ces derniers et les jeunes chômeurs qui suivent une formation.

Il est important de noter également qu'au Danemark, les jeunes sans qualification ayant quitté l'école n'ont accès au régime de chômage qu'après avoir travaillé. Dans le projet danois, il s'agit donc d'un groupe de jeunes ayant déjà travaillé pendant au moins un an. Après la formation et l'obtention de la qualification, les jeunes ont à nouveau droit à leur allocation complète.

Les jeunes qui refusent cette offre de formation perdent leur droit aux allocations. Ils bénéficient alors de l'assistance publique, procédure où la même offre «d'activation» leur est présentée. En pratique, il n'y a quasiment pas de cas de jeunes chômeurs non qualifiés ayant refusé cette offre.

Les syndicats danois ne figuraient pas non plus parmi les défenseurs du régime lors du lancement de cette idée, bien au contraire, ils craignaient les conséquences négatives que cette mesure pouvait entraîner. Vingt mois après l'installation du régime, les syndicats danois en sont les plus grands défenseurs. Aujourd'hui, ils vont même jusqu'à souhaiter la prolongation de la durée de formation.

Lors de ma visite au Danemark, j'ai beaucoup apprécié le côté systématique de cette offre présentée à tous les jeunes chômeurs non qualifiés, pour les aider à reprendre une formation. Le caractère obligatoire de la mesure a permis de toucher tous les jeunes, même ceux qui, de leur propre initiative, n'auraient pas ou rarement entamé une formation. C'est le point le plus marquant dans le projet danois.

Dans l'esprit de l'Union européenne, nous devons tirer des leçons des « *best practises* » des autres États membres. J'estime que le débat sur le sujet doit être ouvert tant au sein du gouvernement qu'avec le Parlement et les autorités régionales, sans oublier les partenaires sociaux.

Tout le monde s'accorde à dire que sur le marché du travail, une scolarité insuffisante constitue un réel problème. Certains font référence à l'enseignement et considèrent que celui-ci doit pallier ce problème. Je suis entièrement d'accord mais, entre-temps, on constate que 11 000 jeunes de moins de 25 ans n'ayant qu'un diplôme de l'enseignement primaire sont au chômage depuis plus de six mois, tandis que 20 000 autres jeunes n'ont pas obtenu le diplôme de l'enseignement secondaire supérieur. Attendre que l'enseignement résolve ce problème n'offrira pas de solutions à court terme pour ces jeunes.

Selon plusieurs rapports, encourager uniquement les jeunes à reprendre une formation de leur propre initiative ne constitue pas non plus la solution. Il semble en effet que ce soient les jeunes les mieux formés qui continuent à se qualifier. Aussi, je me pose la question de savoir si l'expérience professionnelle seule constitue une condition suffisante pour une insertion durable sur le marché du travail. Beaucoup de jeunes ne disposent même pas des connaissances et aptitudes de base pour occuper un emploi, même s'il s'agit d'un emploi bénéficiant d'un accompagnement. Je pense notamment à tous les jeunes qui ne savent ni lire ni écrire.

Il est faux d'affirmer que la période d'attente comporte des effets pervers. À ce propos, un malentendu persiste dans le chef de certains membres de cette assemblée. À l'heure actuelle, 70 % des jeunes trouvent un emploi au cours des neuf premiers mois suivant la fin de leurs études. Faut-il prévoir des avantages spécifiques pour l'engagement de cette catégorie ?

Il faut savoir que plusieurs formules sont déjà accessibles aux jeunes diplômés immédiatement après la fin de leurs études. Je pense ici aux stages des jeunes, dans le cadre desquels quelque 20 000 personnes sont occupées.

En outre, le but de la mesure « plan avantage à l'embauche » par exemple est de subsidier ceux qui n'ont pas la chance d'avoir accès au marché du travail. Prévoir seulement cet avantage lors de l'engagement de jeunes non qualifiés ne constitue pas pour eux la meilleure solution. Il s'avère en effet que, par la suite, ces jeunes émargent souvent à nouveau au chômage. L'objectif doit donc être de leur offrir une base suffisante pour l'ensemble de leur future carrière.

M. le président. — La parole est à Mme Delcourt pour une réplique.

Mme Delcourt-Pêtre (PSC). — Monsieur le président, je vois régulièrement des jeunes qui sont à la recherche d'un emploi, qui ont multiplié les démarches, qui ont rencontré des employeurs ou qui ont sollicité un emploi auprès de sociétés intérimaires. Souvent, on leur répond de reprendre contact au mois de mai.

M. le président. — La parole est à Mme Smet, ministre.

Mme Smet, ministre de l'Emploi et du Travail, chargée de la Politique d'égalité des chances entre hommes et femmes. — Monsieur le président, je rencontre également les jeunes que voit Mme Delcourt lors de ses permanences.

Deux attitudes sont possibles : soit on attribue une sorte de subside aux employeurs qui engagent des chômeurs de ce type, soit on décide d'attribuer une aide dans tous les cas. Nous avons opté pour l'octroi d'une aide en faveur de ceux qui n'ont rien trouvé après avoir beaucoup cherché.

Mme Delcourt-Pêtre (PSC). — Je ne conteste nullement cette formule, madame la ministre, mais un effet pervers peut se produire pour un certain nombre d'entre eux.

Mme Smet, ministre de l'Emploi et du Travail, chargée de la Politique d'égalité des chances entre hommes et femmes. — Je ne suis nullement d'accord avec vous, madame Delcourt. Si 70 % des jeunes ont trouvé un emploi, c'est sans doute surtout parce qu'ils sont qualifiés. Quant aux 30 % restants, s'ils ne trouvent pas d'emploi, c'est probablement parce que leur qualification est insuffisante ou l'offre d'emploi trop restreinte.

Je constate pourtant que dans certains secteurs, comme l'industrie textile ou le bâtiment, la demande n'est pas satisfait.

Mme Delcourt-Pêtre (PSC). — On constate, dans certaines régions, un manque d'adéquation entre les emplois offerts et la formation dont disposent les jeunes chômeurs. Je ne nie pas le problème de la formation et j'ai apprécié vos propos concernant le caractère systématique de l'offre de formation. Je persiste toutefois à penser qu'il n'est pas possible de diminuer le montant d'une allocation de chômage si, au terme de la formation, nous ne sommes pas capables de garantir un emploi. Or, nous sommes impuissants à cet égard.

Mme Smet, ministre de l'Emploi et du Travail, chargée de la Politique d'égalité des chances entre hommes et femmes. — Si l'on suit votre raisonnement, madame, il faudrait pouvoir garantir un emploi à tous les universitaires et tous ceux qui ont obtenu une qualification. Quelle que soit la formation, qu'elle ait été acquise dans l'enseignement normal ou lors d'un stage au F.O.R.Em., il est totalement impossible d'assurer l'obtention d'un emploi. Une bonne formation donne davantage de chances sur le marché de l'emploi, mais n'offre aucune garantie en la matière.

Mme Delcourt-Pêtre (PSC). — Monsieur le président, je remercie Mme la ministre de sa réponse, mais je ne suis nullement satisfaite en ce qui concerne la diminution de l'allocation de chômage. Celle-ci risque d'entraîner davantage de pauvreté et de violence dans de nombreuses régions du pays.

M. le président. — L'incident est clos.
Het incident is gesloten.

QUESTION ORALE DE M. POTY AU MINISTRE DES TRANSPORTS SUR « LE RESPECT DE LA LÉGISLATION RELATIVE À L'INTERDICTION DE FUMER DANS LES LIEUX PUBLICS »

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER POTY AAN DE MINISTER VAN VERVOER OVER « DE NALEEVING VAN DE WETGEVING OP HET ROOKVERBOD IN PUBLIEKE RUIMTEN »

M. le président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Poty au ministre des Transports.

La parole est à M. Poty.

M. Poty (PS). — Monsieur le président, le problème du tabagisme est récemment revenu au premier plan de l'actualité à la faveur du débat relatif à la publicité pour le tabac. À cet égard, je pense que la propagande la plus redoutable pour ce produit est effectuée par les adultes qui fument en présence des jeunes, singulièrement quand il s'agit de leurs enfants.

Notre pays s'est doté de lois relatives au tabagisme dans les lieux publics fermés. Hélas, elles sont de moins en moins appliquées, pour ne pas dire franchement contournées. Il apparaît, par

exemple, que l'interdiction de fumer n'est pas respectée dans les nouvelles voitures internationales «I 11» de la S.N.C.B., lesquelles sont souvent affectées aux lignes intérieures et en particulier, à la ligne Charleroi-Anvers.

En effet, l'espace réservé aux fumeurs, même réduit, n'est pas séparé de manière nette des emplacements prévus pour les personnes qui ne fument pas. En fait, une vitre minuscule sépare très partiellement les deux «compartiments», de sorte que la fumée se répand très facilement chez les non-fumeurs, obligés de la supporter durant tout le voyage et exposés, à moyen terme, aux conséquences fâcheuses du tabagisme passif quand il s'agit de voyageurs réguliers ou de navetteurs. Il n'est pas question de «compartiment» au sens strict puisque fumeurs et non-fumeurs se retrouvent dans la même voiture.

Cette situation constitue indéniablement un recul par rapport aux années antérieures. Il conviendrait, à mon avis, de ne pas favoriser la généralisation de ce système sur l'ensemble du réseau de la S.N.C.B., à moins de revoir très sérieusement la manière de séparer les fumeurs des autres voyageurs.

Ne pensez-vous pas, monsieur le ministre, qu'il s'agit bien là d'une infraction à la législation relative à l'interdiction de fumer dans les lieux publics? Quelles sont les mesures prises par votre département pour remédier à ce problème important de santé publique et préserver le confort et la santé des gens qui ont fait le choix de ne pas fumer?

M. le président. — La parole est à M. Daerden, ministre.

M. Daerden, ministre des Transports. — Monsieur le président, l'article 2 de l'arrêté royal du 15 mai 1990 portant interdiction de fumer dans certains lieux publics prévoit, en effet, l'interdiction de fumer dans des lieux fermés et accessibles au public faisant partie de certains établissements ou bâtiments tels que les halls de gare. Selon la S.N.C.B., le matériel roulant destiné aux voyageurs n'est pas considéré comme étant un établissement ou un bâtiment.

En ce qui concerne plus particulièrement les nouvelles voitures «I 11», il est exact qu'il n'existe pas de séparation permettant de parler de compartiments fumeurs et de compartiments non-fumeurs tels qu'ils étaient prévus jadis. Il semble qu'un tel cloisonnement ne soit pas indispensable car l'arrêté évoque des mesures visant à réduire au maximum «les inconvénients de la fumée vis-à-vis des non-fumeurs et de systèmes d'extraction des fumées et ou d'aération qui éliminent les fumées». Il s'agit de l'article 3, paragraphes 1 et 2.

J'ajoute que les voitures «I 11» sont équipées d'un système de ventilation qui aspire l'air des zones non-fumeurs vers les zones fumeurs pour l'évacuer ensuite vers l'extérieur. Il n'est donc, en principe, pas possible que la fumée du tabac soit inhalée par des voyageurs qui pourraient être incommodés.

Par ailleurs, on constate que les voyageurs non fumeurs disposent d'une meilleure protection dans les trains que dans la plupart des restaurants et qu'ils n'encourent pas le risque d'un tabagisme passif.

La seule interdiction de fumer dans un train résulte de l'article 2 C de l'arrêté royal du 4 avril 1895, selon lequel «il est défendu de fumer dans les voitures ou compartiments réservés aux non-fumeurs». Cet arrêté n'imposant pas davantage de spécifications, la S.N.C.B. estime pouvoir organiser librement la répartition des endroits où il est autorisé de fumer dans les voitures. Il en résulte que l'on peut fumer partout où cela n'est pas interdit par un pictogramme ou l'une ou l'autre inscription.

Au-delà de toutes ces considérations de nature juridique, il faut reconnaître que ces dernières années, la S.N.C.B. a résolument pris le parti du respect de la santé de ses voyageurs. En effet, à la suite d'une enquête réalisée en 1994 auprès de sa clientèle, elle a décidé d'adapter son matériel roulant aux desiderata de la majorité des voyageurs. C'est ainsi que dans la mesure des possibilités techniques, la disposition des sièges ne réserve plus que 10% de places aux fumeurs, aussi bien en réseau intérieur qu'au niveau du T.G.V. Vous aurez certainement constaté la réduction substantielle du nombre de places fumeurs.

Si vous avez quelque suggestion à formuler en la matière, monsieur Poty, je me tiens à votre disposition pour essayer d'y apporter la réponse la plus appropriée en tenant compte des contraintes techniques et des diverses législations.

M. Poty (PS). — Je n'y manquerai pas, monsieur le ministre.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

WETSONTWERP TOT VERLENGING VAN DE TIJDELIJKE BEPALINGEN VAN ARTIKEL 17TER EN ARTIKEL 1^{QUATER} VAN HET KONINKLIJK BESLUIT NR. 20 VAN 20 JULI 1970 TOT VASTSTELLING VAN DE TARIEVEN VAN DE BELASTING OVER DE TOEGEVOEGDE WAARDE EN TOT INDELING VAN DE GOEDEREN EN DE DIENSTEN BIJ DIE TARIEVEN (ÉVOCATIE)

Algemene bespreking

Bespreking van artikelen

PROJET DE LOI PROROGÉANT LES DISPOSITIONS TEMPORAIRES DES ARTICLES 1TER ET 1^{QUATER} DE L'ARRÊTÉ ROYAL N° 20 DU 20 JUILLET 1970 FIXANT LE TAUX DE LA TAXE SUR LA VALEUR AJOUTÉE ET DÉTERMINANT LA RÉPARTITION DES BIENS ET DES SERVICES SELON CES TAUX (ÉVOCATION)

Discussion générale

Examen d'articles

De voorzitter. — Wij vatten de bespreking aan van het wetsontwerp.

Nous abordons l'examen du projet de loi.

Overeenkomstig het reglement geldt de door de commissie aangenomen tekst als basis voor de bespreking. (*Zie document nr. 1-801/4 van de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden van de Senaat. Zitting 1997-1998.*)

Conformément à notre règlement, le texte adopté par la commission servira de base à notre discussion. (*Voir document n° 1-801/4 de la commission des Finances et des Affaires économiques du Sénat. Session 1997-1998.*)

De algemene bespreking is geopend.

La discussion générale est ouverte.

Het woord is aan de rapporteur.

De heer Coene (VLD), rapporteur. — Mijnheer de voorzitter, de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden heeft het wetsontwerp besproken ter verlenging van de tijdelijke maatregel tot verlaging van het BTW-tarief in de bouwsector, specifiek voor de sociale woningbouw.

In antwoord op diverse vragen van de commissieleden in het begin van de vergadering legde de vice-eerste minister er onmiddellijk de nadruk op dat de regering bij het lanceren van de maatregel duidelijk vooropgesteld had dat hij slechts gedurende een beperkte periode, namelijk twee jaar, van kracht zou zijn en dat het voorliggend ontwerp enkel tot doel heeft een oplossing te bieden voor tijdelijke problemen die zich zouden kunnen voordoen op het einde van de periode. De vice-eerste minister voegde eraan toe dat het geenszins de bedoeling is een bijkomende stimulans te geven aan de bouwsector.

Hij herhaalde wat hij in de Kamer al had gezegd, namelijk dat de regering het Planbureau zal vragen een raming te maken van de reële impact van BTW-maatregel op de activiteiten in de bouwsector. Wanneer deze cijfers gekend zullen zijn, zal het debat over de wenselijkheid van andere ondersteunende maatregelen in de bouwsector opnieuw worden geopend.

De vice-eerste minister verklaarde dat hij aan zijn diensten de instructie heeft gegeven te handelen alsof het wetsontwerp al is goedgekeurd. Dit is nodig om de onzekerheid begin van 1998 op te vangen. De diensten verzamelen bijgevolg alle vereiste documenten.

Met betrekking tot de datum van 31 december 1997 beloofde de vice-eerste minister een zekere administratieve tolerantie in acht te nemen. De vereiste documenten zullen tot 15 januari 1998 worden aanvaard, op voorwaarde dat zij vóór 31 december 1997 zijn opgemaakt. Alleen dan kan nog het voordeel van het verlaagde BTW-tarief worden toegekend voor facturen die tot en met 30 juni 1998 kunnen worden ingediend.

Een belangrijk element in deze discussie is uiteraard de noodzaak het tijdelijk karakter van deze maatregel op te heffen. Er werd in de commissie op gewezen dat het afschaffen van de maatregel en het later opnieuw invoeren ervan, wanneer uit de studie van het Planbureau zou blijken dat hij wel degelijk efficiënt is, een stop and go-effect zal teweegbrengen in een sector die al lijdt onder allerlei wisselende maatregelen. Dit is zeker niet aangegeven om de stabiliteit en het vertrouwen in deze sector te waarborgen. Er werd ook op gewezen dat het verleggen van de datum geen echte verlenging van de maatregel is, maar dat men slechts heeft geprobeerd problemen die kort voor de einddatum zouden ontstaan, op te lossen en een opeenstapeling van facturaties op het einde van 1997 te voorkomen. Nieuwe projecten komen voor de verlenging immers niet in aanmerking.

Tenslotte werd ingegaan op enkele meer specifieke problemen. Een eerste probleem heeft betrekking op de sociale woningbouw, waar de afhandeling van een dossier vrij specifiek is. De bouwvergunning en de facturatie van aannemers aan bouwmaatschappijen vormt hier over het algemeen geen probleem, maar bijvoorbeeld voor groepsbouw kan de sociale woningbouwmaatschappij slechts factureren aan de eindgebruiker wanneer de overdracht van het gebouw is gebeurd. Er werd gevraagd of een specifieke oplossing kan worden gevonden en of ook hier de datum van 30 juni 1998 als uiterste facturatedatum geldt, waarop de vice-eerste minister positief heeft geantwoord.

Een tweede bedenking slaat op de verplichting om bij de BTW-administratie een eensluidend verklaard afschrift van het aannemingscontract in te dienen. Deze verplichting benadeelt de kleine en middelgrote aannemers tegenover de projectonwikkelaars. Deze laatsten kunnen krachtens de gewijzigde wet-Breyne een overeenkomst sluiten voordat ze een bouwvergunning hebben gekregen, in de meeste gevallen zelfs voordat ze een bouw aanvraag hebben ingediend. Zij doen dit onder voorbehoud van het krijgen van een bouwvergunning. Zodoende voldoet men onmiddellijk aan de derde voorwaarde omtrent het geëiste document.

Aannemers die geen projectonwikkelaar zijn, worden daarentegen meestal voor het bouwen op afzonderlijke loten aangezocht. In de weken die volgen op het verkrijgen van de bouwvergunning moeten zij concurreren op basis van het bestek en de opmetingsstaat. De overeenkomst met een aannemer kan slechts na een vergelijking van de verschillende offertes worden opgesteld. Dit betekent dat dergelijke aannemers in de praktijk slechts moeilijk aan de derde voorwaarde kunnen voldoen.

Ook voor dit probleem kon de vice-eerste minister geen oplossing bieden. De voorwaarden die in de wet zijn vastgelegd, kunnen niet meer worden gewijzigd. De huidige interpretatie blijft geldig en er zijn geen afwijkingen mogelijk.

Tenslotte werden de zeven ingediende amendementen besproken. Ze strekken er vooral toe de maatregel van het verlaagde BTW-tarief in de bouwsector permanent te maken en de einddatum te verschuiven van de datum van het bekomen van een bouwvergunning naar de datum van het indienen van de bouw aanvraag. Enkele amendementen werden ingediend ter verduidelijking van de interpretatie van enkele punten in de wet. Ze werden met acht stemmen tegen drie verworpen. Het wetsontwerp in zijn geheel werd met acht stemmen tegen drie aangenomen.

Tot zover, mijnheer de voorzitter, mijn verslag. Graag wil ik als woordvoerder van de VLD-fractie nog het volgende zeggen. De VLD-fractie heeft dit wetsontwerp geëvoceerd met het oog op het verlengen van de maatregel van een verlaagd BTW-tarief in de bouwsector. Ze is immers van oordeel dat een reële verlenging van de maatregel zich opdringt en geen cosmetische verlenging, zoals die door de regering wordt voorgesteld. Het plan van de regering houdt immers geen verlenging van de maatregel in aangezien het blijft gaan om bouwvergunningen die vóór 31 december 1997 werden afgeleverd. Men biedt alleen op het einde van de maatregel de mogelijkheid de facturen gedurende een iets langere periode in te dienen.

Zowel de meerderheidsfracties als de bouwsector worden door de regering met een kluitje in het riet gestuurd. Met de verlenging van de facturatieperiode werd de indruk gegeven dat iets werd gedaan, terwijl in de praktijk niets werd gedaan. Dit is zeer spijtig, gelet op het belang van de bouwsector voor de economie. Hij vervult een hefboomfunctie voor de andere economische sectoren. Hij is een integraal deel in de kringloop van productie, inkomstvorming, besteding en tewerkstelling. Stimulerende maatregelen ten voordele van de bouwsector hebben dus omvangrijke gevolgen. De bouwsector is een element in het proces van de economische groei op lange termijn en in de dynamiek tussen sparen en investeren op korte termijn.

Bovendien is gebleken dat het risico op misbruik van de maatregel te verwaarlozen is aangezien hij slechts van toepassing is op een beperkt segment, namelijk in de sociale woningbouw. Men hoeft niet te vrezen dat een overstimulering tot stand komt.

Het argument dat de maatregel eventueel opnieuw zal worden ingevoerd nadat de resultaten van de studie van het Planbureau voorhanden zijn, houdt geen steek. Men had de maatregel beter gehandhaafd in afwachting van het resultaat van de studie. Indien deze het nut van de maatregel bevestigt, wat wellicht het geval zal zijn aangezien het één van de meest efficiënte maatregelen is die terzake in de sector van de sociale woningbouw zijn genomen, had deze eenvoudigweg kunnen worden verlengd. Indien echter blijkt dat andere stimulerende maatregelen meer efficiënt zijn, dan had men zonder al te veel problemen de ene maatregel kunnen vervangen door de andere.

Wat gebeurt er nu? Een stimulerende maatregel die sinds twee jaar bestaat, wordt zonder meer afgeschaft. Thans moet men de resultaten van de Planbureau afwachten om te kunnen beslissen welke alternatieven er eventueel zijn. Vervolgens zal er een nieuwe stimulerende maatregel worden genomen, wat onvermijdelijk een accordeoneffect teweegbrengt. Een reeks projecten heeft zich opgestapeld eind 1997. In 1998 en vermoedelijk ook in 1999, hoeven wij niet veel projecten te verwachten. Eventuele plannen worden immers uitgesteld tot er een nieuwe maatregel wordt uitgevaardigd. Zodra de nieuwe maatregel in werking treedt, zal de activiteit in de bouwsector opnieuw plotseling toenemen.

Deze toestand is bijzonder ongezond en werkt een grote onzekerheid in de hand, waardoor de beslissingen tot investeren in de privé-woningbouw en in de bedrijven worden verstoord.

De regering heeft noch in de Kamer, noch in de commissie van de Senaat, een valabel argument aangevoerd om het stopzetten van de maatregel te rechtvaardigen. Uit alle statistieken blijkt nochtans dat hij gunstige resultaten heeft opgeleverd. Het beperkte effect dat een verlenging zou inhouden, kan onmogelijk een gevaar betekenen voor de overheidsfinanciën. Wij begrijpen niet waarom de regering zich hiertegen halsstarrig blijft verzetten. Nochtans werd daar door de CVP-fractie in de Kamer en in september door de CVP-voorzitter Van Peel, op aangedrongen. De regering heeft tot nu toe niet kunnen aantonen dat deze maatregel economisch onverantwoord zou zijn of andere nefaste invloeden zou hebben.

De VLD blijft aandringen op het handhaven van de maatregel. Hiertoe werden twee amendementen en twee subamendementen ingediend. De amendementen strekken ertoe de beperking in de tijd af te schaffen teneinde de verlaagde BTW-heffing te behouden. De resultaten van de studie van het Planbureau zullen uitwij-

zen of de maatregel later eventueel moet worden bijgestuurd. De subsidiaire amendementen werden ingediend ingeval de eerste amendementen zouden worden verworpen.

De subsidiaire amendementen moeten de onzekerheid die nu voortvloeit uit het ontwerp, wegwerken. In het ontwerp wordt de datum van de uitreiking van de bouwvergunning als voorwaarde opgenomen. Gaat het hier om de datum van de bouwvergunning of om de datum van de beslissing tot verlening van de bouwvergunning door het college? Dat is niet duidelijk. Hoe houdt het ontwerp trouwens rekening met de termijn van twintig dagen waarbinnen beroep mogelijk is? Ik vrees dat de onzekerheid die de regering creëert door de datum van uitreiking als voorwaarde te handhaven en door de diverse begrippen niet duidelijk te precisieren, aanleiding zal geven tot heel wat rechtszaken.

Ik hoop dat de leden van de Senaat inzien dat de maatregel die wij voorstellen niet alleen gunstige gevolgen op de economie zal hebben, maar ook een positieve invloed op de werkgelegenheid. Indien er voor deze amendementen toch geen meerderheid wordt gevonden, zal de VLD-fractie zich bij de eindstemming onthouden. De overgangperiode die het ontwerp invoert, is weliswaar niet negatief, maar uiteindelijk stuurt de regering de bouwsector en de sector van de sociale woningbouw toch met een kluitje in het riet. (*Applaus.*)

M. le président. — La parole est à M. Hatry.

M. Hatry (PRL-FDF). — Monsieur le président, j'aimerais féliciter le rapporteur et les services qui ont livré en quelques jours un excellent travail.

Quand on parle du secteur de la construction, il est opportun de se souvenir de son rôle macro-économique.

Malgré les progrès de la productivité et l'élaboration de pièces préfabriquées en dehors des chantiers, ce secteur est resté un pourvoyeur important de main-d'œuvre. Il faut en tenir compte au moment où le gouvernement s'ingénie à lutter contre le chômage par une quarantaine de mesures qui paraissent vraiment peu efficaces. L'instrument idéal aurait été le maintien de ce taux réduit de T.V.A.

Par ailleurs, la construction entraîne majoritairement des dépenses internes et une injection de capitaux dans ce secteur ne se traduit pas obligatoirement par des importations accrues mais par des dépenses intérieures majorées et, dès lors, des retombées qui restent dans l'économie du pays.

De plus, cette mesure en matière de T.V.A. en vigueur pendant deux ans était autorisée par les instances européennes. Nous étions donc en règle avec toutes les réglementations en la matière, ce qui n'est pas si courant.

Le projet qui nous est soumis a une action purement «cosmétique», et il ne contribuera en rien à un accroissement des investissements, bien au contraire.

Or, c'est précisément de ce système *stop and go*, que l'on pratique depuis vingt ans en matière de T.V.A. dans le domaine de la construction, que souffre ce secteur qui a connu une réduction très importante de ses effectifs et de ses activités au cours de ces vingt dernières années.

C'était une occasion unique de sortir de ce système de *stop and go* et d'en instaurer un qui soit stable et permanent et qui permette à la construction de jouer le rôle qui devrait être le sien dans le domaine de la relance de l'emploi.

Par conséquent, si le gouvernement se targue de prendre un grand nombre de mesures, il ne prend, par ce projet de loi, pas celle qui serait réellement efficace et dont on pourrait mesurer l'impact. J'espère que l'étude que l'on a demandée au Bureau du Plan le démontrera.

Je déplore vivement l'inutilité de ce projet qui n'a comme seul objectif que de satisfaire politiquement quelques membres de la majorité qui se sont profilés à la Chambre, dans le seul but de prétendre avoir fait quelque chose.

Cette constatation, monsieur le président, est une des raisons pour lesquelles le VLD et le PRL-FDF ont introduit ensemble sept amendements qui visent à rendre la mesure permanente ou à

défaut, à permettre sa prolongation réelle, et enfin, à la rendre plus équitable en ce qui concerne les différentes catégories d'entrepreneurs.

Je dois constater, monsieur le président, que ces amendements n'ont pas encore été distribués, du moins sur les bancs du PRL-FDF, alors que nous allons nous prononcer à leur sujet dans quelques minutes. Je me permets d'insister pour que nous en disposions maintenant.

En outre, je constate, avec regret que l'initiative d'évocation du Sénat a été très mal comprise, notamment par le secteur de la construction. Cette incompréhension totale de la notion d'évocation a été favorisée par certaines personnes probablement proches des membres du gouvernement au sein de la Confédération nationale de la construction.

Il me paraît inadmissible que le secteur de la construction, stimulé par le gouvernement, se lance dans une offensive violente contre cette évocation et en présente de façon tout à fait fautive le contenu et l'objectif de l'évocation par le Sénat au cours d'une conférence de presse. Pour s'en rendre compte, il suffit de lire le numéro 1, daté du 8 janvier 1998, de la revue *Construction*. Je cite quelques titres de la presse qui semblent bien indiquer la façon dont la mesure a été présentée par la C.N.C.: *L'Echo*: «T.V.A.: la construction dit son inquiétude»; *Le Soir*: «Le bâtiment dans le brouillard fiscal»; *Het Volk*: «Verlaagde BTW bouw: documenten toch indienen»; *De Morgen* — nog beter: «VLD brengt BTW-verlaging in gevaar!»

Cela ne vous fait pas plaisir, chers collègues?

De Standaard: «Onzekerheid rond verlaagde bouw-BTW»; *De Tijd*: «BTO»; *Het Laatste Nieuws*: «Herziening lage BTW in bouw zaait verwarring.»

Des interviews ont également été accordées à la B.R.T.-radio et au journal télévisé de la R.T.B.F.

À l'évidence, l'approche adoptée pour cette intervention de la Confédération nationale de la construction est totalement fautive. Cette dernière aurait dû se féliciter de l'évocation qui aurait peut-être permis de rendre la mesure permanente si le gouvernement avait fait preuve de compréhension.

Je déplore très vivement les propos tenus au cours de cette conférence de presse et reproduits dans les journaux, d'autant plus — et j'en viens aux délais — que la commission des Finances et le Sénat, en séance plénière, ont travaillé rapidement afin que ne subsiste aucune incertitude en matière d'application du taux réel de T.V.A. En effet, le 8 janvier dernier, la commission des Finances et des Affaires économiques a traité le thème en une seule matinée et la séance plénière se tient aujourd'hui, 15 janvier.

Si les amendements introduits sont adoptés, je crois que la Confédération nationale de la construction pourrait s'en féliciter. S'ils sont rejetés, la mesure votée par la Chambre entrera en vigueur aujourd'hui, 15 janvier, date à laquelle expire le délai fixé par le ministère des Finances pour l'introduction des documents au sein de l'administration: ici aussi, la C.N.C. n'aura rien perdu. Dès lors, le secteur de la construction, qui a été induit en erreur par des mauvais conseillers, ne pouvait en aucun cas subir un préjudice.

*M. Mahoux, vice-président,
prend la présidence de l'assemblée*

Je tenais à faire cette remarque car je considère que le secteur de la construction a pratiquement calomnié le Sénat.

Nous espérons que ces amendements seront adoptés mais peut-être nous nourrissons-nous d'illusions? Si malgré tout c'était le cas, nous nous prononcerions évidemment en faveur du projet de loi; dans le cas contraire, nous regretterions de ne pouvoir le voter. (*Applaudissements.*)

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Loones.

De heer Loones (VU). — Mijnheer de voorzitter, mijn partij heeft zeer actief deelgenomen aan de behandeling van dit ontwerp in de Kamer van volksvertegenwoordigers. De VU-fractie in de Senaat voelt zich dan ook zowat verplicht hierop terug te komen.

De amendementen die de VU in de Kamer had ingediend, hebben we in de Senaat niet opnieuw ingediend. Dat neemt niet weg dat we de tekst met dezelfde argumenten blijven bekampen. We betreuren de oplossing die de meerderheid onder zachte regeringsdwang heeft goedgekeurd. Menigeen heeft deze oplossing betiteld als een «dode mus», «een begrafenis eerste klas», «een vaudeville». Collega Vandecasteele heeft er in de Kamer zelfs een komedie in tien bedrijven in menen te onderkennen. Het stuk werd geopend met de unanieme goedkeuring van een resolutie in het Vlaams Parlement waarin men verzoekt de termijnen voor de BTW-verlaging te verlengen. In een eerste bedrijf werden de doelfijnen van het Boudewijnpark ten tonele gevoerd. In de kamercommissie speelde zich vervolgens een haast dramatisch bedrijf af. Ten slotte werd het stuk besloten met een Pyrrusoverwinning. Dat laatste bedrijf moet vandaag in de Senaat worden overgedaan, want de regering wil nogmaals, tegen de wil van een overgrote parlementaire meerderheid in, haar eigen visie doordrukken.

Het verhaal is weinig verheffend en ik zal me dan ook niet in uitweidingen verliezen. Toch wens ik te beklemtonen dat de gevonden oplossing onze goedkeuring onmogelijk kan wegdragen en dat we onverkort de verlenging van de vroeger geldende maatregel blijven voorstaan. We zullen de amendementen die na de goedkeuring van het verslag werden ingediend, mede goedkeuren.

We zijn bovendien voorstander van een structurele verlaging van het BTW-tarief voor de eerste gezinswoning, gedifferentieerd naargelang de draagkracht van het gezin. Heeft de regering hier toe reeds stappen gedaan? Van vice-premier Van Rompuy, hier aanwezig, had ik ook graag vernomen of de regering reeds maatregelen heeft voorbereid om de belofte van zijn partijvoorzitter, maar ook van vice-eerste minister Maystadt om de bouwsector te blijven ondersteunen, na te komen. Binnen welke termijn denkt de regering terzake een concreet voorstel uit te werken?

De huidige situatie voldoet ons niet. We zullen dit ontwerp dan ook niet goedkeuren. *(Applaus.)*

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken (VI. Bl.). — Mijnheer de voorzitter, inmiddels is het voor iedereen duidelijk dat de bouwsector in ademnood verkeert. Met de verlaagde BTW-aanslagvoeten van de voorbije jaren heeft de regering aangetoond dat ze over de vereiste ruimte beschikt om deze nood te lenigen. Dankzij de verlaagde BTW-tarieven kon de bouwsector zich sterker ontplooiën. De CVP had dit als eerste partij begrepen en bij monde van mevrouw Pieters een sterk voorstel bij de Kamer ingediend. Door in te stemmen met een amendement heeft de CVP haar eigen voorstel een eerste klas-begravenis bezorgd. Alleen wie vóór 1 januari 1998 rond was met de bouwvergunning krijgt nog de kans om de gunstmaatregel te genieten. Ik weet niet of ook zij die hun documenten hebben geantidateerd, uiteindelijk nog in aanmerking worden genomen.

Intussen weet ongeveer iedereen dat ons land «overbelast» is, dat werkgevers zeer moeilijk werk kunnen geven indien ze daarvoor te zwaar worden belast. Zeker zij die geregeld een pleidooi houden voor meer werkgelegenheid, zouden moeten beseffen dat er voor het geven van werk eindelijk financiële ruimte moet komen, en niet enkel voor de grotere werkgevers. Ook voor de kleinere bouwheren, zou de verlaging van de BTW-voet de nodige financiële ruimte kunnen scheppen.

Het Vlaams Blok zal de amendementen van collega Coene goedkeuren, omdat ze duidelijk maken dat de bouwsector in ademnood verkeert en bovendien iets aan die ademnood doet. Dit staat in tegenstelling tot de schijnmaatregelen, de eerste klas-begravenis die de regering voor de verlaagde BTW-voet in petto heeft. Indien de Senaat deze amendementen zal aannemen, dan geeft hij de burger een zeer sterk signaal en toont hij dat de Senaat toch nog enige slagkracht heeft.

Toen het ontwerp werd geëvoceerd, riep iedereen dat dat een schandaal was en dat de Senaat de maatregelen door zijn evocatie vertraagde. Indien de Senaat zich nu achter het oorspronkelijke CVP-voorstel schaart, en de verlaagde BTW-voet door de

goedkeuring van de amendementen van collega Coene laat bestaan, dan zal blijken dat de evocatie niet zinloos, geen bezigheidstherapie was. Integendeel!

We kunnen dus twee zaken doen: ofwel geven we de kritikas-ters die zeggen dat de Senaat ontwerpen evocert om zich te kunnen bezighouden met zaken die hem niet aangaan, gelijk, ofwel snoeren we hen de mond door de amendementen goed te keuren en zo iets te doen aan de ademnood van de bouwsector. Op die wijze zullen de vele verbale oproepen tot meer werkgelegenheid eindelijk worden omgezet in zeer concrete daden, namelijk het toekennen van financiële ruimte aan hen die werk geven. *(Applaus.)*

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Van Rompuy.

De heer Van Rompuy, vice-eerste minister en minister van Begroting. — Mijnheer de voorzitter, het debat werd in de commissie en ook in de Kamer door mijn collega van Financiën bijgevoerd. Ik heb er niet zoveel aan toe te voegen, maar wil toch de aandacht vestigen op enkele punten.

Al wie zo sterk de nadruk legt op het effect van een BTW-verlaging op de bouwactiviteit, moet zich herinneren dat de toenmalige regering deze verlaging in de periode 1982-1985 invoerde. Ik kan studies van het Planbureau tonen — die overigens reeds waren verschenen voor mijn collega in de Kamercommissie heeft beloofd dat er een studie zou worden uitgevoerd — die duidelijk aantonen dat deze maatregel in de jaren 80 enkel tot anticipatieve bouwactiviteiten heeft geleid. Deze bouwactiviteiten zouden er anders ook geweest zijn, maar werden sneller uitgevoerd omdat de einddatum van de maatregel naderde.

De heer Swaelen treedt opnieuw als voorzitter op

De tijdelijke maatregel in de jaren 80 had dus weinig economische, maar vooral anticipatieve effecten.

De activiteit in de bouwsector wordt door verschillende elementen beïnvloed, niet alleen door de BTW, maar in belangrijke mate ook door de evolutie van de rente en door psychologische factoren, vooral dan de verwachting op het vlak van koopkracht en werkgelegenheid. Het is heel moeilijk een van deze factoren te isoleren. Enkele dagen geleden zag ik nog een studie van het departement van Financiën die dit duidelijk aantoonde en de invloed van de BTW op de bouwactiviteit sterk relativeert.

Ik hoop dat die studie vroeg of laat zichtbaar wordt. Ze beantwoordt in elk geval aan wat ik al sedert meer dan vijftien jaar intuïtief aanvoel. Beweren dat de BTW-voet het enige doorslaggevend element is, is op zijn minst overdreven. In mijn ogen is de invloed ervan marginaal.

Als de vaststelling van het Planbureau juist is, is er wel een belangrijk budgettair effect. Dat betekent dat we vijf à zes miljard verliezen. Volgens de heer Coene is vijf à zes miljard niets, maar het goed begrotingsresultaat is er omdat we voor elk miljoen, voor elk miljard hebben gestreden. Vijf miljard is bijna 0,05 % van het bruto binnenlands product. Om dat prijs te geven moeten er doorslaggevende argumenten zijn. Die had ik niet in het verleden, niet in de jaren 80, toen ik daarover in een andere functie mijn opinie mocht geven, noch in de jaren 90.

Betreffende de vraag van de heer Loones kan ik alleen refereren naar de verklaringen die de minister van Financiën zowel in de Kamer als in de Senaat over de studie van het Planbureau aflegde.

In de Kamer zegde vice-eerste minister Maystadt: «Enfin, je confirme l'accord donné en commission, à savoir que je suis d'accord d'ouvrir le débat pour étudier la possibilité de mesures structurelles. C'est pourquoi j'ai demandé au ministre de tutelle du Bureau du Plan de requérir une étude sur l'impact de la diminution du taux de T.V.A. dans le secteur de la construction dans certaines hypothèses. Il serait donc utile d'attendre le résultat d'une telle étude; j'évite donc de me prononcer avant de disposer de ces résultats.»

In de Senaat zegde hij dat in de Kamer werd overeengekomen dat de regering aan het Planbureau zal vragen de reële impact van de verlaging op de activiteit van de bouwsector te ramen en dat ze,

wanneer ze de studie van het Planbureau zal hebben ontvangen, opnieuw het debat zal openen over de eventuele wenselijkheid van een andere maatregel ter ondersteuning van de bouwsector.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Coene.

De heer Coene (VLD). — Mijnheer de voorzitter, de vice-eerste minister spreekt zichzelf tegen. Eerst beweert hij dat de maatregel niet belangrijk is, maar daarna zegt hij dat de maatregel de Schatkist vijf à zes miljard frank kost. Het is het een of het ander. Ofwel heeft de maatregel effect en kost hij inderdaad vijf à zes miljard ofwel heeft hij geen effect en is er geen verlies op lange termijn.

De BTW-verlaging is zeer belangrijk voor de sociale woningbouw. Precies dat kan immers uitmaken of een woning voor sommige mensen betaalbaar is of niet. Dat heeft niets te maken met verschuivingen in de tijd. Men creëert een drempel waardoor de kost prohibitief of niet-prohibitief wordt. De belangrijke verlaging van de BTW kan de vraag naar sociale woningen doen toenemen.

De vijf à zes miljard is, rekening houdend met de werkgelegenheidseffecten, zeker een goede investering op termijn. Daar kunnen we niet naast kijken.

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Van Rompuy.

De heer Van Rompuy, vice-eerste minister en minister van Begroting. — Mijnheer de voorzitter, wij moeten het onderscheid maken tussen een economische redenering en een budgettaire redenering. Als ik zeg dat de maatregel geen economisch effect heeft, dan wil dat zeggen dat ze geen additionele activiteit genereert. De consequentie daarvan is dat men vijf à zes miljard meer op de begroting zou hebben gehad, indien men die maatregel meteen had genomen. Wat ik zeg is dus helemaal niet tegenstrijdig; het is perfect logisch. Als een maatregel geen economisch effect sorteert, dan heeft hij een budgettair effect. Daar is geen speld tussen te krijgen.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Loones.

De heer Loones (VU). — Mijnheer de voorzitter, ik heb moeite met een andere tegenstrijdigheid. Volgens de vice-eerste minister is er eigenlijk reeds een studie van het Planbureau die aantoont dat er enkel een verschuiving in de tijd is in de bouwactiviteiten. Vice-eerste minister Maystadt zegt daarentegen dat er een nieuwe studie zal worden gevraagd aan het Planbureau. Ofwel is hier sprake van een leugentje om bestwil ofwel van misleiding van het Parlement, wat wel meer gebeurt. Om een debat niet grondig te moeten voeren, verwijst men dan naar een debat in de toekomst.

Ik wil van de uitzonderlijke gelegenheid dat de vice-eerste minister de eindfase van een bespreking van een ontwerp bijwoont, gebruik maken om hem te vragen naar zijn houding inzake de structurele maatregelen ter bevoordeling van de grote gezinnen, die door zijn partij werden aangekondigd.

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Van Rompuy.

De heer Van Rompuy, vice-eerste minister en minister van Begroting. — Mijnheer de voorzitter, ik wil de heer Loones aanraden niet te snel naar de grote woorden te grijpen. «Leugens», «misleiding» en dergelijke worden best voorbehouden voor de grote debatten. *Il faut réserver ses principes pour les grandes occasions.*

Er is trouwens geen tegenstelling tussen wat ik zeg, en de verklaring van de minister van Financiën dat indien dit nodig zou blijken uit een studie van het Planbureau, de regering het debat over een eventuele wenselijkheid van een andere maatregel ter ondersteuning van de bouwsector zal heropenen. Deze belofte van de minister van Financiën is helemaal niet tegenstrijdig met het laten aflopen van de maatregel inzake BTW-verlaging.

Ik ken de belofte waarnaar de heer Loones verwijst niet. Als het gaat om een belofte van mijn partij, dan zal ik onze standpunten hierover nader onderzoeken. Ik weet wel dat mijn partij voor-

stellen wenst te formuleren die rekening houden met het gezinsaspect. Gezien de thans bediscussieerde maatregel niet wordt verlengd, is daarvan nu uiteraard geen sprake.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Verreycken.

De heer Verreycken (VL. Bl.). — Mijnheer de voorzitter, ik apprecieer de manier waarop de vice-eerste minister de verdediging op zich neemt van zijn collega van Financiën, die dit dossier in de commissies heeft behandeld.

Met genoegen verneem ik van hem dat er drie factoren zijn die de bouwnijverheid kunnen aanzwengelen. Er is er echter maar één die de regering als hefboom kan gebruiken, namelijk het verlagen van het BTW-tarief. De andere factoren, zoals de psychologische, zullen nooit effect ressorderen zolang die financiële stimulans aan de bouwnijverheid niet wordt gegeven. Indien de regering niet vooruitziet en de andere factoren geen kans geeft om in het spel te komen, dan doet zij — om geen grote woorden te gebruiken — wat een duivenmelker doorgaans doet, namelijk wachten. Rege- ren is echter vooruitzien. Vooruitzien betekent ja zeggen aan de verlaging van het BTW-tarief, waardoor de twee andere eerder psychologische factoren ook een rol kunnen spelen.

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Van Rompuy.

De heer Van Rompuy, vice-eerste minister en minister van Begroting. — Mijnheer de voorzitter, ik herhaal dat er minstens drie elementen spelen. De regering heeft niet alleen invloed op het BTW-tarief, maar ook op de twee andere elementen. De rentevoet is vandaag op een historisch laag nominaal niveau geraakt. Dat is geen toeval, maar het resultaat van een consequent beleid van sanering van de openbare financiën, waardoor minder beslag wordt gelegd op de geld- en kapitaalmarkten en het vertrouwen in het buitenland groeit. Onze langetermijnrente is daardoor op hetzelfde lage niveau gekomen als in Duitsland, terwijl hij enkele jaren geleden nog één à twee punten hoger lag. De lage rentestand in België is dus niet alleen een gevolg van de internationale conjunctuur, maar ook het resultaat van een volutaristisch beleid van de Belgische regering.

Men zegt, mij dunkt, iets te gemakkelijk dat de regering geen invloed heeft op de psychologische factoren. Omgekeerd wordt de regering wel vaak verweten dat de bevolking weinig vertrouwen heeft in de toekomst. Dan ligt dat plots wel aan het regeringsbeleid. Ik stel vast dat het vertrouwen van de investeerders drastisch is toegenomen, aangezien de investeringen in de bedrijven nu reeds drie jaar na elkaar met 5% in volume toenemen. De verwachtingen voor 1999 zijn eveneens positief. Ook het vertrouwen van de consumenten is sinds het midden van vorig jaar gevoelig toegenomen; alle onderzoeksinstituten, waarover de regering geen enkele zeggenschap heeft, verwachten een sterke stijging van de privé-consumptie met nagenoeg 2%.

Dit houdt verband met de stijging van de koopkracht. In 1997 steeg het reëel beschikbare inkomen van de gezinnen met 1% en in 1998 met 2%. Het regeringsbeleid zorgt dus wel voor een herstel van het vertrouwen van de consument. Indien men dit verband niet erkent, moet men de regering ook niet terechtwijzen wanneer het vertrouwen van de consument afneemt.

Met de huidige rente en de vooruitzichten op economische groei, is een bijkomende BTW-verlaging niet noodzakelijk om aan de noden op de woningmarkt te voldoen.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Coene.

De heer Coene (VLD). — Mijnheer de voorzitter, vice-eerste minister Van Rompuy blijft hameren op zijn positieve berichten. In het verleden was er steeds een verband tussen de rentevoet en de activiteit in de bouwsector. De laatste drie jaar bestaat dit verband niet meer. Dat is te wijten aan de directe en indirecte maatregelen waarmee de regering de onroerende investeringen bestraft. Wanneer de bouwactiviteit nu ondanks de extreem lage rentevoeten op zo een laag pitje staat, dan heeft dit te maken met het regeringsbeleid. Het regeringsbeleid volgt geen rechte lijn en zo ontstaat bij de bevolking wantrouwen. Dat is het grote probleem voor de bouwsector.

De voorzitter. — Daar niemand meer het woord vraagt is de algemene bespreking gesloten. We gaan nu over tot de bespreking van de artikelen waarbij amendementen werden ingediend.

Plus personne ne demandant la parole, la discussion générale est close et nous passons à l'examen des articles auxquels des amendements ont été déposés.

Artikel 2 luidt:

Art. 2. Artikel 1ter van het koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970 tot vaststelling van de tarieven van de belasting over de toegevoegde waarde en tot indeling van de goederen en de diensten bij die tarieven, ingevoegd bij het koninklijk besluit van 1 december 1995, wordt aangevuld met het volgende lid:

«In afwijking van het eerste lid geldt het verlaagde tarief tot 30 juni 1998, voor zover het gaat om leveringen of werk in onroerende staat bedoeld in tabel B, rubriek X, § 1, A en B, van de bijlage bij dit besluit en vóór 1 januari 1998 de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° er werd een nog geldige bouwvergunning uitgereikt;

2° er werd een koopovereenkomst gesloten voor de leveringen bedoeld in tabel B, rubriek X, § 1, A, of er werd een aannemingscontract gesloten voor de werken in onroerende staat bedoeld in tabel B, rubriek X, § 1, B.»

Art. 2. L'article 1^{er}ter de l'arrêté royal n° 20 du 20 juillet 1970 fixant le taux de la taxe sur la valeur ajoutée et déterminant la répartition des biens et des services selon ces taux, inséré par l'arrêté royal du 1er décembre 1995, est complété par l'alinéa suivant:

«Par dérogation à l'alinéa 1er, le taux réduit est applicable jusqu'au 30 juin 1998, à condition qu'il s'agisse de livraisons ou de travaux immobiliers au sens du tableau B, rubrique X, § 1er, A et B, de l'annexe au présent arrêté, et que les conditions suivantes aient été remplies avant le 1er janvier 1998:

1° un permis de bâtir encore valable doit avoir été délivré;

2° un contrat de vente doit avoir été conclu pour les livraisons visés au tableau B, rubrique X, § 1er, A, ou un contrat d'entreprise doit avoir été conclu pour les travaux immobiliers visés au tableau B, rubrique X, § 1er, B.»

De heer Coene stelt volgend amendement voor:

«Dit artikel vervangen als volgt:

«In artikel 1ter van het koninklijk besluit nr. 20 van 20 juli 1970 tot vaststelling van de tarieven van de belasting over de toegevoegde waarde en tot indeling van de goederen en de diensten bij die tarieven, ingevoegd bij het koninklijk besluit van 1 december 1995, worden de woorden «vanaf 1 januari 1996 tot en met 31 december 1997» geschrapt.»

«Remplacer l'article 2 par la disposition suivante:

«Dans l'article 1^{er}ter de l'arrêté royal n° 20 du 20 juillet 1970 fixant le taux de la taxe sur la valeur ajoutée et déterminant la répartition des biens et des services selon ces taux, inséré par l'arrêté royal du 1er décembre 1995, les mots «à partir du 1er janvier 1996 et jusqu'au 31 décembre 1997» sont supprimés.»

De heer Coene stelt volgend subsidiair amendement voor:

«In artikel 2 de bepaling «1° er werd een nog geldige bouwvergunning uitgereikt» vervangen door de bepaling «1° er werd een bouwvergunning aangevraagd» en de bepaling onder 2° doen vervallen.»

«À l'article 2, la disposition «1° un permis de bâtir encore valable doit avoir été délivré» est remplacée par la disposition «1° une demande de permis de bâtir a été introduite», et le 2° est supprimé.»

M. Hatry propose l'amendement que voici:

«Ajouter un 3°, libellé comme suit:

«3° la production du contrat d'entreprise n'est pas nécessaire s'il s'agit de lots séparés.»

«Aan de voorgestelde tekst een 3° toevoegen, luidende:

«3° de voorlegging van het aannemingscontract is niet noodzakelijk indien het om afzonderlijke loten gaat.»

M. Hatry propose l'amendement subsidiaire que voici:

«Ajouter un 3°, libellé comme suit:

«3° la production du contrat d'entreprise peut se faire avant le 30 juin 1998.»

«Aan de voorgestelde tekst een 3° toevoegen, luidende:

«3° het aannemingscontract kan worden voorgelegd vóór 30 juni 1998.»

De stemming over de amendementen wordt aangehouden.

Le vote sur les amendements est réservé.

Artikel 3 luidt:

Art. 3. Artikel 1^{quater}, § 1, van hetzelfde besluit, ingevoegd bij het koninklijk besluit van 1 december 1995, wordt aangevuld met het volgende lid:

«De datum van 31 december 1997, waarvan sprake is in het eerste lid, inleidende zin, en in de bepaling onder A, tweede lid, 1), wordt vervangen door de datum van 30 juni 1998, indien de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° er werd een nog geldige bouwvergunning uitgereikt vóór 1 januari 1998;

2° de vereiste stukken en de verklaring bedoeld in de bepaling onder A, tweede lid, 3), en in de bepaling onder B, tweede lid, 1), werden ingediend vóór 1 januari 1998;

3° het betreft de eerste en enige woning van de bouwheer of verkrijger. De verklaring bedoeld in de bepaling onder A, tweede lid, 3), en in de bepaling onder B, tweede lid, 1), wordt door de bouwheer of verkrijger aangevuld met de vermelding dat het om zijn eerste woning gaat.»

Art. 3. L'article 1^{er}quater, § 1er, du même arrêté royal, inséré par l'arrêté royal du 1er décembre 1995, est complété par l'alinéa suivant:

«La date du 31 décembre 1997, figurant dans la phrase introductive de l'alinéa 1er et au littéra A, alinéa 2, 1), est remplacée par la date du 30 juin 1998, si les conditions suivantes ont été remplies:

1° un permis de bâtir encore valable doit avoir été délivré avant le 1er janvier 1998;

2° les documents requis et la déclaration visés au littéra A, alinéa 2, 3), et au littéra B, alinéa 2, 1), doivent avoir été remis avant le 1er janvier 1998;

3° il doit s'agir de la première et unique habitation du maître de l'ouvrage ou de l'acquéreur. La déclaration visée au littéra A, alinéa 2, 3), et au littéra B, alinéa 2, 1), est complétée, par le maître de l'ouvrage ou l'acquéreur, par la mention indiquant qu'il s'agit de sa première habitation.»

De heer Coene stelt volgend amendement voor:

«Dit artikel vervangen als volgt:

«Art. 3. In artikel 1^{quater}, § 1, eerste lid, van hetzelfde besluit, ingevoegd bij het koninklijk besluit van 1 december 1995, worden de woorden «vanaf 1 januari 1996 tot en met 31 december 1997» geschrapt.»

«Remplacer cet article par ce qui suit:

«Art. 3. À l'article 1er, premier alinéa, du même arrêté, inséré par l'arrêté royal du 1er décembre 1995, les mots «à partir du 1er janvier 1996 et jusqu'au 31 décembre 1997» sont supprimés.»

De heer Coene stelt volgend subsidiair amendement voor:

«In artikel 3 de bepaling «1° er werd een nog geldige bouwvergunning uitgereikt vóór 1 januari 1998» vervangen door de bepaling «1° er werd een bouwvergunning aangevraagd voor 1 januari 1998» en de bepaling onder 2° doen vervallen.»

«À l'article 3, la disposition «1° un permis de bâtir encore valable doit avoir été délivré avant le 1er janvier 1998» est remplacée par la disposition suivante «1° un permis de bâtir doit avoir été demandé avant le 1er janvier 1998», et le 2° est supprimé.»

M. Hatry propose l'amendement que voici :

«Au 2°, remplacer la date «1er janvier 1998» par la date «30 juin 1998.»

«In het 2° van dit artikel de datum «1 januari 1998» vervangen door de datum «30 juni 1998.»

De stemming over de amendementen wordt aangehouden.

Le vote sur les amendements est réservé.

De aangehouden stemmingen en de stemming over het geheel van het wetsontwerp hebben zo dadelijk plaats.

Il sera procédé tout à l'heure aux votes réservés ainsi qu'au vote sur l'ensemble du projet de loi.

RAAD VAN STATE — CONSEIL D'ÉTAT

De voorzitter. — Het *Belgisch Staatsblad* van 15 november 1997 maakt een vacature bekend voor een plaats van assessor bij de afdeling wetgeving van de Raad van State.

Op 9 januari 1998 ontving de Senaat de voordracht van de Raad van State voor dit vacante ambt.

Deze voordracht was niet eenparig.

Bijgevolg kan de Senaat, overeenkomstig de artikelen 70, § 1, en 80 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, binnen een termijn van ten hoogste dertig dagen vanaf de ontvangst van de voordracht, hetzij de door de Raad van State voorgedragen lijst bevestigen, hetzij een tweede lijst met drie namen, die uitdrukkelijk wordt gemotiveerd, voordragen.

De Senaat kan de kandidaten horen.

Le *Moniteur belge* du 15 novembre 1997 publie une vacance pour un mandat d'assesseur de la section de législation du Conseil d'État.

Le 9 janvier 1998, le Sénat a reçu la présentation du Conseil d'État pour cette vacance.

Cette présentation n'était pas unanime.

Par conséquent, le Sénat peut, conformément aux articles 70, § 1er, et 80 des lois coordonnées sur le Conseil d'État, dans un délai de trente jours à compter de la réception de la présentation du Conseil d'État, soit confirmer la liste présentée par le Conseil d'État, soit présenter une deuxième liste de trois noms qui fait l'objet d'une motivation formelle.

Le Sénat peut entendre les candidats.

DEPOSITO- EN CONSIGNATIEKAS

COMMISSIE VAN TOEZICHT

CAISSE DES DÉPÔTS ET CONSIGNATIONS

COMMISSION DE SURVEILLANCE

De voorzitter. — De Senaat dient over te gaan tot de benoeming van een van zijn leden tot lid van de Commissie van toezicht bij de Deposito- en Consignatiekas.

Overeenkomstig artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 maart 1935 tot samschakeling van de wetten betreffende de inrichting en de werking van de Deposito- en Consignatiekas en tot aanbrenging van wijzigingen daarin krachtens de wet van 31 juli 1934 maakt een senator, gekozen door de Senaat, deel uit van de Commissie van toezicht bij de Deposito- en Consignatiekas.

Het mandaat van de heer Goovaerts, die op 9 november 1995 door de Senaat was aangewezen voor deze functie, is verstreken op 31 december 1997.

Het bureau stelt voor het mandaat van de heer Goovaerts te hernieuwen.

Geen bezwaar? Dan is aldus besloten.

Bijgevolg verklaar ik de heer Goovaerts verkozen tot lid van de Commissie van toezicht bij de Deposito- en Consignatiekas met ingang van 1 januari 1998.

Hiervan zal kennis worden gegeven aan de vice-eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel.

Le Sénat doit procéder à la désignation d'un de ses membres pour remplir les fonctions de membre de la Commission de surveillance de la Caisse des dépôts et consignations.

Conformément à l'article 5 de l'arrêté royal du 18 mars 1935 coordonnant les lois relatives à l'organisation et au fonctionnement de la Caisse des dépôts et consignations et y apportant des modifications en vertu de la loi du 31 juillet 1934, un sénateur, élu par le Sénat, fait partie de la Commission de surveillance de la Caisse des dépôts et consignations.

Le mandat de M. Goovaerts, qui avait été désigné par le Sénat le 9 novembre 1995, est venu à échéance le 31 décembre 1997.

Le bureau propose de reconduire le mandat de M. Goovaerts.

Pas d'observation? Il en sera donc ainsi.

Je proclame dès lors M. Goovaerts élu en qualité de membre de la Commission de surveillance de la Caisse des dépôts et consignations à partir du 1er janvier 1998.

Il en sera donné connaissance au vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

ORDRE DES TRAVAUX

De voorzitter. — Dames en heren, het bureau stelt voor volgende week deze agenda voor.

Donderdag 22 januari 1998 om 15 uur.

1. Inoverwegingneming van voorstellen.

2. Mondelinge vragen.

3. Wetsontwerp tot wijziging van artikel 18 van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum en van artikel 19 van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Vanaf 17 uur: stemming.

4. Vragen om uitleg:

a) van mevrouw Mayence-Goossens aan de eerste minister over «de hervatting van de betrekkingen met de Rwandese regering»;

b) van de heer Loones aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie over «de berging van laag radioactief kernafval»;

c) van mevrouw Willame-Boonen aan de vice-eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel over «het jaarverslag 1996 van de algemene administratie van de Belastingen»;

d) van de heer Anciaux aan de vice-eerste minister en minister van Financiën en Buitenlandse Handel over «het Swap-dossier»;

e) van de heer Goris aan de minister van Landsverdediging over «de modernisering en vervanging van de F-16's».

Mesdames, messieurs, le bureau propose pour la semaine prochaine l'ordre du jour suivant.

Jeudi 22 janvier 1998 à 15 heures.

1. Prise en considération de propositions.

2. Questions orales.

3. Projet de loi modifiant l'article 18 de la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence et l'article 19 de la loi du 2 avril 1965 relative à la prise en charge des secours accordés par les centres publics d'aide sociale.

À partir de 17 heures: vote.

4. Demandes d'explications:

a) de Mme Mayence-Goossens au Premier ministre sur «la reprise des relations avec le gouvernement rwandais»;

b) de M. Loones au vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications sur «l'entreposage des déchets nucléaires de faible radioactivité»;

c) de Mme Willame-Boonen au vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur sur «le rapport annuel 1996 de l'administration générale des Impôts»;

d) de M. Anciaux au vice-Premier ministre et ministre des Finances et du Commerce extérieur sur «le dossier des opérations 'swap'»;

e) de M. Goris au ministre de la Défense nationale sur «la modernisation et le remplacement des avions F-16».

Le Sénat est-il d'accord sur cet ordre des travaux ?

Is de Senaat het eens met deze regeling van de werkzaamheden ?
(*Instemming.*)

Il en est donc ainsi décidé.

Dan is hiertoe besloten.

WETSONTWERP TOT VERLENGING VAN DE TIJDELIJKE
BEPALINGEN VAN ARTIKEL 1ER EN ARTIKEL 1^{QUA}
TER VAN HET KONINKLIJK BESLUIT NR. 20 VAN
20 JULI 1970 TOT VASTSTELLING VAN DE TARIEVEN
VAN DE BELASTING OVER DE TOEGEVOEGDE
WAARDE EN TOT INDELING VAN DE GOEDEREN EN
DE DIENSTEN BIJ DIE TARIEVEN (EVOCATIE)

Aangehouden stemmingen

Stemming over het geheel

PROJET DE LOI PROROGÉANT LES DISPOSITIONS
TEMPORAIRES DES ARTICLES 1ER ET 1^{QUA}
TER DE L'ARRÊTÉ ROYAL N° 20 DU 20 JUILLET 1970
FIXANT LE TAUX DE LA TAXE SUR LA VALEUR
AJOUTÉE ET DÉTERMINANT LA RÉPARTITION DES
BIENS ET DES SERVICES SELON CES TAUX (ÉVOCA
TION)

Votes réservés

Vote sur l'ensemble

De voorzitter. — Wij gaan nu over tot de aangehouden stemmingen.

Nous devons procéder maintenant aux votes réservés.

Wij moeten ons eerst uitspreken over het amendement van de heer Coene bij artikel 2.

Nous avons à nous prononcer, en premier lieu, sur l'amendement déposé par M. Coene à l'article 2.

M. Hatry (PRL-FDF). — Monsieur le président, je demande le vote nominatif.

M. le président. — Cette demande est-elle appuyée? (*Plus de quatre membres se lèvent.*)

Le vote nominatif étant régulièrement demandé, il va y être procédé.

— Il est procédé au vote nominatif.

Er wordt tot naamstemming overgegaan.

61 membres sont présents.

61 leden zijn aanwezig.

33 votent non.

33 stemmen neen.

27 votent oui.

27 stemmen ja.

1 s'abstient.

1 onthoudt zich.

En conséquence, l'amendement n'est pas adopté.

Derhalve is het amendement niet aangenomen.

Ont voté non:

Neen hebben gestemd:

MM. Bourgeois, Caluwé, Chantraine, G. Charlier, Ph. Charlier, Mmes de Bethune, Delcourt-Pètre, MM. Delcroix, Erdman, Hapart, Hostekint, Hotyat, Mme Jeanmoye, M. Lallemand, Mme Lizin, M. Mahoux, Mmes Maximus, Merchiers, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Mme Sémer, MM. Staes, Swaelen, Tobbacq, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, M. Weys et Mme Willame-Boonen.

Ont voté oui:

Ja hebben gestemd:

MM. Bock, Boutmans, Buelens, Ceder, Coene, Mme Cornet d'Elzius, MM. Coveliers, Daras, Desmedt, Destexhe, Devolder, Mme Dua, MM. Foret, Goovaerts, Goris, Hatry, Hazette, Mme Leduc, M. Loones, Mmes Mayence-Goossens, Nelis-Van Liedekerke, MM. Raes, Vandembroeke, Van Hauthem, Vautmans, Vergote et Verreycken.

S'est abstenu:

Onthouden heeft zich:

M. D'Hooghe.

De voorzitter. — Ik verzoek de heer D'Hooghe de reden van zijn onthouding mede te delen.

De heer D'Hooghe (CVP). — Mijnheer de voorzitter, ik heb indertijd een wetsvoorstel ingediend tot verlenging van de tijdelijke BTW-maatregel, dat verder strekt dan het voorliggend ontwerp. Dat plaatst mij voor een moeilijke situatie. Aangezien echter de regeling waarin voorliggend wetsontwerp voorziet eveneens nodig is, heb ik mij onthouden.

De voorzitter. — Wij moeten ons nu uitspreken over het subsidiair amendement van de heer Coene bij artikel 2.

Nous devons nous prononcer sur l'amendement subsidiaire de M. Coene à l'article 2.

Mag ik aannemen dat de vorige stemming ook geldt voor dit amendement?

Puis-je considérer que le dernier vote est également valable pour cet amendement? (*Assentiment.*)

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Nous devons nous prononcer sur l'amendement de M. Hatry à l'article 2.

Wij moeten ons nu uitspreken over het amendement van de heer Hatry bij artikel 2.

Puis-je considérer que le dernier vote sur un amendement est également valable pour cet amendement?

Mag ik aannemen dat de vorige stemming over een amendement ook geldt voor dit amendement? (*Instemming.*)

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

Nous devons nous prononcer sur l'amendement subsidiaire de M. Hatry à l'article 2.

Wij moeten ons nu uitspreken over het subsidiair amendement van de heer Hatry bij artikel 2.

Puis-je considérer que le dernier vote sur un amendement est également valable pour cet amendement ?

Mag ik aannemen dat de vorige stemming over een amendement ook geldt voor dit amendement ? (*Instemming.*)

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

Wij moeten ons nu uitspreken over het amendement en het subsidiair amendement van de heer Coene bij artikel 3.

Nous devons nous prononcer sur l'amendement et l'amendement subsidiaire de M. Coene à l'article 3.

Mag ik aannemen dat de vorige stemming over een amendement ook geldt voor deze amendements ?

Puis-je considérer que le dernier vote sur un amendement est également valable pour ces amendements ? (*Assentiment.*)

Derhalve worden deze amendements niet aangenomen.

En conséquence, ces amendements ne sont pas adoptés.

Nous devons nous prononcer sur l'amendement de M. Hatry à l'article 3.

Wij moeten ons nu uitspreken over het amendement van de heer Hatry bij artikel 3.

Puis-je considérer que le dernier vote sur un amendement est également valable pour cet amendement ?

Mag ik aannemen dat de vorige stemming over een amendement ook geldt voor dit amendement ? (*Instemming.*)

En conséquence, cet amendement n'est pas adopté.

Derhalve wordt dit amendement niet aangenomen.

Nous devons nous prononcer maintenant sur l'ensemble du projet de loi.

Wij moeten ons nu uitspreken over het geheel van het wetsontwerp.

Le vote commence.

De stemming begint.

— Il est procédé au vote nominatif.

Er wordt tot naamstemming overgegaan.

62 membres sont présents.

62 leden zijn aanwezig.

36 votent oui.

36 stemmen ja.

5 votent non.

5 stemmen neen.

21 s'abstiennent.

21 onthouden zich.

En conséquence, le projet de loi est adopté.

Derhalve is het wetsontwerp aangenomen.

Étant donné que le Sénat a adopté ce projet sans modifications, il est censé avoir décidé de ne pas l'amender. Le projet sera transmis à la Chambre des représentants en vue de la sanction royale.

Aangezien wij dit ontwerp ongewijzigd hebben aangenomen, wordt de Senaat geacht beslist te hebben dit wetsontwerp niet te amenderen. Het zal aan de Kamer van volksvertegenwoordigers worden overgezonden met het oog op de koninklijke bekrachtiging.

Ont voté oui :

Ja hebben gestemd :

MM. Bourgeois, Caluwé, Chantraine, G. Charlier, Ph. Charlier, Mmes de Bethune, Delcourt-Pêtre, MM. Delcroix, D'Hooghe, Erdman, Happart, Hostekint, Hotyat, Mme Jean-

moye, M. Lallemand, Mme Lizin, M. Mahoux, Mmes Maximus, Merchiers, Milquet, MM. Moens, Mouton, Nothomb, Olivier, Pinoie, Poty, Mme Sémer, MM. Staes, Swaelen, Mme Thijs, MM. Tobback, Urbain, Vandenberghe, Mme Van der Wildt, M. Weyts et Mme Willame-Boonen.

Ont voté non :

Neen hebben gestemd :

MM. Buelens, Ceder, Raes, Van Hauthem et Verreycken.

Se sont abstenus :

Onthouden hebben zich :

MM. Bock, Boutmans, Coene, Mme Cornet d'Elzies, MM. Coveliers, Daras, Desmedt, Destexhe, Devolder, Mme Dua, MM. Foret, Goris, Hatry, Hazette, Mme Leduc, M. Loones, Mmes Mayence-Goossens, Nelis-Van Liedekerke, MM. Vandembroeke, Vautmans et Vergote.

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. MAHOUX AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES ET AU MINISTRE DE LA DÉFENSE NATIONALE SUR «LA DEMANDE DE L'O.N.U. À LA BELGIQUE EN VUE DE PARTICIPER À UNE FORCE ARMÉE INTERNATIONALE»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. GORIS AU MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES ET AU MINISTRE DE LA DÉFENSE NATIONALE SUR «LA DEMANDE DES NATIONS UNIES, ADRESSÉE À LA BELGIQUE, DE PRENDRE PART À UNE FORCE INTERNATIONALE DE PAIX AU SAHARA OCCIDENTAL»

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER MAHOUX AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN EN AAN DE MINISTER VAN LANDSVERDEDIGING OVER «DE VRAAG VAN DE UNO AAN BELGIË OM AAN EEN INTERNATIONALE KRIJGSMACHT DEEL TE NEMEN»

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER GORIS AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN EN AAN DE MINISTER VAN LANDSVERDEDIGING OVER «HET VERZOEK VAN DE VN AAN BELGIË OM DEEL TE NEMEN AAN EEN INTERNATIONALE VREDESMACHT IN DE WESTELIJKE SAHARA»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la demande d'explications de M. Mahoux.

Je vous propose d'y joindre celle de M. Goris.

Ik stel voor de vraag om uitleg van de heer Goris eraan toe te voegen.

Le ministre des Affaires étrangères répondra en son nom et en celui du ministre de la Défense nationale.

La parole est à M. Mahoux.

M. Mahoux (PS). — Monsieur le président, j'avais souhaité en effet interroger tant le ministre de la Défense nationale que son collègue des Affaires étrangères au sujet de la demande qui aurait été formulée à la Belgique par l'O.N.U. de participer à une mission de maintien de la paix et d'observation, à l'occasion des élections au Sahara occidental.

J'aurais souhaité connaître la résolution sur laquelle se basait cette demande des Nations unies, quelle était la nature du mandat, quels pouvaient en être les *guidelines*, les règles d'engagement éventuelles. J'aurais voulu que le ministre de la Défense nous dise si l'on avait demandé à la Belgique de commander cette force des Nations unies. Je comptais lui soumettre toute une série de questions concernant la nature de la force, la manière dont on en sélectionnerait les responsables en Belgique ainsi que le type d'armement et d'équipement qui serait prévu.

Vous comprendrez qu'à la suite de la large discussion et du rapport de la commission d'enquête sur le Rwanda, et à la suite des informations publiées par la presse, il est assez normal que les

parlementaires — particulièrement ceux qui ont participé aux travaux de la commission sur le Rwanda — posent des questions. Celles-ci peuvent être considérées par le gouvernement comme prématurées; j'estime pour ma part préférable qu'elles soient prématurées plutôt que tardives ou inexistantes.

*M. Verhofstadt, vice-président,
prend la présidence de l'assemblée*

Entre-temps, nous avons appris par la presse que le gouvernement avait préféré répondre négativement à la demande formulée par les Nations unies. Il en résulte qu'une partie de mes questions est devenue obsolète. Il n'empêche, je souhaiterais que le ministre des Affaires étrangères nous indique quelle procédure ont suivie les Nations unies dans leur demande de participation de la Belgique à cette force. Vous n'ignorez pas en effet que les travaux de la commission d'enquête sur le Rwanda ont mis en évidence certains dysfonctionnements lors de l'élaboration de mandats.

Outre la confirmation de la réponse négative du gouvernement et des précisions quant à la procédure suivie par les Nations unies, je souhaiterais obtenir du ministre des Affaires étrangères des informations sur le rôle joué par le gouvernement belge ou par notre délégation permanente à New York par rapport à l'élaboration du mandat et à son contenu.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Goris.

De heer Goris (VLD). — Mijnheer de voorzitter, mijn vraag om uitleg gaat meer specifiek over een eventuele deelname aan een internationale vredesmacht in de Westelijke Sahara. Ik vermoed dat deze vraag inmiddels door de feiten is achterhaald. Via de pers hebben we immers kunnen vernemen dat dit project niet doorgaat omdat België intussen is gevraagd om deel te nemen aan de vredesmacht die de huidige SFOR in ex-Joegoslavië opvolgt.

Toch wil ik de minister vragen hoe de regering een dergelijke beslissing neemt en hoe een dergelijke operatie door de generale staf van het leger wordt voorbereid. Volgens mijn informatie heeft de VN België verzocht om deel te nemen aan een opdracht in de Westelijke Sahara, waar op 7 december 1998 een referendum zal worden gehouden. De regering stelt dat zij dit verzoek nooit heeft ontvangen.

Niettemin vernam ik dat de generale staf berekeningen heeft gemaakt over de middelen en het personeel die nodig zijn om deze operatie te doen slagen. Er heerst dus onduidelijkheid op dit vlak. Als lid van de Rwanda-commissie heb ik vragen bij de samenwerking tussen de generale staf en de ministers van Landsverdediging en Buitenlandse Zaken.

Heeft de SGR ter voorbereiding van deze missie in de Westelijke Sahara inlichtingen ingewonnen over de situatie ter plaatse? Kreeg de SGR hiervoor een prioritaire opdracht? Meer in het algemeen, wil ik ook vragen of er reeds een aanzet is tot hervorming van deze dienst, conform het rapport van bijzondere onderzoekscommissie over de gebeurtenissen in Rwanda. Heeft men voor genoemde missie contact opgenomen met de ambassadeur van Marokko of met de Marokkaanse regering? Hield men er rekening mee dat sommige bronnen in Marokko dit referendum als een formaliteit beschouwen? Voor hen is de annexatie van de Westelijke Sahara eerder een kwestie van tijd; het referendum beschouwen ze als een « referendum de confirmation ». Werd met al deze elementen rekening gehouden zodat een escalatie van de toestand ter plaatse kan worden voorkomen? Ook al gaat deze missie niet door, toch meen ik dat het belangrijk is dat de minister ons mededeelt in hoeverre en op welke manier zij werd voorbereid.

Tevens wil ik vernemen wat de juiste inhoud is van het verzoek dat de VN aan de Belgische regering heeft gericht met betrekking tot de operatie in ex-Joegoslavië. Welk mandaat en welke opdracht krijgen we? Zullen de Belgische Blauwhelmen opnieuw in Oost-Slavonië of in Bosnië gelegerd zijn? Om hoeveel manschappen gaat het? Bij welke Belgische brigade zullen deze manschappen worden gerecruteerd? Weet men al wie onze mogelijke

partners zullen zijn? Zo ja, om welke landen gaat het? Zal de Belgische regering, conform de aanbevelingen van het Rwanda-rapport slechts deelnemen nadat ze garanties heeft gekregen over de modaliteiten en de geloofwaardigheid van de partners?

Ik dring erop aan dat de minister op eigen initiatief het Parlement permanent op de hoogte houdt van de ontwikkelingen in deze aangelegenheid. We vernemen geregeld allerlei via de kranten en komen meestal na herhaald aandringen en laattijdig iets te weten van de regering.

De voorzitter. — Het woord is aan minister Derycke.

De heer Derycke, minister van Buitenlandse Zaken. — Mijnheer de voorzitter, ik kan de heren Mahoux en Goris mededelen dat België niet zal deelnemen aan een VN-opdracht in de Westelijke Sahara.

D'ailleurs, il a été décidé au Conseil des ministres du vendredi 9 janvier que la Belgique ne participerait pas à la mission internationale des Nations unies pour l'organisation d'un référendum au Sahara occidental, pour laquelle nous avons été pressentis par les Nations unies. Le secrétariat avait adressé une demande aux militaires mais le gouvernement a immédiatement pris une décision négative.

J'ajoute que la demande a été traitée non pas de manière officielle mais plutôt de façon informelle. Le gouvernement a préféré couper court pour les raisons que je vais exposer dans quelques instants.

De bekommerring van de leden van de Senaat is natuurlijk terecht, vooral in het licht van de voorstellen die werden geformuleerd in het Rwanda-rapport.

De regering voert momenteel besprekingen over een document dat betrekking heeft op Buitenlandse Zaken en Landsverdediging teneinde een *code of conduct* op te stellen voor het geval onze troepen in de toekomst aan VN-operaties deelnemen. Deze *code of conduct* zal ook in de Kamer worden besproken. Dat hierbij de nodige voorzichtigheid aan de dag zal worden gelegd en dat rekening zal worden gehouden met de aanbevelingen van de Rwanda-commissie staat buiten kijf. Dit was ook het geval wat de operatie in Oost-Slavonië betreft, die overigens vandaag een einde neemt en zeer succesvol is geweest.

La raison de notre non-participation à la mission au Sahara occidental est d'ordre budgétaire. Il serait irresponsable d'hypothéquer davantage le budget disponible en 1998 pour les missions humanitaires et de maintien de la paix. En tant que membres de l'Alliance atlantique, notre éventuelle participation à la force post-S.F.O.R. en Bosnie est prioritaire et ne peut être mise en péril par des engagements budgétaires pour d'autres missions importantes. Il va de soi que le Parlement sera informé des pourparlers relatifs à l'après-S.F.O.R. en Bosnie-Herzégovine. Une décision devrait intervenir à ce sujet pour le début de l'été.

M. le président. — La parole est à M. Mahoux.

M. Mahoux (PS). — Monsieur le président, je remercie le ministre de sa réponse parfaitement claire. Je me réjouis des propositions que le gouvernement compte faire en termes de procédure, propositions qui sont liées aux recommandations de la commission Rwanda.

Vous avez, monsieur le ministre, mentionné l'intention du gouvernement de susciter un débat à la Chambre à l'occasion de décisions de cette nature. Je souhaite rappeler que dans le domaine des Affaires étrangères, le Sénat dispose d'une compétence spécifique. Aussi, je considère qu'à la fois le Sénat et la Chambre doivent être informés de ce type de problèmes et que, par souci de clarté et d'efficacité, les discussions doivent avoir lieu dans les deux assemblées.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Goris.

De heer Goris (VLD). — Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord. De beslissing om niet deel te nemen aan de zending in de Westelijke Sahara acht ik verstandig om budgettaire redenen, zoals de minister terecht heeft aangestipt, maar ook omwille van onze verplichtingen in de alliantie.

Ik herhaal mijn vraag of we reeds op de hoogte zijn van de inhoud van onze opdracht in de operatie in ex-Joegoslavië die zal volgen op de SFOR. Wat wordt van ons verwacht? Werd daarover al met de UNO overlegd? Onderzoekt de staf wat we kunnen aanbieden op het vlak van personeel en middelen?

Het verheugt me dat de regering een *code of conduct* uitwerkt. Ik verzoek de minister echter dit document zo spoedig mogelijk aan het Parlement te bezorgen, niet alleen aan de Kamer, maar ook aan de Senaat, gezien onze ervaring met de Rwanda-commissie.

Ingevolge het Rwanda-rapport zouden hervormingen worden voorbereid in de SGR. Mijn vraag daaromtrent was heel precies. Ik kan begrijpen dat de minister van Buitenlandse Zaken daarvan niet tot in de details op de hoogte is, maar ik zou toch graag meer vernemen over de stand van zaken op het ogenblik en over de richting die men met deze hervormingen denkt uit te gaan.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. HAPPART AU PREMIER MINISTRE «SUR LA CIRCULAIRE BA-97/22 DU MINISTRE FLAMAND PEETERS SUR L'EMPLOI DES LANGUES DANS LES ADMINISTRATIONS COMMUNALES DE LA RÉGION LINGUISTIQUE NÉERLANDAISE»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. VAN HAUTHEM AU PREMIER MINISTRE SUR «L'APPLICATION DU RÉGIME DES FACILITÉS»

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER HAPPART AAN DE EERSTE MINISTER OVER «DE OMZENDBRIEF BA-97/22 VAN DE VLAAMSE MINISTER PEETERS OVER HET GEBRUIK VAN DE TALEN IN DE GEMEENTEBESTUREN VAN HET NEDERLANDSE TAALGEBIED»

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER VAN HAUTHEM AAN DE EERSTE MINISTER OVER «DE TOEPASSING VAN DE FACILITEITENREGELING»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la demande d'explications de M. Happart au Premier ministre.

Je vous propose d'y joindre celle de M. Van Hauthem.

Ik stel voor de vraag om uitleg van de heer Van Hauthem eraan toe te voegen. (*Instemming.*)

La parole est à M. Happart.

M. Happart (PS). — Monsieur le président, à la suite de la circulaire du ministre flamand des Affaires intérieures, Leo Peeters, sur l'emploi des langues en matière administrative dans les communes à facilités et à statut linguistique spécial, les principes énoncés par l'article 129, paragraphe 2, alinéa 2, de la Constitution sont particulièrement mis à mal.

Cet article, faut-il le rappeler, confie au législateur, et seulement par une loi spéciale, le soin d'amender les différentes lois linguistiques relatives à ces communes.

Devant ce qu'il faut bien nommer une atteinte au principe de pacification communautaire contenu dans cette disposition, nous ne pouvons que nous interroger sur la légalité de la circulaire du ministre Peeters.

En prétendant mettre simplement en œuvre son autorité de tutelle, comme l'affirme le ministre Peeters — la Communauté flamande aurait-elle le pouvoir de fixer des conditions à l'exercice des facilités linguistiques —, il exécute la tutelle, il ne la définit pas.

D'un point de vue juridique, la position que défend le ministre Peeters est caractéristique d'un excès de pouvoir. D'un point de vue politique, le droit des citoyens des communes de la périphérie ainsi que des communes dites à statut linguistique spécial d'être informés dans leur langue des mesures administratives qui les touchent, est essentiel pour notre système démocratique. Il relève d'ailleurs, j'y reviendrai, de la loyauté fédérale.

Il s'agit d'une matière sur laquelle le constituant et le législateur se sont prononcés. Les facilités linguistiques ont été «bétonnées» par les deux tiers du Parlement fédéral. Le terme même de «facilités» est confondu avec la liberté du choix de la langue.

Certains ont pu déclarer en 1963 que l'intention était de ne donner qu'un caractère transitoire aux facilités. L'évolution législative et constitutionnelle ne permet absolument pas de tenir ce raisonnement aujourd'hui, et cela depuis les lois coordonnées de 1966.

L'attitude du gouvernement régional flamand, qui lèse les droits des francophones de la périphérie et des communes à statut linguistique spécial consacrés lors des réformes de 1988, bafoue également le principe de loyauté fédérale visé à l'article 143 de la Constitution.

Le parti socialiste a d'ailleurs rappelé récemment que ce principe s'oppose à une interprétation communautaire unilatérale des termes de l'équilibre linguistique institutionnalisé dans la Constitution.

De plus, pour ce qui concerne plus spécifiquement les communes de Fourons et de Comines-Warнетon, la loi du 9 août 1988 a créé un collège des gouverneurs, composé de tous les gouverneurs de provinces, qui a pour mission de participer à l'exercice de la tutelle ordinaire sur ces deux communes et de le contrôler. Ce collège fut instauré afin de jouer un rôle d'organe de contrôle entre les autorités locales et l'autorité qui exécute la tutelle.

Le statut de la commune de Fourons et celui de la commune de Comines-Warнетon ont été clairement dissociés par les différents articles de loi régissant l'emploi des langues des autres communes dites à facilités linguistiques. Cette dissociation indique combien le statut de ces deux communes est particulier et combien le législateur spécial a tenu à les protéger contre toute nouvelle prétention d'une communauté linguistique.

On peut donc reprocher à la circulaire de M. le ministre Peeters de faire preuve, à tout le moins, de déloyauté fédérale, voire d'illégalité, mais également de confondre deux régimes — celui des communes périphériques jouissant d'un régime de facilités et celui des communes bordant la frontière linguistique et dotées d'un statut linguistique spécial — qui, bien que comportant des similitudes, n'en sont pas moins différents.

En outre, la Commission permanente de contrôle linguistique, créée pour interpréter les lois linguistiques, a rendu divers avis sur la question d'une éventuelle périodicité de la demande pour bénéficier des facilités. Elle énonce notamment que les différents services doivent s'efforcer de connaître l'appartenance linguistique des habitants des communes visées par les lois relatives aux facilités linguistiques.

Au début de l'été, M. Peeters, ministre régional flamand des Affaires intérieures, annonçait que les administrations flamandes enverraient désormais tous les courriers adressés aux habitants des communes de la frontière linguistique en néerlandais et que ces derniers devraient systématiquement réclamer leur traduction en français, restreignant ainsi «les facilités» — c'est-à-dire la liberté du choix de la langue — dont bénéficient les intéressés. Pour la première fois depuis lors, un organe compétent vient de rappeler la règle: un francophone, connu comme tel par un service, doit recevoir tout son courrier en français.

Dans son avis numéro 29 275 émis le 20 novembre 1997, la Commission permanente de contrôle linguistique confirme en effet sa jurisprudence antérieure, conformément à ses avis numéro 17 198 du 13 mars 1986 et numéro 24 040 du 18 mars 1992, esti-

mant qu'un service régional «s'adresse à un particulier dans la langue de la région de ce dernier, dans la mesure où il n'existe aucune indication de son choix linguistique». Cela signifie que si le service possède une indication du choix linguistique du particulier en question, il devra employer la langue choisie par l'intéressé. Dans le cas des Fourons, une personne s'inscrivant dans les registres administratifs doit poser un choix culturel et linguistique — enregistré par les services communaux — en matière de carte d'identité, laquelle peut être francophone ou néerlandophone. Par conséquent, les administrations communales, régionales et fédérales sont censées connaître la langue choisie par l'utilisateur.

Donc, si le ministre Peeters et ses collègues du gouvernement flamand sont aussi respectueux de la loyauté fédérale qu'ils le proclament, il ne devrait plus y avoir de problème dans l'application des facilités.

La commune de Mouscron applique la loi linguistique de manière rigoureuse en inscrivant les néerlandophones, qui en ont fait la demande lors de leur installation dans la commune, sur un registre afin qu'ils reçoivent à l'avenir tous leurs documents dans leur langue.

En 1992, M. De Batselier, ministre flamand de l'Environnement de l'époque, déclarait à la Commission permanente de contrôle linguistique qu'il enverrait — je le cite — «directement ces avis» — il s'agissait d'avertissements-extraits de rôle — «en français à tous les habitants s'étant déjà manifestés comme francophones». On ne peut être plus clair que M. De Batselier dans l'application des lois linguistiques.

J'aimerais savoir si le gouvernement fédéral compte exiger l'application des lois spéciales en matière d'emploi des langues dans les communes à facilités et dans les communes à statut linguistique spécial et connaître sa réaction face à cet excès de pouvoir du gouvernement régional flamand.

Je conclurai en précisant que Fourons appartient depuis toujours, sur les plans culturel, géographique et économique, à la province de Liège. (*Applaudissements.*)

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Van Hauthem.

De heer Van Hauthem (Vl. Bl.). — Mijnheer de voorzitter, het is wel bijzonder grappig — of moet ik zeggen cynisch, maar cynisme is ook een vorm van humor — dat uitgerkend de heer Happart hier komt verklaren hoe onverdraagzaam en verkrampt de Vlaamse regering wel is en hoe hard de Franstaligen in de Vlaamse gordel rond Brussel het wel te verduren hebben. Nog even, en de heer Happart had ongetwijfeld gepleit voor het sturen van UNO-troepen naar het gebied.

Cynisch vind ik dat omdat de woorden komen uit de mond van iemand die zijn politieke carrière heeft uitgebouwd in het zog van zijn broer, die in Voeren niets anders deed dan het pesten en het vernederen van Vlamingen, die met zijn «Action fouronnaise» in Voeren jarenlang een terreurbewind heeft gevoerd, die huizen in Voeren nog liever liet afbranden dan er de Nederlandse brandweerlui bij te roepen, die gedurende de jaren 80 schaamteloos en breed glimlachend voor de TV-camera's alle mogelijke taalwetten heeft overtreden en daarvoor de steun mocht ontvangen van de Franstalige politieke partijen en die als summum van vredelievendheid, samenhangigheid en verdraagzaamheid Vlaamse kleuters in Voeren wegzuiverde uit hun schoolje en hen les liet volgen in een bezemhok.

Voor dergelijke hoogstaande politiek, vol menselijkheid en verdraagzaamheid, is de heer José Happart door de Parti socialiste beloofd met een bijzonder lucratief mandaat in het Europees Parlement. Hiermee wens ik even de draagwijdte van de interpellatie van senator Happart te relativeren.

De heer Happart stelt een vraag om uitleg over een materie waarvoor de Vlaamse regering ten volle bevoegd is, namelijk het uitoefenen van het toezicht op de toepassing van de faciliteitenregeling in het Nederlandse taalgebied. De faciliteiten hadden aanvankelijk de bedoeling om anderstaligen de kans te geven zich te integreren in de taalgemeenschap waarin ze woonden of kwamen wonen. Het volstaat er het verslag van het centrum-Harmel op na te lezen om vast te stellen dat bij de aanvang werd gestipuleerd dat deze regeling een uitdovend karakter had.

Niemand kan dat ontkennen. In 1973 had de hele faciliteitenregeling moeten worden herzien, maar dat is niet gebeurd. De wet schreef deze herziening immers niet voor, het ging slechts om een mondelinge belofte. Franstalige politici houden zich echter nooit aan mondeling gedane beloften, maar alleen aan wat op papier staat. Vanuit politiek oogpunt kan ik hen niet eens ongelijk geven.

De Franstaligen hebben nooit de bedoeling gehad om zich in de Vlaamse rand rond Brussel te integreren. De faciliteitenregeling schoot dan ook volkomen haar oorspronkelijk doel voorbij en is verworden tot een vulgaire verfransingsmachine. Is het dan echt te veel gevraagd om zich na 15, 20 of 30 jaar de taal eigen te maken van de streek waarin men woont? Paul Okon, een Australiër die bij Club Brugge kwam spelen, sprak na anderhalf jaar beter Nederlands dan de vice-premier van de Belgische regering, tevens minister van Economie en Telecommunicatie. Een en ander heeft niets te maken met moeilijkheden, maar alles met intellectuele luiheid. In plaats van de faciliteiten te laten uitdoven of af te schaffen, werden ze in 1980 met de steun van de VU-VVD-ID 21-Plus-Stem-Triangel gebetonneerd.

Wat onderneemt nu de Vlaamse regering? Eigenlijk niet veel. Ze gaat gewoonweg terug naar de oorspronkelijke bedoeling van de faciliteitenregeling. De vraag is niet of de Vlaamse regering de faciliteitenregeling op de helling zet, want blijft deze regeling nog steeds toepassen. De vraag is wel of deze faciliteiten automatisch toegepast moeten blijven van zodra ze eenmaal werden aangevraagd. De Vlaamse regering meent van niet. De faciliteiten hebben niet automatisch een repetitief karakter; zij dienen telkens weer opnieuw te worden aangevraagd en dat alleen is aanleiding tot een grote rel.

De Vlaamse regering is weliswaar niet bevoegd om de wetgeving terzake te wijzigen. Ik zou zeggen, helaas niet, maar daarvoor is niet mijn partij verantwoordelijk. De Vlaamse regering is echter wel bevoegd voor het toezicht op de toepassing van de vigerende wetgeving.

In de taalwetgeving staat niet vermeld dat de faciliteiten automatisch en repetitief moeten worden toegekend. Bijgevolg is de Vlaamse regering bevoegd om deze wet te interpreteren. De federale regering en de Senaat hebben dan ook niets te maken met de verschillende circulaire van de Vlaamse regering. Deze circulaire wijzigen de wet immers niet, hoe jammer ik dat ook vind, maar geven de diensten van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaams Gewest enkel een interpretatie en een richtlijn voor de toepassing van de faciliteiten.

Zelfs daarop reageert Franstalig België bijzonder onthutst. In *La Libre Belgique* spreekt de onvermijdelijke Vincent Hendrick zelfs van etnische zuiveringen in de zes «gordelgemeenten» rond Brussel. Eigenlijk heeft hij wel gelijk. Er is daar inderdaad een ethnische zuivering aan de gang. Hij vergist zich alleen van slachtoffer. Niet de Franstaligen, maar wel de autochtone Vlaamse bewoners worden er weggejaagd, gelukkig niet met kanonnen en geweren, maar met taal en vooral met kapitaal.

De heer Happart had het vooral over federale loyaliteit en communautaire pacificatie. Ik zou wel eens willen weten wat federale loyaliteit en communautaire pacificatie precies zijn. Indien federale loyaliteit betekent dat men de bestaande wetgeving respecteert, ook al is men het er misschien niet mee eens, dan bestaat er in België geen federale loyaliteit.

De Vlaamse school in Komen moet normaal door de Franse Gemeenschap worden betaald, maar dat gebeurt niet. Is dat federale loyaliteit?

De Vlaamse Gemeenschap spendeert wel 250 miljoen aan het Franstalige basisonderwijs in de zes randgemeenten rond Brussel. We betalen dus onze eigen verfransing. Is dat federale loyaliteit?

De Franse Gemeenschapsregering trekt op haar begroting reeds tien jaar kredieten uit om Franstalige initiatieven in de Vlaamse rand rond Brussel te ondersteunen. Deze begroting werd reeds twee keer door het Arbitragehof vernietigd. Men kan toch niet beweren dat het Arbitragehof, één van de hoogste rechtscolleges in België, een Vlaamse extremistische instelling is. De Franse Gemeenschap neemt akte van deze vernietiging. De uitspraak komt immers altijd nadat de budgetten zijn uitgegeven. Ze kan er

dus niets meer aan veranderen, de budgetten worden dan in een grotere begrotingspost opgenomen, waar zij niet meer kunnen worden gedetecteerd.

Uiteindelijk bemoeit de Franse Gemeenschap zich dus nog altijd met Vlaams Brabant, ook al zegt het Arbitragehof dat het niet kan. Tél  Bruxelles zendt uit in de Vlaamse rand, Carrefour, eigenlijk een FDF-blad, wordt gesubsidieerd en in de Vlaamse rand verspreid en zo kan ik nog wel even doorgaan. Franstaligen aanvaarden met andere woorden de eenaligheid van Vlaanderen niet. Ze zeggen dit niet alleen, zie voegen ook de daad bij het woord en voeren politieke actie in de Vlaamse rand, niet alleen vanuit de Franse Gemeenschap, maar ook vanuit de Franse Gemeenschapscommissie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

De kompanen van de heer Happart aanvaarden de wetgeving dus niet. Ze aanvaarden evenmin de tweetaligheid in Brussel. De heer Happart komt hier een beetje wenen over het lot van de Franstaligen in de randgemeenten waaraan uiteindelijk niets verandert. De faciliteiten zijn immers helaas nog altijd niet uitdovend. Ook in Brussel zet men de tweetaligheid op de helling, niet sinds een paar maanden, maar sinds 35 jaar. Op gemeentelijk bestuursvlak, op het niveau van het OCMW, de gezondheidszorg en het gerecht lappen de Franstaligen de taalwetgeving aan hun laars. Het gaat daarbij niet om een interpretatie van de taalwetgeving, maar over de taalwetgeving *tout court*, die al 35 jaar niet wordt toegepast.

Ik heb hier het zoveelste rapport van de vice-gouverneur voor Brussel die verslag moet uitbrengen over de taalklachten, voornamelijk aangaande de onwettige benoemingen bij de OCMW's. Het gaat om annulatiebesluiten. Dat betekent dat de benoemingen niet alleen worden geschorst, maar ook vernietigd. Ik citeer uit het rapport van de vice-gouverneur: «Alle 27 annulatiebesluiten werden door minister Grijp ondertekend, maar niet door minister Gosuin.» Verder staat er: «63, waarvan 27 nieuwe dossiers, waarvan het annulatiebesluit door minister Grijp werd getekend, maar niet door minister Gosuin, en dit om diverse redenen die in een ander punt behandeld worden.»

Als men tot een gemeenschap behoort, die doelbewust een aantal verworvenheden niet erkent en alle mogelijke regels van de taalwetgeving overtreedt, dan is het nogal hypocriet te zeggen dat de Vlaamse regering niet een bepaalde interpretatie mag geven aan de toepassing van de taalwetgeving.

Over de taalwetgeving in Brussel bestaat er geen interpretatiemogelijkheid, maar over de faciliteitenregeling kunnen we concluderen dat er twee interpretaties bestaan. De Vlamingen menen dat de faciliteiten elke keer opnieuw moeten worden aangevraagd. De Franstaligen menen daarentegen dat ze, eens aangevraagd, automatisch blijven gelden.

Hoewel de Belgische regering daarover geen standpunt moet innemen omdat de Vlaamse regering terzake bevoegd is, blijkt uit het antwoord van premier Dehaene in de Kamer dat hij inzake toepassing van de taalwetgeving de interpretatie van de Franstaligen steunt. De Franstaligen zeggen: «Eens in een bepaalde taal bediend, altijd in die taal bediend, zonder nieuwe aanvraag.» Ook Dehaene zegt dat.

De taalwetgeving betreft ook de federale diensten die de privépersonen moeten benaderen in de taal van hun keuze. Welnu als premier Dehaene zegt dat er op Belgisch vlak in de praktijk niets verandert, dan betekent zulks dat hij de Franstalige interpretatie volgt.

In antwoord op een tweede reeks interpellaties vorige week in de Kamer zei de premier geen uitspraak te willen doen over de bevoegdheid van de Vlaamse regering. Hij zou zich laten leiden door de jurisdictie en zich baseren op de adviezen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht. Voor de randgemeenten rond Brussel heeft de Vaste Commissie voor Taaltoezicht effectief een advies uitgebracht waarin staat dat eens in de randgemeenten een behandeling in het Frans is aangevraagd, de vraag niet moet worden herhaald.

Met te verwijzen naar de Vaste Commissie voor Taaltoezicht heeft de premier een belangrijke bekentenis gedaan. Niet alleen voor de federale diensten volgt hij de Franstalige interpretatie, maar dus ook voor de randgemeenten. Zonder het met zoveel

woorden te zeggen gaat hij in tegen de interpretatie van de Vlaamse regering. Daarbij gebruikt hij de omweg van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht.

De Vaste Commissie voor Taaltoezicht is, zoals iedereen weet, een zeer eerbiedwaardige instelling, maar ze kan alleen maar adviezen geven. Een advies is niet hetzelfde als een vonnis. Het is precies daarom dat ik naar aanleiding van deze vraag om uitleg van de heer Happart aan de regering wil vragen of ze bij het standpunt blijft dat bij een eventuele beoordeling van het beleid van de Vlaamse regering voor de domeinen die onder haar bevoegdheid vallen, het bewuste advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht zal worden gevolgd. Zo ja, dan betekent zulks dat de federale regering ingaat tegen de interpretatie van de Vlaamse regering.

De faciliteiten mogen wat mij betreft zo vlug mogelijk verdwijnen. In afwachting meen ik dat de interpretatie van de Vlaamse regering over de toepassing ervan de enige juiste is. Ik dring erop aan dat de federale regering dezelfde interpretatie volgt en dat zij ook voor de federale diensten, die onder haar bevoegdheid vallen, afstapt van het idee «eens aangevraagd, steeds toegekend».

M. le président. — Je rappelle au vice-Premier ministre Di Rupo qu'en vertu de la circulaire du 6 octobre 1995, l'utilisation des G.S.M. durant les séances plénières est interdite.

M. Di Rupo, vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications. — Monsieur le président, j'ai laissé mon G.S.M. branché par distraction mais je l'éteins immédiatement.

M. le président. — La parole est à M. Desmedt.

M. Desmedt (PRL-FDF). — Monsieur le président, j'interviendrai brièvement dans ce débat concernant la circulaire du ministre de l'Intérieur du gouvernement flamand et relative à l'usage des facilités dans les communes à régime linguistique spécial.

Ce problème a un double aspect, à savoir juridique et politique. Il n'est pas contesté que sur le plan juridique, la législation relative à l'emploi des langues dans les communes à facilités — et dans la Région de Bruxelles-Capitale, d'ailleurs — soit de compétence fédérale. Par contre, la tutelle sur les communes relève, bien entendu, du pouvoir régional.

Le problème est de savoir s'il s'agit ici de l'exercice normal de la tutelle. Cela me paraît difficile à soutenir.

En ce qui concerne l'interprétation du gouvernement flamand, un élément assez étonnant, et que l'on ne souligne pas suffisamment, apparaît: le régime des facilités existe depuis 35 ans et il a fallu ce laps de temps considérable pour s'apercevoir qu'il était appliqué de manière anormale et qu'il convenait de modifier les règles du jeu! Cette découverte est d'autant plus étonnante que la Commission permanente de contrôle linguistique a donné depuis longtemps un avis contraire sur ce point.

En réalité, en s'abritant derrière des considérations juridiques qui, je le répète, ne résistent pas à l'analyse, cette circulaire a pour but de décourager les francophones de ces communes de faire usage des facilités: en effet, ceux-ci n'introduiront pas systématiquement des demandes. Cette circulaire constitue donc un moyen comme un autre de s'attaquer aux facilités ainsi qu'à l'esprit de la législation. Par ailleurs, je rappelle qu'en 1993, le Parlement a consolidé ces facilités en les inscrivant dans la Constitution.

Cela étant, je puis rejoindre M. Van Hauthem sur un point: notre rôle ne consiste pas à interpellier le gouvernement flamand mais plutôt le gouvernement fédéral. Quelle que soit notre opinion quant à la circulaire de M. Peeters, ce n'est pas à nous d'émettre un jugement sur cette question. Par contre, en tant que parlementaires fédéraux, nous avons le droit de nous adresser au gouvernement fédéral et de lui demander s'il entend exercer ses compétences à cet égard.

J'ai lu la réponse communiquée à la Chambre, la semaine dernière, par le Premier ministre. M. Dehaene excelle dans l'art d'être bref et d'esquiver les difficultés sur ce type de questions. Il a reconnu que la législation avait un caractère fédéral. Il a ajouté

que si certains citoyens des communes concernées n'étaient pas satisfaits de la circulaire de M. Peeters, ils avaient toujours la possibilité d'introduire des recours selon les formes légales.

Selon moi, en agissant de la sorte, le gouvernement fédéral n'exerce pas réellement ses responsabilités. De deux choses l'une : ou bien le gouvernement fédéral considère que le ministre Peeters n'a pas outrepassé ses compétences et que la Région flamande a le droit de réglementer l'exercice des facilités et, dans ce cas, qu'il le dise; ou bien il estime qu'il y a excès de compétences de la part du gouvernement flamand, et alors, il lui appartient de clarifier la situation par une circulaire du ministre de l'Intérieur adressée aux gouverneurs et bourgmestres concernés. Voilà, selon moi, l'attitude qui devrait être celle du gouvernement fédéral.

Par ailleurs, sur le plan politique, l'intransigeance du gouvernement flamand nous pose problème pour l'avenir, notamment dans la perspective des débats que nous entamerons dans un an et demi en matière de réforme de l'État.

J'avoue que personnellement, je ne comprends pas l'inquiétude flamande devant ces facilités accordées à quelques milliers de personnes sur une partie de son territoire aussi limitée sur le plan géographique.

Pour conclure, monsieur le président, je considère que l'intransigeance du gouvernement flamand est malheureusement renforcée par la passivité du gouvernement fédéral qui n'assume pas ses responsabilités. Je poserai donc la même question que certains de mes collègues qui ont développé des interpellations à ce sujet à la Chambre : quelle est l'attitude du gouvernement fédéral à l'égard de la circulaire du ministre Peeters ?

M. le président. — La parole est à Mme Willame.

Mme Willame-Boonen (PSC). — Monsieur le président, avant les vacances de Noël, le ministre de l'Intérieur flamand, Leo Peeters, avait annoncé une circulaire relative à l'obligation pour les habitants des communes à facilités de réitérer, chaque fois qu'ils reçoivent un document, leur demande de le recevoir en français.

Le cadeau de Nouvel An est arrivé. Chaque commune a reçu la circulaire qui est très astucieusement adressée aux gouverneurs et communiquée aux collègues des bourgmestres et échevins à titre informatif. Dans sa circulaire, le ministre rappelle la *ratio legis* des facilités. Il s'agirait selon lui d'une exception au principe d'homogénéité linguistique de chaque région linguistique et d'une mesure d'intégration. Le raisonnement qui en découle nous est maintenant bien connu : les facilités auraient un caractère transitoire. On ne peut que contester avec fermeté cette interprétation. Il n'a jamais été fait référence au cours des travaux préparatoires des lois linguistiques de 1963 à un tel caractère transitoire.

De heer Van Hauthem (VL. Bl.). — Lees het verslag van het Centrum-Harmel.

Mme Willame-Boonen (PSC). — En 1988, les facilités ont été constitutionnalisées.

De heer Van Hauthem (VL. Bl.). — U moet hieruit niet citeren. Ik heb drie documenten bij.

Mme Willame-Boonen (PSC). — Monsieur Van Hauthem, je ne vous ai pas interrompu malgré l'envie que j'en avais, notamment lorsque vous parliez de tolérance.

De voorzitter. — Mijnheer Van Hauthem, u hebt straks de mogelijkheid om te repliceren.

Mme Willame-Boonen (PSC). — L'article 129, paragraphe 2, de la Constitution a été révisé pour prévoir clairement que dans les communes ou groupes de communes contiguës à une autre région linguistique et où la loi prescrit ou permet l'emploi d'une autre langue que celle de la région, une modification aux règles sur l'emploi des langues ne peut être adoptée qui à la majorité spéciale.

Comment oser soutenir que les facilités ont un caractère transitoire alors qu'elles sont consacrées par notre loi fondamentale? Annemie Neyts-Uyttebroeck et la ministre des Affaires flamandes, Brigitte Grauwels; l'ont d'ailleurs clairement reconnu récemment au cours d'une émission télévisée.

Venons-en au contenu de la circulaire. Celle-ci prévoit que les services communaux rédigent en néerlandais les certificats, déclarations et autorisations délivrés aux particuliers. Ce n'est que par voie d'exception que les particuliers peuvent les obtenir en français, à condition de réitérer à chaque fois leur demande. Il en est de même en ce qui concerne la rédaction des actes.

Les articles 26 et 28 des lois linguistiques sont pourtant clairs : les services rédigent en néerlandais ou en français, selon le désir de l'intéressé, les certificats, déclarations et autorisations délivrés aux particuliers. La même formule est utilisée en ce qui concerne la rédaction des actes.

La Commission de contrôle linguistique a, à plusieurs reprises, affirmé que dans les communes à facilités, un particulier ne doit pas renouveler sa demande pour recevoir tous ses documents en français. Mme Milquet vient de déposer une proposition de loi interprétative, visant à confirmer cette interprétation des lois linguistiques.

Si l'on suivait le raisonnement du ministre Peeters, il appartiendrait également aux particuliers résidant dans la Région de Bruxelles-Capitale de préciser, à chaque fois, la langue dans laquelle ils souhaitent obtenir les certificats, déclarations et autorisations ainsi que les actes qui les concernent.

L'article 20, paragraphe 1er, des lois linguistiques est en effet rédigé de la même manière que les articles 26 et 28 des mêmes lois concernant les communes à facilités.

L'article 20, paragraphe 1er, des lois linguistiques dont je parle, est rédigé de la manière suivante : « Les services locaux établis dans la Région de Bruxelles-Capitale rédigent en français ou en néerlandais, selon le désir de l'intéressé, les actes qui concernent les particuliers ainsi que les certificats, déclarations et autorisations qui leur sont délivrés. »

L'application aux administrations communales bruxelloises de l'interprétation donnée par le ministre Peeters engendrerait des complications administratives indescriptibles et serait certainement préjudiciable aux néerlandophones.

Le fait que la même disposition soit utilisée dans les lois linguistiques pour les administrations communales de la Région de Bruxelles-Capitale et dans celles des communes à facilités constitue d'ailleurs une preuve irréfutable de l'incompétence du ministre du gouvernement flamand pour interpréter ces lois. En effet, comment peut-on soutenir deux interprétations différentes d'une même loi à quelques kilomètres de distance ?

Monsieur le ministre, il revient au seul pouvoir législatif fédéral de procéder à l'interprétation authentique des lois linguistiques comme de toute autre loi.

Jeudi dernier, le Premier ministre a été interpellé à la Chambre des représentants, mais il n'a pas clairement pris position. Aujourd'hui, la balle est dans le camp du gouvernement puisque le Comité de concertation, que préside le Premier ministre, a été saisi.

Le groupe PSC insiste pour que le gouvernement prenne ses responsabilités et pour qu'il demande au ministre de l'Intérieur du gouvernement flamand de retirer sa circulaire, qui constitue, comme cela a été dit à plusieurs reprises, une violation flagrante des règles de partage des compétences. (*Applaudissements.*)

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Loones.

De heer Loones (VU). — Mijnheer de voorzitter, we doen vandaag het debat over dat in de Kamer op 8 januari plaats had. Aangezien er vandaag niet veel nieuwe elementen werden aangehaald, zal ik het kort houden. De Volksunie steunt, zoals alle Vlaamse partijen, de omzendbrief van minister Peeters. Die vertrekt van de vaststelling dat België krachtens artikel 4 van de Grondwet ingedeeld is in vier taalgebieden. Bovendien bestaat er volgens de arresten van het Arbitragehof taalvoorrang in bepaalde taalgebieden, zoals in de faciliteitengemeenten. Arti-

kel 129 van de Grondwet doet daar geen afbreuk aan. Ook nadat de faciliteiten in de Grondwet werden gebetonneerd, kan de taalwetgeving niet anders worden geïnterpreteerd. De faciliteiten vormen een afwijking en mogen ook volgens de Vaste Commissie voor Taaltoezicht niet leiden tot veralgemeende tweetaligheid. De faciliteiten zijn slechts bedoeld voor individuele afwijkingen.

De Vlaamse overheid kan de taalwetgeving niet wijzigen, maar zij mag wel, bijvoorbeeld via een omzendbrief, verduidelijkingen aanbrengen. Dat gebeurt in het kader van de gewestbevoegdheid inzake administratief toezicht. Uit het eindverslag van het centrum-Harmel blijkt de geest van de taalwetgeving. In 1963 werden de twee taalgemeenschappen wettelijk vastgelegd. Om de overgang tot de Vlaamse Gemeenschap voor ongeveer honderd-duizend Franstaligen te vergemakkelijken werden faciliteiten toegekend. Het was een overgangsmaatregel die tot integratie strekte. De faciliteiten zouden na een tijd niet meer nodig zijn. Blijkbaar menen alle Vlaamse partijen zoals de Volksunie dat de faciliteiten uitdovend moeten zijn. Zij steunen dan ook de omzendbrief. De Franstaligen aanvaarden noch de eentaligheid van Vlaanderen, noch de tweetaligheid van Brussel. Dat bleek vandaag opnieuw.

Bevestigt de vice-premier vandaag wat de eerste minister in de Kamer verklaarde? Die zei daar dat de gewesten bevoegd zijn voor de toepassing van de taalwetten in het kader van hun bevoegdheid inzake algemeen toezicht. Verder oordeelde de eerste minister dat de bevoegdheidsproblemen via jurisdictionele weg moeten worden opgelost. Hij wees er ook nog op dat, als de aangelegenheid aan het Overlegcomité zou worden voorgelegd, de jurisdictionele weg zou worden gevolgd.

Bij deze gelegenheid dringen we ook aan op de volledige uitvoering van de Sint-Michielsakkoorden. Zo moeten de provincie- en de gemeentewet worden geregionaliseerd en moet het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde worden gesplitst. Dankzij die laatste maatregel, zal er dan eindelijk een einde komen aan de spanningen die in dat arrondissement voortdurend opklaaien.

De voorzitter. — Het woord is aan vice-eerste minister Van Rompuy.

De heer Van Rompuy, vice-eerste minister en minister van Begroting. — Mijnheer de voorzitter, de eerste minister kon niet aanwezig zijn en ik lees daarom zijn antwoord voor.

De federale wetgever is bevoegd om het gebruik van de talen te regelen in de diensten waarvan de activiteit de taalstreek waarvoor zij zijn ingesteld, te buiten gaat, alsook voor de gemeenten met een bijzonder taalstelsel. De Grondwet bepaalt daarenboven dat de bestaande bepalingen enkel kunnen worden gewijzigd door een wet die met een bijzondere meerderheid is aangenomen.

Dat betekent dat de bestaande wetgeving niet kan worden gewijzigd, behalve met een tweederde meerderheid. Het is inherent aan het compromis dat de taalgrens op dezelfde manier wordt vastgelegd.

De faciliteiten in de Brusselse randgemeenten vallen onder het bestaande stelsel dat het gebruik van de talen in de administratie regelt. De federale regering wil dat geenszins wijzigen. De toepassing van de taalwetten door de gemeenten valt onder het toezicht van de gewesten in het kader van de algemene voogdij.

Dans le cadre de l'exercice de la tutelle, la communauté est compétente pour apporter des précisions. Il va de soi qu'elle ne peut pas pour autant modifier la loi en tant que telle.

Pour ce qui est de la problématique évoquée dans la circulaire de la Communauté flamande, je répète qu'en ce qui concerne la matière relevant des questions de compétences, nous avons opté pour une solution par le biais de la juridiction.

Ceux qui contestent cette circulaire ont plusieurs possibilités de recours: les dispositions prévues en ce qui concerne la commission linguistique, d'une part, et, d'autre part, le Conseil d'État s'il s'agit d'une question de compétence.

Le gouvernement de la Communauté française a saisi le comité de concertation. J'inscrirai le point à l'ordre du jour de la prochaine réunion de ce comité.

Gelet op de beslissing van de Franse gemeenschapsregering, is overeenkomstig artikel 32, paragraaf 2, van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, de uitvoering van de omzendbrief van de Vlaamse regering met ingang van 14 januari 1998 gedurende maximum zestig dagen opgeschort.

In het Overlegcomité werd echter overeengekomen dat een oplossing zal worden gezocht op rechterlijk niveau en niet binnen het Overlegcomité, indien een aan het Overlegcomité gericht verzoek betrekking heeft op een bevoegdheidskwestie.

Je confirme aussi que le gouvernement fédéral maintient la jurisprudence telle que déterminée par la Commission permanente du contrôle linguistique. De plus, nous n'avons pas l'intention de modifier cette jurisprudence, à moins que la Commission permanente ne le fasse elle-même. (*Applaudissements.*)

M. le président. — La parole est à M. Happart.

M. Happart (PS). — Monsieur le président, la réponse de M. le vice-Premier ministre me satisfait car il confirme que les compétences sont fédérales et qu'une révision de la Constitution est nécessaire pour les modifier.

Vous rappelez également, monsieur le vice-Premier ministre, que les communautés doivent exécuter les lois et non les interpréter. J'en prends note avec satisfaction.

Par ailleurs, vous précisez que le comité de concertation a été saisi et qu'il va s'en référer à la Commission permanente de contrôle linguistique dont j'ai énuméré divers arrêts. Cette décision me paraît sage.

Je suis heureux de constater que le gouvernement tient particulièrement à cette paix communautaire que nous avons eu tant de mal à obtenir.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Van Hauthem.

De heer Van Hauthem (VI. Bl.). — Mijnheer de voorzitter, het applaus van de heer Happart voor het antwoord van de vice-eerste minister zegt al genoeg. Ik vind het bijzonder kras dat de Belgische regering hier geen uitspraak wil doen over de objectieve vraag of de Vlaamse regering al dan niet bevoegd is om te doen wat ze doet.

De jurisdictionele weg bewandelen is één zaak, maar de vice-eerste minister heeft ook nog eens verwezen naar de adviezen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht. In dat geval weten we waar we aan toe zijn. Dat betekent, zonder het met zoveel woorden te zeggen, dat de Vlaamse regering terzake een verkeerde weg bewandelt. De vice-premier heeft dat niet zo expliciet gezegd, maar door te verwijzen naar de Vaste Commissie voor Taaltoezicht is zoveel wel duidelijk. De heer Happart heeft dat zeer goed begrepen. Uiteraard stemt hem dat bijzonder tevreden.

Voorts vind ik het schaamteloos dat de mandatarissen van Franstalige Brusselse partijen die ofwel deel hebben uitgemaakt van een Brusselse gewestregering of die er nog altijd deel van uitmaken ons de les komen spellen over de randgemeenten terwijl ze — ik zeg dat niet, maar wel het Arbitragehof — hun bevoegdheden verregaand overschrijden en de taalwetgeving in Brussel gewoon niet toepassen. Er worden honderden benoemingen in gemeentebesturen, in OCMW-besturen en dergelijke geschorst door de vice-gouverneur van Brabant, maar ze worden niet geannuleerd door de FDF-minister. Als men de toepassing van de taalwetgeving eist, dan moet men aanvaarden dat ze integraal wordt toegepast. Hier gaat het over de toepassingsmodaliteiten. In Brussel wordt de taalwetgeving niet toegepast, ook niet in de ziekenhuizen. Als er dan al sprake is van een etnische zuivering, dan is die in Brussel zeker bezig. Enkele weken geleden bloedde een Vlaams patiënt in een Brussels openbaar ziekenhuis bijna dood, omdat men het vertikte een Nederlandstalige dokter te zoeken aan wie hij zijn klachten kenbaar kon maken. Het creperen van Vlaamse patiënten in Brusselse openbare ziekenhuizen zal mevrouw Willame blijkbaar een zorg wezen. Dat noem ik racisme.

De voorzitter. — Tot besluit van deze vragen om uitleg heb ik twee moties ontvangen.

De eerste, ingediend door de heren Ceder en Van Hauthem, luidt:

«De Senaat,

Gehoord de vragen om uitleg van de heren Happart en Van Hauthem;

Gehoord het antwoord van de regering;

Stelt vast dat de Vlaamse regering met haar omzendbrieven met betrekking tot de toepassing van de faciliteitenregeling, haar bevoegdheid niet overschrijdt;

Vraagt de regering de interpretatie van de faciliteitenregeling, zoals die door de Vlaamse regering wordt aangehouden, te laten toepassen door de administratieve diensten en de instellingen van openbaar nut die onder de bevoegdheid van de federale regering vallen.»

La seconde, déposée par Mme Willame et M. Guy Charlier, est rédigée comme suit:

«Le Sénat,

Ayant entendu les demandes d'explications de MM. Happart et Van Hauthem et la réponse du vice-Premier ministre,

Passe à l'ordre du jour.»

«De Senaat,

Gehoord de vragen om uitleg van de heren Happart en Van Hauthem en het antwoord van de vice-eerste minister,

Gaat over tot de orde van de dag.»

Nous procéderons ultérieurement au vote sur la motion pure et simple qui bénéficie de la priorité.

We stemmen later over de gewone motie die de voorrang heeft.

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. PH. CHARLIER AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'ÉCONOMIE ET DES TÉLÉCOMMUNICATIONS SUR «LA RÉGLEMENTATION ET LE CONTRÔLE DES APPAREILS ÉMETTEURS DE RAYONS ULTRAVIOLETS»

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER PH. CHARLIER AAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN ECONOMIE EN TELECOMMUNICATIE OVER «DE REGLEMENTERING EN DE CONTROLE INZAKE DE TOESTELLEN DIE ULTRAVIOLETSTRALING VEROORZAKEN»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la demande d'explications de M. Philippe Charlier au vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications.

La parole est à M. Philippe Charlier.

M. Ph. Charlier (PSC). — Monsieur le président, pour pallier l'absence fréquente de soleil, les sources artificielles de rayonnement ultraviolet se sont répandues de plus en plus ces quinze dernières années, provoquant un «boom» du bronzage artificiel.

Les effets du bronzage par l'intermédiaire des appareils de bronzage s'ajoutent à ceux de l'exposition directe au soleil. Le secteur, même s'il connaît de véritables exploitants professionnels, est malheureusement trop souvent aux mains de non-spécialistes qui trouvent dans cet effet de mode une source facile de revenus. C'est pour réglementer le secteur et l'assainir que j'ai d'ailleurs déposé, avec d'autres collègues, une proposition de loi réglementant l'exploitation des centres de bronzage. Ce document déposé au Sénat est en cours de discussion en commission des Affaires sociales.

Cependant, cette proposition de loi ne vise que l'exploitation des centres. Elle ne dit rien en ce qui concerne les appareils qui s'y trouvent, quant à leurs normes de sécurité. Elle ne dit rien non plus sur la vente de ces appareils aux particuliers. Il est cependant essentiel que les conditions de mise sur le marché et de mise à disposition du public des appareils de bronzage par rayonnement équipés d'émetteurs ultraviolets soient réglementées.

À cet effet, la loi du 9 février 1994 relative à la sécurité des consommateurs permet au ministre ayant la consommation dans ses attributions, agissant, le cas échéant, avec le ou les ministre(s) concerné(s), de fixer, en cas de besoin, par produit ou catégorie de produits, les conditions dans lesquelles la fabrication, l'importation, la transformation, l'exportation, l'offre, la vente, l'étiquetage, etc. sont interdits ou réglementés.

Or, il existe une norme européenne concernant la sécurité des appareils électrodomestiques et analogues, complétée par des règles particulières pour les appareils d'exposition de la peau aux rayonnements ultraviolets et infrarouges. Cette norme porte le numéro C.E.I. 335-2-27.

Dans cette norme sont spécifiées toute une série de mesures auxquelles doivent répondre les appareils: utilisation de matériaux isolants; examen et essai des appareils; spécification du type d'appareil; des mises en garde concernant les yeux et la peau; des instructions pour l'emploi; la protection contre les surcharges des transformateurs et des circuits associés; les spécifications mécaniques et la résistance des matériaux à la chaleur; la vérification de la sécurité par examen; la mesure de la luminance.

La description rapide que je viens de faire du contenu de la norme montre qu'un grand nombre d'éléments doivent être observés. Pour s'assurer pleinement du respect de ces normes, je pense donc que des contrôles sont obligatoires.

Je voudrais poser les questions suivantes au vice-Premier ministre.

Qu'en est-il de l'application de cette norme en Belgique?

Effectue-t-on des contrôles?

Quels sont les types d'appareils en vente dans notre pays?

Contrôle-t-on les importations et les exportations vers et de la Belgique?

La vente aux particuliers est-elle réglementée? Qu'en est-il de la vente par correspondance et de celle aux professionnels?

Ne faut-il pas instaurer des contrôles chez les professionnels pour vérifier les lampes, les matériaux, etc.?

Qui assure ou pourrait assurer ces contrôles?

Ne faut-il pas agréer les revendeurs?

Quelles sont les actions que le vice-Premier ministre a déjà entreprises et lesquelles compte-t-il entreprendre à l'avenir? Envisage-t-il de prendre un arrêté royal se basant sur la norme?

Le vice-Premier ministre a-t-il déjà eu des contacts avec le ministre de la Santé à ce sujet?

M. le président. — La parole est à M. Di Rupo, vice-Premier ministre.

M. Di Rupo, vice-Premier ministre et ministre de l'Économie et des Télécommunications. — Monsieur le président, en réponse aux questions posées par l'honorable membre, j'ai l'honneur de communiquer les renseignements suivants.

Les bancs solaires et autres appareils de bronzage sont considérés comme des appareils électriques. Ils sont par conséquent soumis à l'arrêté royal du 23 mars 1977 déterminant les garanties de sécurité que doivent présenter certains appareils, machines et canalisations électriques.

En exécution des articles 3 et 6 dudit arrêté royal, la norme mentionnée par M. Philippe Charlier est d'application aux bancs solaires et appareils de bronzage mis sur le marché.

En décembre 1996-janvier 1997, l'administration de la Qualité et de la Sécurité a effectué un contrôle de la conformité des nouveaux appareils. Il est apparu de cet examen, portant sur 110 appareils, que tous les produits contrôlés par des organismes agréés dans leur pays d'origine respectaient la norme précitée.

En juillet-août 1997, l'administration des l'Inspection économique avait effectué une enquête sur la sécurité dans les salons de beauté. Dans ce cadre, 56 firmes ont fait l'objet d'une visite. Au cours de cet examen, une attention particulière a été consacrée aux bancs solaires. En ce qui concerne ces produits, la plupart des exploitants étaient en possession d'un contrat d'entretien. Quant

aux lampes, elles sont vérifiées et remplacées par le fournisseur du banc solaire. Il semble toutefois y avoir une insuffisance d'information des consommateurs.

Tous les types de lampes U.V. sont disponibles sur le marché belge. D'après la norme, seules les lampes du type U.V. 3 conviennent pour la vente aux utilisateurs privés. Les autres lampes sont réservées soit aux salons de beauté professionnels, soit à des fins médicales.

L'examen précité effectué par l'administration de la Qualité et de la Sécurité a visé la plupart des fabricants et des importateurs belges.

La vente de bancs solaires aux particuliers n'est pas réglementée. Toutefois, la norme affirme, comme mentionné ci-avant, que seuls les appareils fonctionnant au moyen de lampes du type U.V. 3 peuvent être vendus aux particuliers.

L'administration de l'Inspection économique a mené une campagne de contrôles auprès des professionnels. Il s'agissait de vérifier les critères utilisés pour le remplacement des lampes. Toutefois, un contrôle technique sur la matérialité effective des remplacements de lampes n'a pas encore eu lieu jusqu'à présent.

Pour ce qui concerne les contrôles, il convient d'établir une distinction entre, d'une part, le contrôle quotidien du matériel par l'exploitant et, d'autre part, la surveillance par les pouvoirs publics.

Le contrôle quotidien relève de la responsabilité des exploitants qui, comme le fait apparaître l'examen précité, font, à cette fin, généralement appel au fournisseur des appareils. La surveillance du respect de la réglementation est assurée par l'administration de l'Inspection économique en ce qui concerne les aspects non techniques, et par l'administration de la Qualité et de la Sécurité et l'administration de l'Énergie en ce qui concerne les aspects techniques.

Les examens effectués n'ont mis en évidence aucun manquement et il est apparu que le secteur en question fonctionne correctement. Par conséquent, il n'y a, en ce moment, aucune raison de soumettre la vente de bancs solaires à une reconnaissance spécifique.

Il ressort de ce qui précède que mon administration est consciente des problèmes de santé susceptibles de se poser dans le cadre de la vente et de l'utilisation de bancs solaires. Elle suit dès lors la problématique de très près. Les examens effectués seront renouvelés à l'avenir.

Mes administrations ont régulièrement des contacts avec les services d'inspection du ministère de la Santé publique afin notamment d'harmoniser les activités de contrôle. Dans le cas spécifique des contrôles en rapport avec les bancs solaires, les services de contrôle du ministère des Affaires économiques sont intervenus de manière autonome puisqu'il s'agissait uniquement d'un examen technique et administratif.

J'espère que ces explications auront apporté une réponse satisfaisante aux questions posées par l'honorable membre.

M. le président. — La parole est à M. Philippe Charlier.

M. Ph. Charlier (PSC). — Monsieur le président, je remercie le vice-Premier ministre pour sa réponse très complète. Je suis heureux d'apprendre que des contrôles sont possibles et qu'ils ont d'ailleurs été effectués. Cette mesure va de pair avec la proposition que j'ai déposée avec certains collègues en commission des Affaires sociales.

Comme vous, monsieur le vice-Premier ministre, j'estime qu'actuellement l'information du consommateur est encore insuffisante. Je regrette que la vente aux particuliers ne soit pas réglementée. Tôt ou tard il faudra y réfléchir parce que, manifestement, une partie du matériel mis sur le marché présente des dangers pour la santé des utilisateurs.

Il convient cependant de distinguer l'usage professionnel de ce genre de matériel de l'usage privé. L'objectif de notre proposition est d'ailleurs d'en réglementer l'exploitation professionnelle et je pense que des sociétés spécialisées sont en mesure d'effectuer les contrôles nécessaires.

Personnellement, je m'inquiète surtout de l'usage privé. À cet égard, je pense que vous avez la possibilité de mieux réglementer le marché, y compris la vente par correspondance. Il y va de la santé de la population. Aussi, je vous demande d'être particulièrement attentif à cet aspect de la question.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW NELIS-VAN LIEDEKERKE AAN DE MINISTER VAN SOCIALE ZAKEN OVER «HET PROBLEEM VAN DE TERUGBETALING VAN CORONAIRE STENTS»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE MME NELIS-VAN LIEDEKERKE AU MINISTRE DES AFFAIRES SOCIALES SUR «LE PROBLÈME DU REMBOURSEMENT DES PROTHÈSES ENDOLUMINALES»

De voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Nelis aan de minister van Sociale Zaken.

Het woord is aan mevrouw Nelis.

Mevrouw Nelis-Van Liedekerke (VLD). — Mijnheer de voorzitter, de minister is waarschijnlijk door professor Legrand, de voorzitter van de Belgian Working-group of Invasive Cardiology, op de hoogte gebracht van de problemen rond de terugbetaling van coronaire stents.

Hart- en vaatziekten zijn in ons land en de hele Westerse wereld een belangrijk medisch probleem. De kosten ervan vertegenwoordigen 15% van het totale budget van de gezondheidszorg en ze veroorzaken 30% van alle sterfgevallen. Artherosclerose is een veel voorkomende hart- en vaatziekte waarbij de bloedvaten dichtslibben. Dit veroorzaakt hartinfarcten. De minister zal het met mij eens zijn dat preventieve campagnes een blijvende noodzaak zijn. De levensstijl is echter niet de enige oorzaak van dergelijke ziekte, ook erfelijke factoren spelen een rol.

De implantatie van coronaire stents is een techniek om aandoeeningen aan de kransslagaders te behandelen. De cardioloog brengt een klein balonnetje in de dichtgeslibde ader en implanteert een kleine metalen buisvormige prothese met een bepaalde diameter, zodat de ader terug wordt geopend.

Er rijst echter een probleem bij de terugbetaling. Hoewel in 1986 de eerste coronaire stents bij de mens werden ingeplant, is er nog altijd geen terugbetaling. In de meeste Europese landen gebeurt dit wel, maar in België is dit niet het geval ofschoon men in 1998 tussen 8 000 en 10 000 dergelijke ingrepen verwacht. Het aantal implantaties van coronaire stents is in België op drie jaar tijd van 4% naar 25% gestegen. Dit is weinig in vergelijking met Frankrijk, Nederland en Duitsland waar men een toepassing van gemiddeld 50% kent.

Uit een economische evaluatie blijkt dat het implanteren van coronaire stents eigenlijk een kostenbesparende ingreep is. Al na een jaar blijkt de plaatsing van stents voordeliger te zijn dan ballon-angioplastie.

Het RIZIV betaalt wel het implanteren van een coronaire stent terug, maar niet het implantaat zelf. De regering heeft een voorlopige oplossing gevonden door ongeveer 40 000 frank te doen terugbetalen door een solidariteitsfonds. Uiteindelijk moet de patiënt nog een bedrag opleggen en de kosten van de hele ingreep voorschieten.

Deze situatie is niet langer houdbaar omdat de procedure slechts in bepaalde gevallen van toepassing is en omdat de middelen van het Bijzonder Solidariteitsfonds eigenlijk voor uitzonderlijke zieken zijn bestemd. Dit is op menselijk, medisch en ethisch vlak niet verantwoord.

Is de minister bereid maatregelen te nemen om de coronaire stents in het normale systeem voor de terugbetaling van medische implantaten op te nemen?

De voorzitter. — Het woord is aan minister De Galan.

Mevrouw De Galan, minister van Sociale Zaken. — Mijnheer de voorzitter, deze aangelegenheid sleept al jaren aan bij het RIZIV. De eerste aanvraag tot terugbetaling werd reeds meer dan vijf jaar geleden ingediend.

De argumenten zijn gekend. De terugbetaling langs het Bijzonder Solidariteitsfonds is zeer complex. De aanvraag moet bij het ziekenfonds worden ingediend en is onderworpen aan vier criteria. De uiteindelijke beslissing laat vaak lang op zich wachten. De terugbetaling schommelt tussen 35 000 en 40 000 frank, naargelang een of twee stents worden ingeplant. De gegoede patiënten zijn uiteraard bevoordeeld. Bij anderen moeten technieken worden aangewend die minder efficiënt en op termijn ook niet kostenbesparend zijn.

De Technische Raad voor Implantaten van het RIZIV heeft voorstellen geformuleerd voor de terugbetaling van de coronaire stents. Niet enkel de ingreep, maar ook het implantaat zelf zal worden vergoed tegen een forfaitair bedrag van 41 000 frank. De overeenkomstencommissie van leveranciers van implantaten en verzekeringsinstellingen heeft op 13 januari 1998 een gunstig advies verstrekt over het voorstel van de Technische Raad voor Implantaten. Dit is een fundamentele stap in de goede richting.

Het koninklijk besluit tot wijziging van de nomenclatuur implificeert dat de oude bepalingen zullen worden vervangen door nieuwe bepalingen met betrekking tot de terugbetaling van de implantaten en de chirurgische ingrepen.

De adviserende cardiologen, het kabinet, het Parlement en de patiëntenverenigingen volgen de ontwikkelingen zeer nauwgezet. We zullen het ontwerp van koninklijk besluit zo vlug mogelijk afwerken teneinde de terugbetaling van de prothesen te verzekeren.

De voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Nelis.

Mevrouw Nelis-Van Liedekerke (VLD). — Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor haar uitvoerig antwoord dat ik zal overmaken aan de cardiologen met wie ik vanavond een vergadering heb.

Wanneer mogen wij het door de minister aangekondigde koninklijk besluit verwachten?

Mevrouw De Galan, minister van Sociale Zaken. — Mijnheer de voorzitter, over de materies van het RIZIV wordt veel overleg gepleegd. Ik vermoed dat het voorbereiden van het ontwerp van koninklijk besluit meer dan een week tijd in beslag zal nemen, maar thans is er toch hoop.

In elk geval zullen we de bevoegde personen op de hoogte brengen. Eventueel kan op het terrein zelfs een regeling worden uitgewerkt voor de minst bedeedden.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE MME MILQUET AU SECRÉTAIRE D'ÉTAT À LA SÉCURITÉ ET SECRÉTAIRE D'ÉTAT À L'INTÉGRATION SOCIALE ET À L'ENVIRONNEMENT SUR «LA RESTRUCTURATION DU SERVICE 100»

VRAAG OM UITLEG VAN MEVROUW MILQUET AAN DE STAATSSECRETARIS VOOR VEILIGHEID EN STAATSSECRETARIS VOOR MAATSCHAPPELIJKE INTEGRATIE EN LEEFMILIEU OVER «DE HERSTRUCTURERING VAN DE DIENST 100»

M. le président. — L'ordre du jour appelle la demande d'explications de Mme Milquet au secrétaire d'État à la Sécurité et secrétaire d'État à l'Intégration sociale et à l'Environnement.

Ann. parl. Sénat de Belgique - Session ordinaire 1997-1998
Parlem. Hand. Belgische Senaat - Gewone zitting 1997-1998

La parole est à Mme Milquet.

Mme Milquet (PSC). — Monsieur le président, le Conseil des ministres du 17 octobre a décidé la restructuration du service 100 de la province de Brabant, qui va être scindé en un service 100 du Brabant flamand, un service 100 du Brabant wallon et un service 100 de la Région bruxelloise.

D'ici à un an, le Brabant flamand possédera son propre service 100 à Louvain, ce qui signifie que les francophones de la périphérie devront s'adresser à ce service.

Je ne puis que m'inquiéter de cette scission pour tous les francophones de la périphérie.

Je tiens à cet égard à vous rappeler, monsieur le secrétaire d'État, que dans la Région de Bruxelles-Capitale, le nouvel accord linguistique relatif au cadre du service d'incendie et d'aide médicale urgente a fixé le cadre de ce service en ne tenant pas uniquement compte du seul critère du volume des affaires traitées, mais également de la qualité du service à rendre à tous les habitants bruxellois. L'application du critère du volume des affaires traitées aurait, en effet, été préjudiciable aux néerlandophones puisque seulement 12,5 % des appels sont en néerlandais.

Le gouvernement bruxellois a fixé le cadre du service d'incendie et d'aide médicale urgente sur la base d'une proportion de 70,52 francophones et 29,48 néerlandophones. Ces chiffres doivent permettre aux néerlandophones de recevoir, à l'instar des francophones, les secours — qui sont, par nature, urgents — dans leur langue.

Le gouvernement bruxellois a donc clairement pris en compte la qualité du service à rendre à la population. En sera-t-il de même en ce qui concerne le service 100 de la province du Brabant flamand? S'agissant d'un service d'urgence, il est indispensable que les francophones puissent entrer en contact avec celui-ci dans leur langue. C'est d'ailleurs ce que prévoient les lois linguistiques, en vertu desquelles les services provinciaux doivent, dans leurs relations avec les particuliers habitant dans les communes périphériques, utiliser la langue de ceux-ci.

Le cadre du service 100 de la province du Brabant flamand sera-t-il établi de telle sorte qu'il y ait un certain nombre d'agents bilingues capables de répondre aux appels en français? Il s'agit d'un problème non seulement linguistique, mais d'efficacité du service.

Tout le monde sait que l'incompréhension ou la mauvaise compréhension de l'appel peut conduire à un allongement des délais d'intervention et, par conséquent, à des interventions tardives. Lorsque la vie des personnes est en danger, on ne peut se permettre ni retards ni incompréhensions.

Monsieur le secrétaire d'État, je résumerai dès lors ma question de la manière suivante: les mesures prises à Bruxelles pour permettre aux néerlandophones de bénéficier d'un service 100 de qualité dans leur langue seront-elles également, comme l'imposent les lois linguistiques, prises pour le service 100 de la province du Brabant flamand afin que les francophones des communes à facilités bénéficient eux aussi d'un service d'urgence dans leur langue?

De voorzitter. — Het woord is aan staatssecretaris Peeters.

De heer Peeters, staatssecretaris voor Veiligheid, toegevoegd aan de minister van Binnenlandse Zaken en staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie en Leefmilieu, toegevoegd aan de minister van Volksgezondheid. — Mijnheer de voorzitter, ik kan op de vraag van senator Milquet bevestigend antwoorden. Het personeel in alle 100-centra van het land is gemeentelijk personeel. Het heeft, net als het personeel van de brandweer, het statuut van gemeentelijk of stedelijk ambtenaar. Ook het personeel in de 100-centra te Leuven en te Waver zal dus gemeentelijk personeel zijn. Er zal worden op toegezien dat deze ambtenaren ten minste tweetalig zijn. In een gebied als Brussel vergt de efficiëntie van de dienst dat het personeel meerdere talen beheerst, zodat de hulpbehoevende bevolking in haar taal kan worden opgevangen. Ik zal

erover waken dat het gemeentebestuur van Leuven de vereiste waarborgen biedt voor het beantwoorden van oproepen van niet-Nederlandstalige hulpzoekenden.

Deze situatie is niet uniek. In de 100-centrale van Luik is nu reeds een Duitstalige cel die de oproepen uit de Oostkantons behandelt. In de 100-centrale van Hasselt worden de oproepen van Franstalige inwoners van Voeren eveneens door tweetalig personeel beantwoord. In de 100-centrale van Brugge worden momenteel taalcursussen georganiseerd met het oog op de tweetaligheid van het personeel, dat ook oproepen uit Moeskroon correct moet kunnen behandelen. In Leuven en Waver zullen we op dezelfde wijze te werk gaan.

M. le président. — La parole est à Mme Milquet.

Mme Milquet (PSC). — Monsieur le président, je partage l'avis de M. le secrétaire d'État selon lequel il est indispensable de disposer de bilingues. Encore conviendrait-il d'avoir des bilingues réels, car les expressions spécifiques aux situations de détresse sont parfois difficiles à saisir et supposent une maîtrise parfaite de la seconde langue.

M. le président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

VOORSTELLEN

Inoverwegingneming

Mededeling van de voorzitter

PROPOSITIONS

Prise en considération

Communication de M. le président

De voorzitter. — Er werden geen opmerkingen gemaakt betreffende de inoverwegingneming van de voorstellen waarvan sprake bij het begin van onze vergadering. Ik veronderstel dus dat de Senaat het eens is met de voorstellen van het bureau.

Aucune observation n'ayant été formulée quant à la prise en considération des propositions dont il a été question au début de la séance, puis-je considérer qu'elles sont renvoyées aux diverses commissions compétentes? (*Assentiment.*)

Dan zijn de voorstellen in overweging genomen en naar de aangeduide commissies verwezen.

Ces propositions sont donc prises en considération et renvoyées aux commissions indiquées.

De lijst van die voorstellen, met opgave van de commissies waarnaar ze zijn verwezen, verschijnt als bijlage bij de *Parlementaire Handelingen* van vandaag.

La liste des propositions, avec indication des commissions auxquelles elles sont renvoyées, paraîtra en annexe aux *Annales parlementaires* de la présente séance.

Mesdames, messieurs, notre ordre du jour est ainsi épuisé.

Onze agenda voor vandaag is afgewerkt.

Le Sénat se réunira le 22 janvier 1998 à 15 heures.

De Senaat vergadert opnieuw om 22 januari 1998 om 15 uur.

La séance est levée.

De vergadering is gesloten.

(*La séance est levée à 19 h 10.*)

(*De vergadering wordt gesloten om 19.10 uur.*)

BIJLAGE — ANNEXE

Inoverwegingneming — Prise en considération

Lijst van de in overweging genomen voorstellen:

A. Wetsvoorstellen

Artikel 77

1° Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 631 van het Gerechtelijk Wetboek (van de heer Erdman c.s.).

— Verzending naar de commissie voor de Justitie.

Artikel 81

2° Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 12 april 1985 waarbij het Fonds tot vergoeding van de in geval van sluiting der ondernemingen ontslagen werknemers, belast wordt met de uitbetaling van een overbruggingsvergoeding, van de wet van 30 juni 1967 tot vernieuwing van de opdracht van het Fonds tot vergoeding van de in geval van sluiting van ondernemingen ontslagen werknemers en van de hypotheekwet van 16 december 1851 (van mevrouw Van der Wildt).

— Verzending naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

3° Wetsvoorstel tot wijziging van de provinciewet (van mevrouw Leduc en de heer Vergote).

— Verzending naar de commissie voor de Binnenlandse en de Administratieve Aangelegenheden.

4° Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 46 van de wet van 10 april 1971 betreffende de arbeidsongevallen (van de heer Erdman c.s.).

— Verzending naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

5° Wetsvoorstel tot opheffing van de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van een Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding (van de heer Verreycken).

— Verzending naar de commissie voor de Binnenlandse en de Administratieve Aangelegenheden.

6° Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 5 van de wet van 27 december 1994 tot goedkeuring van het Verdrag inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ondertekend te Brussel op 9 februari 1994 door de Regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en tot invoering van een Eurovignet overeenkomstig richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993 (van de heer Caluwé c.s.).

— Verzending naar de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden.

B. Voorstel van resolutie

Voorstel van resolutie betreffende de gelijke kansen voor vrouwen en mannen bij de reorganisatie van de politie (van mevrouw de Bethune c.s.).

— Verzending naar de commissie voor de Binnenlandse en de Administratieve Aangelegenheden.

Liste des propositions prises en considération:

A. Propositions de loi

Article 77

1° Proposition de loi modifiant l'article 631 du Code judiciaire (de M. Erdman et consorts).

— Envoi à la commission de la Justice.

Article 81

2° Proposition de loi modifiant la loi du 12 avril 1985 chargeant le Fonds d'indemnisation des travailleurs licenciés en cas de fermeture d'entreprise du paiement d'une indemnité de transition, de la loi du 30 juin 1967 portant extension de la mission du Fonds

d'indemnisation des travailleurs licenciés en cas de fermeture d'entreprises et de la loi hypothécaire du 16 décembre 1851 (de Mme Van der Wildt).

— Envoi à la commission des Affaires sociales.

3° Proposition de loi modifiant la loi provinciale (de Mme Leduc et M. Vergote).

— Envoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives.

4° Proposition de loi modifiant l'article 46 de la loi du 10 avril 1971 sur les accidents du travail (de M. Erdman et consorts).

— Envoi à la commission des Affaires sociales.

5° Proposition de loi abrogeant la loi du 15 février 1993 créant un Centre pour l'égalité des chances et la lutte contre le racisme (de M. Verreycken).

— Envoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives.

6° Proposition de loi modifiant l'article 5 de la loi du 27 décembre 1994 portant assentiment de l'Accord relatif à la perception d'un droit d'usage pour l'utilisation de certaines routes par des véhicules utilitaires lourds, signé à Bruxelles le 9 février 1994, entre les Gouvernements de la République fédérale d'Allemagne, du Royaume de Belgique, du Royaume du Danemark, du Grand-Duché de Luxembourg et du Royaume des Pays-Bas et instaurant une Eurovignette, conformément à la directive 93/89/C.E.E. du Conseil des Communautés européennes du 25 octobre 1993 (de M. Caluwé et consorts).

— Envoi à la commission des Finances et des Affaires économiques.

B. Proposition de résolution

Proposition de résolution relative à la problématique de l'égalité des chances entre les femmes et les hommes dans le cadre de la réorganisation de la police (de Mme de Bethune et consorts).

— Envoi à la commission de l'Intérieur et des Affaires administratives.